

ദ്രാവിഡ വൃത്തങ്ങളും
അവയുരും
ദശാപരിണാമങ്ങളും.

Rama Rama

രാമവർമ്മ അപ്പൻ തമ്പുരാൻ

ഭാവി ഡവുത്തങ്ങു

അദ്ധ്യക്ഷൻ

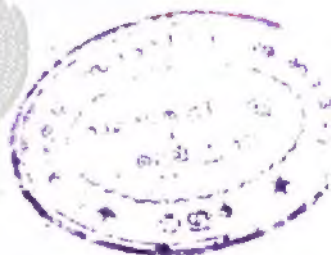
ശാപരിണാമങ്ങു

RAMA VARMA RESEARCH INSTITUTE

TRICHUR, COCHIN STATE.

NOV 1933

ML. 33.

രാമവർമ്മ അപ്പൻകുറുപ്പൻ.

ML. 33.

ദ്രാവിഡ പുത്ത അട്ടി

അവയുടെ

ദശാപരിണാമ അട്ടി.

KVR
38/21164
അവയുടെ
അവയുടെ
അവയുടെ
അവയുടെ

ഗ്രന്ഥകരണൻ്റെ മറ്റു കൃതികൾ.

1. ഭൂതരായർ
 2. അസ്തമമേനാൻ
 3. മംഗളമാല 1-ാം ഭാഗം (ചരിത്രം)
 4. " 2-ാം ഭാഗം (സാഹിത്യം)
 5. " 3-ാം ഭാഗം (ജീവചരിത്രം)
 6. " 4-ാം ഭാഗം (ശാസ്ത്രം)
 7. പ്രസ്ഥാനവഞ്ചകം
 8. കൊച്ചി രാജ്യചരിത്രങ്ങൾ
 9. കാലവിപര്യയം.
-

KAMA YANNA RESEARCH INSTITUTE
TRICHUR COCHIN STATE.

ദ്രാവിഡ വൃത്തങ്ങളും NOV 1933

അവയുടെ

ദശാപരിണാമങ്ങളും.

(സമുക്തലാശാല വക പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനായി.)

Rama Rama

രാമവർമ്മ അപ്പൻ തമ്പുരാൻ

(ചകച്ചവകാരം)

കോളാതം ലസ്റ്റ്, തൃശ്ശിവപേരൂർ

1105.

വിച 0-12-0

സ മ പ്ല ണം

എന്റെ അമ്മാമൻ

(1075-ാംമാഷ് തുലാമാസത്തിൽ തിപ്പു)

ഇളയ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ

സ്മരണകൾ.

അനു മുഖം .

ഭാഷാവൃത്തങ്ങൾ ഈ ഗ്രന്ഥകാരന്റെ വിചാരദീപിതിൽ സഞ്ചരിക്കുവാൻ തുടങ്ങിട്ടു കണ്ടുകാലമായി. സ്വരാജ്യസ്നേഹം ഭാഷാഗൗരവത്തോടു കൂടിയ നടനം ചെയ്യുവാൻ ആരംഭിച്ചതോടുകൂടി വിചാരഗതിയുടെ മേൽ കണ്മറുക്കി. സർവ്വകലാശാല വകയായി ഒരു പ്രസംഗപരമ്പരക്ക് അവസരം വന്നപ്പോൾ ഉള്ളിൽ അടക്കിവെച്ചിരുന്നതു വാക്കിൽ ഏറ്റത്തു പെരുമാറുവാനും സംഗതിമായി. ഇങ്ങനെയൊന്നും 'ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളും അവയുടെ ശോധനാമങ്ങളും' കൈരളിയുടെ തലയിൽ വന്നു വീണിട്ടുള്ളൂ.

ഇതിൽ ഗ്രന്ഥകാരൻ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള മതങ്ങളും സമത്വമില്ലാത്ത ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ള സിദ്ധാന്തങ്ങളും ചായനക്കാർ സ്വീകരിക്കുന്നതിന്നു മുമ്പ് അല്പമെങ്കിലും വിചാരിക്കുവാൻ കരുതുന്നുവെങ്കിൽ ഭാഷക്ക് അതൊരു ഉപകാരവും, ഗ്രന്ഥകർത്താവിന് അതു വലിയൊരു

II

അനുഗ്രഹവും ആയിത്തീരുന്നതാണ്. അനേകസംഗതികൾ ഏനിയും ഗവേഷണവിഷയമായിട്ടാണു കിടക്കുന്നത്. പ്രകൃതരീഷയത്തിൽ ഭാഷാപ്രണയികൾക്ക് ഒരു ഉത്തരോധകമായിട്ടു മാത്രമെ ഈ ഗ്രന്ഥത്തെ തൽക്കാലം കരുതിട്ടുള്ളൂ.

പാട്ടുകൾ പാടുന്ന മട്ടകളും, അടികളും അക്ഷരങ്ങളും പാട്ടിൽ വരുമ്പോൾ ഉച്ചാരണത്തിൽ ഉണ്ടാകുന്ന പ്രകാരഭേദങ്ങളും എഴുപ്പത്തിൽ അറിവാൻവേണ്ടി ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്ന സങ്കേതചിഹ്നങ്ങളുടെ ഒരു സൂചി, 22-ാം ഖണ്ഡം 'വൃത്തനിയമനാവിധി'യുടെ അവസാനഘട്ടത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

ഈ പുസ്തകം അച്ചടിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ അനേകം വൈഷമ്യങ്ങളും വൈജാത്യങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടും ഇത്രമാത്രം വേട്ടപ്പിടും വൃത്തിയിലും മുദ്രണകൃത്യം നിർവ്വഹിച്ചു തന്നു 'കേരളോദയം' അച്ചുകൂടക്കാരെ അനുരോധനംകൊണ്ടു അഭിപ്രദിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഗ്രന്ഥകാരൻ.

2 Nov 1933

ദ്രാവിഡ വൃത്തങ്ങളും

അവയുടെ

ദശാപരിണാമങ്ങളും

മംഗളാചരണം.

1. (മണ്ണാർപ്പാഴ്)

വെള്ളിമാല മുക്തേരിയരുണ
പുളിമാൻകരനെ കൈവണങ്ങുന്നേൻ;
ഇടഭാഗം തുടതന്നിലടിതളമമ്മ
കടമിഴികൊണ്ടൊന്നുഴിഞ്ഞീടേണം;
'ഏനകനെയ്തു താമങ്ങുവതെ'ന്നമ്മ
മാമനക്കമ്പ തടവീടുമ്പോൾ
തുമ്പിതൻതുമ്പിനാലമ്മിത്തതപ്പന്ന
തമ്പുരാനൊന്നു കനിഞ്ഞീടേണം;
ആട്ടം മയിലേറിയാടിനടക്കുന്നു
ആറുമുഖനും തുണച്ചീടേണം;

ആളികളായിരമൊത്തു കളിക്കുന്ന
കാളിയുമൊന്നു തെളിഞ്ഞിടേണം.

2. (പാണനാർപാഴ്.)

തിരുവാ നന്തിരുമാടത്തിൽ
ഭൂടിനന്മൂലം തിരുവടിയും,
തിരുമെയ്യൊടു തിരുമൈചേക്കും
ചെന്താരിൻ തിരുമകളും,
വിരുതടിയനു കവിതയുതിപ്പാൻ
വരവാണീശ്വരപതിയും,
വരമരുളുക, വാഗ്ദാനനിധിയാം
ഗുരുചരണം പണിയുന്നേൻ.

3. (വള്ളവർപാഴ്.)

ഏനോ തുയിൽകൊണ്ടു തച്ചുനന്നൻ
മുനരുലുകൊണ്ടൊന്നു കൂട്ടിപ്പിണച്ചു,
തച്ചുനന്നൻ കിടാങ്ങു വീരൻ
വിച്ചുകൂട്ടിച്ചവരോടി നടന്നു;

ഈരേഴ് വീടുകൾ തിന്തിതു തച്ചൻ
 ചത്തവിടേ പത്തളോക്കെയൊക്കി
 കൂടിക്കളിപ്പിന്നന്നായിക്കൊടുത്തു,
 കൂടേണ്ടകാലമുടക്കുംചരക്കും
 ആറീടുവാന്നൊരു ചക്രവർത്തി
 ആറുമായിൽ മറഞ്ഞിതു തച്ചൻ.
 അച്ചന്റെ നൃത്രങ്ങൾ ഞാനറിയുംപെണ്ണ!
 അച്ചനുജ്ജടവും ഞാനറിയും,
 റിയന്റെ മരിമായമെന്നോടുവേണ്ടടി
 റിയന്റെ വലകളും വേണ്ട നിക്ക്.
 കറക്കംകൂട്ടിലൊഴിച്ചൊരു തച്ചൻ
 ഏകാമെല്ലാമകറീടവേണം.

1. അവതരിപ്പം:—പ്രയോജനം.

നമ്മുടെ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ ദശാ
 പരിണാമത്തിൽ പ്രത്യേകം ചില സാഹിത്യ
 പദ്ധതികൾക്കു പ്രാധാന്യവും പ്രാമാണ്യവും
 സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള കാലമാണിപ്പോൾ. അങ്ങനെയുള്ള
 പദ്ധതികളിൽ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങൾക്ക്

ആശാസ്യമായ ഒരു മാധ്യസ്ഥാനം ലഭിക്കുവാൻ വളരെ വഴി തെളിഞ്ഞു കാണാവുന്നതാണ്. ഭാഷാവൃത്തങ്ങളിൽ ഖണ്ഡകൃതികൾ രചിക്കുവാൻ, ആയുർവ്വേദങ്ങളിൽ, അതായതു സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളിൽ കിടന്നു തഴുകി തഴമ്പു വീണിട്ടുള്ള മഹാകവികളുപോലും പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു സാഹിത്യലോകത്തിൽ തന്നെത്താൻ തന്നെ വന്നുചേരുന്ന രചിതങ്ങളോട് ഇണങ്ങിച്ചേരുവാനുള്ള ഒരു വാസനാവിശേഷമാണെന്നുള്ളതിന്നു സംശയമില്ല. സാഹിത്യലോകത്തിന്നു ഭാഷാപുരുഷങ്ങളിൽ അഭിരുചി വളർച്ചാണു വരുന്നതെന്നു കാര്യവും റിസ്സായമാണ്. ഈ ഘട്ടത്തിൽ — ഭാഷാപുരുഷങ്ങളുടെ ഭാവി ശുഭോദയമായി കാണുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ — അവയുടെ ഈ നവീകരണദശയിൽ, കൈരളിയുടെ പ്രത്യേക സ്വഭാവമുണ്ട് — സ്വയംജ്ഞിതമെന്ന് അഭിമാനിക്കാവുന്ന ആവകവൃത്തങ്ങളെപ്പറ്റി കൂലകണ്ഠമൊഴെറിവു സമ്പാദിക്കുവാനുള്ള ശ്രമം കാലോചിതമായിരിക്കും; ശ്രമം പാലവത്തായാൽ ഉപകാരപ്രദ

വും ആയിരിക്കും. ഇങ്ങനെ ചില ചിന്തകളാണു സാഹിത്യലോകത്തിന്റെ കാര്യമായ ശ്രദ്ധയ്ക്കു വിഷയീഭവിക്കാതെ കിടക്കുന്ന 'ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളും അവയുടെ ദശാവരിണാമങ്ങളും' പ്രസംഗവിഷയമായി സ്വീകരിക്കുവാൻ എന്നു പ്രേരിപ്പിച്ചത്.

II. ഗ്രന്ഥവിഭാഗം

ഏതു ഭാഷയിലും ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതും ഇപ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്നതും മേലാൽ ഉണ്ടാകുവാൻ പോകുന്നതും ആയ സകലഗ്രന്ഥങ്ങളും, അതാതിന്റെ വിഷയസ്വരൂപം അനുസരിച്ചു, സാമാന്യേന രണ്ടുവിധത്തിൽ വേർതിരിക്കാവുന്നതാണ്. ബുദ്ധിമുട്ടു വിഷയമായിട്ടുള്ളതെന്നും മനസ്സിനു വിഷയമായിട്ടുള്ളതെന്നും, അതായതു ചിന്താവിഷയകമെന്നും വികാരജനകമെന്നും. ഈ വിഭാഗങ്ങൾ പരസ്പരം നിഃപേക്ഷങ്ങളാണെന്നു വ്യക്തിച്ചു പറയാൻ താമില്ല. ബുദ്ധിയും മനസ്സും നിവ്വികല്പസമാധിയിലോ സുഷുപ്തിയിലോ പോലും അ

ആന്യബലങ്ങളായിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്കു വിചാരങ്ങളും വികാരങ്ങളും സാവേക്ഷങ്ങളല്ലെന്ന് ഒരിക്കലും പറയാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. ഏകിലും സാമിത്വത്തിനു ചിന്താവിചാരകമെന്നും വികാരജനകമെന്നും കല്പിച്ചിട്ടുള്ള ഈ വിഭാഗം ചിന്തയും വികാരത്തിനും പ്രാധാന്യം വീക്ഷിക്കുന്നതിന് അനുസരിച്ചുണ്ടാകുന്ന ഉൽക്കർഷാപകർഷഭേദത്തെ മാത്രം അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാകുന്നു.

II. സംമിത്വം എന്നാൽ എന്തു്?

സംസ്കൃതഭാഷയിൽ സംഗീതം ആവാദമധുരമെന്നും സാമിത്വം ആലോചനാമൃതമെന്നും പറഞ്ഞുകാണുന്നതുകൊണ്ടു സംഗീതം ദേവലസാമിത്വകോടിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയില്ലെന്നു വിചാരിക്കണം. എന്നാൽ കേരളഭാഷയിലാകട്ടെ ഗാനങ്ങളും സാമിത്വത്തിൽ ചേർത്തുകൊണ്ടാണു നാം പ്രവഹരിച്ചുപോരുന്നതു് സംസ്കൃതത്തിൽ “പാസ്വംസാവേക്ഷംണാം തുല്യരൂപാണാം യുഗപദേകക്രിന്മാനാ-

യിതപം” എന്നും, “ഭട്ടി-മഘ-മഹാസംഭവ-
 മഘ-ഭാരതി-മേഘഭൂതാദിപൽ മനുഷ്യകൃത
 ശ്ലോകമയഗ്രന്ഥവിശേഷഃ” എന്നും ആണു
 സാഹിത്യനിർവ്വചനം ചെയ്തുകാണുന്നത്. ഈ
 മതം വരുടെ ഭാഷയിൽ സ്വീകരിച്ചിട്ടില്ല;
 സ്വീകരിക്കാവുന്നതുമല്ല. ആംഗലഭാഷയിൽ
 ‘Literature’ (ലിറ്ററേച്ചർ) എന്ന പദത്തി-
 ന്നതക്കതായ ഒരു നിർവ്വചനം തന്നെയില്ല.
 Wordsworth (വർഡ്സ്വർത്ത്) ഉം De-
 Quency (ഡികിൻസി) യും ഗ്രന്ഥങ്ങളെ
 വകതിരിച്ചിട്ടുള്ളത് (Books of Knowledge
 and Books of Power) മറ്റൊന്നായകണ്ടാളി-
 ന്നും ഉത്തമസ്വഭാവങ്ങളെന്നും * രണ്ടു പ്രകാര-
 ത്തിലാണ്. വ്യാകരണം, നിയമം മുതലായി
 ശാസ്ത്രവിഷയകങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ ആദ്യ-
 ണ്ണെ ഇനത്തിലും, പദ്യം ചരിത്രം ഉപന്യാ-
 സം മുതലായവ രണ്ടാമത്തെ വകപ്പിലും ഗ-

* ‘Books of Power’ എന്നതിന്നു ‘ഉത്തമസ്വ-
 ഭാവങ്ങളെന്നോ, ‘കാരുണ്യരത്നങ്ങളെന്നോ ഭാഷ പദയ-
 ണ്ങതെന്നു നല്ല തീർച്ചയില്ല.

നീച്ച ഈ ദ്വിവിധഗ്രന്ഥങ്ങളും Literature (ലിറ്ററേച്ചർ) എന്ന ശബ്ദംകൊണ്ട് ആംഗ്ലേയർ വ്യവഹരിച്ചുപോകുന്നു. ഏകദേശം ആംഗ്ലേയരെ അനുസരിച്ചതന്നെ കേരളഭാഷാമിജ്ഞാനം സാഹിത്യശബ്ദത്തിന് ഇപ്പോൾ അർത്ഥവ്യർപ്പി നിയമിച്ചു കാണുന്നു.

IV. സാഹിത്യവിഭാഗം: — ഗദ്യം — പദ്യം.

സാഹിത്യത്തിന്റെ പ്രകാരം ഭാഷയിൽ കൂടിയാണല്ലോ ഉണ്ടാവുന്നത്. ഭാഷ ഗദ്യമെന്നും പദ്യമെന്നും രണ്ടു ശാഖകളായി പിരിയുന്നു. ‘അപാരപദസന്താനം’ (പാദവിഭാഗം കൂടാതെകണ്ടുള്ള പദസമുച്ചയം) എന്നു ഗദ്യത്തിനും,

“പദ്യം ചതുഷ്പദീ തദ്യ
വൃത്തം ജാതിവിതിദിധാ
വൃത്തമക്ഷരസംഖ്യാതം
ജാതിമാത്രാകൃതം ഭവേൽ,”

എന്നു പദ്യത്തിനും സംസ്കൃതത്തിൽ ലക്ഷണ

ങ്ങൾ കല്പിച്ചിരിക്കുന്നു. നാലു പാദത്തോടുകൂടിയ പദബന്ധം പദ്യം. അതു വൃത്തമെന്നും ജാതിയെന്നും രണ്ടുവായും; അക്ഷരസംഖ്യാനിയമത്തോടുകൂടിയതു വൃത്തം, മാത്രാനിയമത്തോടുകൂടിയതു ജാതി, ഇങ്ങനെയൊന്നു സംസ്കൃതസിദ്ധാന്തം. എന്നാൽ ദ്രാവിഡർ രണ്ടടിയേ ചേർത്തു. അക്ഷരമായാലും മാത്രയായാലും 'വൃത്തം' എന്ന സംജ്ഞ ആധുനികദ്രാവിഡവ്യവഹാരത്തിൽ സംഭാവനമാണ്. രണ്ടതാം വൃത്തങ്ങളും, പര്യായോദ, വേർതിരിച്ചറിവാൻ 'മരണോവൃത്ത'മെന്നും 'മാത്രാവൃത്ത'മെന്നും വൃത്തശബ്ദത്തിനെ വിശേഷിപ്പിക്കുകയുണ്ടു്. പ്രാചീനദ്രാവിഡർ 'ശീർ' അല്ലെങ്കിൽ 'ശീലു' എന്ന പദംകൊണ്ടോൺ വൃത്തത്തെ കരിച്ചിരുന്നതു്. അക്ഷരവ്യവസ്ഥയിലും ദ്രാവിഡർ തമ്മിൽ തന്നെയുണ്ടായിരുന്ന മതഭേദങ്ങളും പ്രകാരഭേദങ്ങളും ദ്രാവിഡവൃത്തസാമാന്യത്തെക്കുറിച്ചും ഭാഷാവൃത്തവിശേഷത്തെക്കുറിച്ചും വിവരിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നതാണ്.

V. ഗാനം: —

ആയുസ്സാർ ഗാനത്തെ കേവലസാഹിത്യ കോടിയിൽ ചേർത്തിട്ടില്ലെന്നു പറഞ്ഞുവല്ലോ. അക്കാരണത്താൽതന്നെ സാഹിത്യവിഭാഗമായ പദ്യസമുദായത്തിലും അതിനു സ്ഥാനം ലഭിക്കാതെ പോയി. നാദാത്മകമായ പ്രപഞ്ചത്തിൽ അപഹൃതചിത്തവൃത്തിയായി, നിത്യമുക്തയായി സൈപന്ദസഞ്ചാരസൗഖ്യത്തെ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടു വർത്തിച്ചുപോരുന്ന ഗാനകലയുണ്ടോ ശുഷ്കങ്ങളായ ശാസ്ത്രനിയമങ്ങൾക്കു വശഗന്ധകനം! സ്വതന്ത്രമായ ഗാനത്തെ വൃത്തനിയമങ്ങളിൽ കട്ടക്കിനാലുപാദത്തിൽ കെട്ടുവാൻ സാധ്യമല്ലെന്നു കണ്ടിട്ടായിരിക്കാം അതു പോകുവഴി തെളിച്ചുകൂയാമെന്നു് ആയുസ്സാർ തീച്ചയാക്കിയതു്. നാദബ്രഹ്മമുണ്ടോ വാദഗ്രന്ഥത്തിൽ ഒതുങ്ങുന്നു!

‘ജപകോടിഗുണംധ്യാനം

ധ്യാനകോടിഗുണോലയഃ

ലയാകാടിതന്നുഗാനം
ഗാനാൽ പാതരം നമി' എന്നാകുന്നു
ആയുന്മാരുടെ പ്രമാണം.

VI. ഗാനവിഭാഗങ്ങൾ.

നിബലമെന്നും അനിബലമെന്നും അ
വർ ഗീതത്തെ രണ്ടു തരമായി വിഭജിച്ചിരി
ക്കുന്നു;

അനിബലം ഭാവൽ ഗീതം
വണ്ണാദിനിയമം വിനാ
യദോ ഗമകധാരാജ്ഞൈ -
രനിബലം വിനാകൃതം
നിബലഞ്ച ഭാവൽ ഗീതം
താളമോനസോഞ്ചിതം
മോനാഗമകധാരാജ്ഞൈഃ

വണ്ണാദിനിയമമെ കൃതം — വണ്ണാദിനി
യമത്താടകൃതത്തു അനിബലം — അതായ
തു സ്വതന്ത്രം എന്നും, സമം, വിഷമം, അ

തീതം, അനാഗതം എന്നു നാലു വിധമായ
താജംകൊണ്ടും മസംകൊണ്ടും മനോഹരമാ
യി വണ്ണാദിനിയമത്തോടുകൂടിയതു 'നിന
ലം'— അതായതു അസ്വതന്ത്രം, എന്നും ഒരു
യുവാർ സിലാന്തിച്ചിരിക്കുന്നു

ധാതുമാതുസമയം
ഗീതമിത്യുച്ചതേ ബുദ്ധൈഃ
തത്ര നാദാത്മകോ ധാതു

മ്ഹാതുരക്ഷമസഞ്ചയഃ, എന്ന പ്രമാണം
കൊണ്ടു ഗീതത്തിനു വേറെയൊരു വിഭാഗം
കാണുന്നത് 'യന്ത്രജ'മെന്നും 'മുഖജ'മെന്നും—
അതായതു വേണുവീണാദിയിൽ നിന്ന് ഉ
ണ്ടാകുന്നതെന്നും വായുപ്പാട്ടെന്നും ഉള്ള വ്യ
ത്യാസമാണെന്നു്,

ഗീതഞ്ച ദ്വിവിധം പ്രോക്തം
യന്ത്രഗാന്ത്രവിഭാഗതഃ
യന്ത്രം സ്വരഭേദണവീണാദി
ഗാന്ത്രതു മുഖജംമതം—എന്നു മേൽപറ
ഞ്ഞ പ്രമാണത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനരൂപമായി

അടുത്ത ഉദാഹരിച്ചിട്ടുള്ള ദൃശ്യകൃതിയിൽ നിന്നും സ്വാഭാമാകുന്നുണ്ട്. ഈ വിഭാഗം ആകൃതിയെ അപേക്ഷിച്ചാകുന്നു. പ്രകൃതിയെ അപേക്ഷിച്ച ഗീതത്തിൽ വൈദികമെന്നും ലൗകികമെന്നും രണ്ടു വകഭേദങ്ങളുണ്ട്. അതിൽ വൈദികം മുക്തിപ്രദവും ലൗകികം ലോകരഞ്ജനകാര്യം ആണെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വൈദികത്തിൽ മാർഗം എന്നും ലൗകികത്തിൽ ദേശി എന്നും നാമധാരങ്ങൾ കാണാം. ഈ സംജ്ഞകൾ പാട്ടിന്റെ വിഭാഗങ്ങളെ കുറിക്കുമ്പോൾ നാം ഇന്നും ഉപയോഗിച്ചുവരുന്നു.

VII. ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങൾ — ഗാനപദങ്ങൾ: —

ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങൾ സാമാന്യേനയും അതിൽത്തന്നെ ഭാഷാവൃത്തങ്ങൾ സാക്ഷ്യേനയും ഗാനപദങ്ങളായതുകൊണ്ടു താരതമ്യവിചയനത്തിനായി പാട്ടിനെപ്പറ്റിയുള്ള അയ്യമതം ഇത്രയും ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കേണ്ടി വന്നതാകുന്നു. പരിച്ഛേദനാമം സംസ്കൃതനാമം ആയ അയ്യമതം സാഹിത്യപോഷണത്തിനുള്ളവ

ഭൂതികൾ അനേകം ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു
 ഗാനവലതി സാമിത്യപോഷണസാധനമാ
 യി പരിഗണിക്കാതെ അനുമാർഗ്ഗങ്ങളെ അപ
 ലംബിച്ചു സാമിത്യസുഖസമ്പത്തി സമ്പാദി
 ക്കുവാൻ സാധിച്ചിരുന്നു. ഗാനകല സുകമാരക
 ലകളിൽ ചേർന്ന് അവർ തൃപ്തിപ്പെട്ടു. അഗ
 സ്തൃതമഹി ചുട്ടിത്താറത്തീയ പാട്ടത്തി
 നേരയും കടിച്ചുവരിച്ചു കടലുകളുടേയും റാട്ട
 ക്കു കടുങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന കാലത്തോളം സംസ്കൃ
 തരോടു സഹവസത്തിനു വഴികിട്ടാതെ സ്വാ
 ശ്രുതമാത്രശരണമായി കാലയാപനം ചെ
 യ്തുപോന്നിരുന്ന ആദിമദ്രാവിഡവർ്കൾക്കുവ
 ട്ടു പാട്ടിൽ കൂടിത്തന്നെ ബുദ്ധിക്കുള്ള സംസ്കാ
 രവും തേടേണ്ടിവന്നു. അനേകകാലം പഠിക്കേ
 ണ്ടതെല്ലാം പാട്ടിലാക്കിത്തന്നെ അവർ പഠി
 ക്കേണ്ടിവന്നു. ഗീതിയും സാമിതിയും വേർപി
 റിയാതെ കൈകോർത്തുപിടിച്ചു സരസ്വതിയു
 ടെ ഉറ്റ സഖിമാരായി കഴിഞ്ഞുകൂടി.

VIII. ഗാനവും—സാഹിത്യവും.

എല്ലാ ഭാഷകളിലും ഉള്ള സാഹിത്യസന്തതി ആദിയിൽ ഗാനരൂപത്തിലാണ് അവതരിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു സർവ്വസമ്മതമായ ഒരു സംഗതിയാണ്. കൃഷ്ണവർഷം അഞ്ചും ഏഴും ശതാബ്ദങ്ങൾക്കു മുമ്പേ ആംഗ്ലോയന്മാരുടെ ചരിത്രത്തോടുകൂടെപ്പിറന്ന ആംഗളസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ആദ്യം ഉണ്ടായത് 'ബിഷോപ്പ്' എന്ന രാജകുമാരന്റെ അപഭ്രാന്തയെപ്പറ്റിപ്പറയുന്ന പദ്യരൂപമായ പൂർണകഥയാണ് എന്നാകുന്നു ആംഗളസാഹിത്യചരിത്രകാരന്മാർ പറയുന്നത്. അതു രണ്ടു ശതവർഷത്തോളം മുഖത്തോടുമുഖം പകർന്നു പാടിവന്നിരുന്നതല്ലാതെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പകർത്തിയിരുന്നില്ലത്രെ. അതു പാടുന്ന സമ്പ്രദായം ഇപ്പോൾ തിമൈരൂപമില്ലാതായിരിക്കുന്നുവെന്ന് ആംഗളകാരർ വ്യസനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഏതെന്നെങ്കിലും സാഹിത്യബീജാവരം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു ഗാനരൂപത്തിലാണെന്നുള്ളതിന്നു അവർ

ടെ ഇടയിലും രണ്ടു വക്കുമില്ല. സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തെ പഠിപ്പിച്ചാലും ഈ സിദ്ധാന്തം കണ്ടുപിടിച്ചിരുന്നെങ്കിലും ഉള്ളൂ. ശബ്ദബ്രഹ്മം പ്രണവസ്വരൂപമായിട്ടാണ് ആദ്യം ചോദ്യം കുന്നതെന്നു വേദം ചോദിക്കുന്നു. നാദാത്മകമായ പ്രണവമാകുന്നു ശബ്ദപ്രവഞ്ചത്തിന്റെ മൂലം. വേദോപനിഷദ് കാകാരമൂലം ഉണ്ടാകുന്നു. 'വേദോ നാം സാമവേദോഹം' എന്നു ഭഗവദ്ഗീതയിൽ നിന്നു സാമമാണ് ആദിപദമെന്നും

‘പ്രഗീഭിഃ പാത്രമഭ്യർത്ഥിതം

സാമഭ്യഃ സമപദ്യത

യജുർവേദിനയംജാതം

സംശ്യാമവ്യഞ്ജനഃ സൂതാഃ’, എന്ന പ്രമാണമാണു ഗാനത്തിന്റെ ഉല്പത്തി വൈദികമതപ്രകാരം സാമവേദത്തിൽനിന്നാണെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടല്ലോ. അതുകൊണ്ടു വേദപ്രമാണത്തെ സർവ്വാത്മനാ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ളവരെല്ലാം അക്ഷരമാലയിൽ അകാരം എന്നുപോലെയും പ്രവഞ്ചത്തിൽ പ്രകൃതി എന്നു

പോലെയും ആണ് ശബ്ദപ്രപഞ്ചത്തിൽ ഗാർഭ്ഭാത്മ്യം സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇപ്രകാരം മഹാത്മ്യമേറിയ പാട്ടിന്റെ സഹായത്തോടുകൂടിയാണ് ദ്രാവിഡസംഹിതസംഹാരം മേൽക്കുമേൽ അഭിവൃദ്ധിയെ പ്രാപിച്ച് ആധുനികവിജ്ഞാനദശയിൽ എത്തിച്ചേർന്നു പരിവർത്തിതമായി.

IX. പാട്ട്.

പാട്ട് എന്ന സംജ്ഞ അവരവരുടെ ശാഖാഭേദങ്ങൾക്കു യോജിച്ച അക്ഷരമാലാരേഖയോടുകൂടി ദ്രാവിഡസംഖ്യ സാമാന്യേന സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഒന്നാണ്. കണ്ണാടകികളുടെ 'ഫോഡു'വും മലയാളികളുടേയും തമിഴരുടേയും 'പാട്ടം' ഒന്നുതന്നെയാകുന്നു. പാട്ടിന്റെ സാമാന്യലക്ഷണം 'ദ്രാവിഡസംഖ്യാതാക്ഷരനിബലക്ഷരകാലോന്നവൃത്തവിശേഷയുക്തം പാട്ട്,' എന്നാണല്ലോ ലിഖിതലക്ഷണങ്ങൾ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഇതിൽ 'നിബലം' എന്ന ഇനത്തിൽപെട്ട ഗീതത്തിന്റെ ആകൃതി

മാത്രമേ കരിച്ചിട്ടുള്ളൂ. ദ്രാവിഡർ പ്രത്യേകമായ അക്ഷരമാലയിൽപെട്ട അക്ഷരങ്ങളെ ഉണ്ടാകാറുണ്ട്. ഏതുക എന്ന പാദാനുപ്രാസവും മോനമെന്ന് പാദങ്ങളിലെ പ്രഥമ ദ്വിതീയ ഭാഗങ്ങളിൽ ആദ്യക്ഷരസാമ്യംകൊണ്ടുള്ള പ്രാസവും ഉണ്ടായിരിക്കണം. കരുമാതിരി വൃത്തത്തിൽ കെട്ടിയിരിക്കുകയും വേണം. ഇതിനോ ഹരണമായി ലീലാതിലകത്തിൽ

“തമതലന്താനമുന്ത വിളന്ത പൊന്നിൻ
തനകചന്താർ വിരന്തമൽ ബാണൻതന്റെ
കരമരിന്ത പൊന്തന്താനവന്താരുടെ
കരമുരിന്തപുരാനെ മുരളീകാണാം.
കരുവന്താ പരന്താമമേനീ കന്നി
സ്തരകചായീ പിണിപ്പാപ്പിന്തവണ്ണം
ചിരതരം താഡപണിന്തേനയ്യോ താക്കെന്ന
ത്തിരുവനന്താപുരംതങ്കമനന്തനേ!” — എന്ന
വിരത്തമാകുന്നു കൊടുത്തിരിക്കുന്നത്.

X. ഭാഷാഗാനങ്ങളുടെ സ്വതന്ത്രഗതി.

തമിഴർ ഈ നിയമത്തെ ഏറെക്കുറെ അനുസരിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും നമ്മുടെ ഭാഷാഗാനങ്ങൾ വളരെക്കാലം ഈ ബന്ധത്തിന് അടിമപ്പെട്ടു കിടന്നില്ല. പ്രകൃതിക്കുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ആകൃതിയിലും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുത്തി സമോദമികളോടു യാത്രയും പറഞ്ഞു പിരിഞ്ഞു് ഇപ്പോൾ പോലെ സുഖവസതികളിലൊക്കെ സ്വതന്ത്രമായി സഞ്ചരിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. മേൽ ഉദാഹരിച്ചിട്ടുള്ള വിരുത്തത്തിൽതന്നെ സ്വാതന്ത്ര്യദയത്തിന്റെ പൂർണ്ണരൂപങ്ങൾ കാണാവുന്നതാണ്. വൃത്യനുപ്രാസത്തിന്റെ പ്രചുരപ്രകാശംകൊണ്ടു സൂര്യപ്രഭാപൂർത്തിൽ നക്ഷത്രങ്ങൾ എന്നപോലെ ഏതുകാരോടൊന്നുള്ള മിഴി അടഞ്ഞുപോയി. 'കുരു വരന്താ' 'ഉരക ചായി' എന്നിടത്തു് ൨-൪ എന്ന അക്ഷരങ്ങൾക്കും 'ചിരതരം' 'തിരുവനന്താപുരം' എന്ന ഭാഗങ്ങളിൽ ചി, തി ഇവക്കും അക്ഷരസാമ്യം കല്പിച്ച പ്രാസം സമ്പാദിച്ചിരിക്കുന്നു.

(പാണർ—നിഴൽക്കുത്ത്)

“മാതാവേ - മകതായേ - തമ്പുരാട്ടി
ചാലുവേ - തുകിനെതാങ്കു കുറവേന - കണ്ടപ്പോൾ
മറയ്യി - ദ്രവരമങ്ക - കുറത്തിയറവും
വണങ്ങിട്ടു - കുറവേനോ - ടുചെയ്തപ്പോൾ

* * * * *

മറച്ചുടൻ - അചളോടു - വറഞ്ഞീടുന്നു
മനനാട്ടിൽ - കുടിതെങ്ങാൻ - ഗമിച്ചു ഞാൻ

* * * * *

അതുകേട്ടു - കുറത്തിയാ - ഉരിശത്തോടെ
മതിമറ - നനയ്ക്കേക്കു - കടന്നു മക.

(കൈയെഴുത്ത്)

പാണരുടെ ശ്രദ്ധവെട്ടുകുലിനു പാട്ടനു
ഇ. നിഴൽക്കുത്ത് പാട്ടിൽ ആദ്യകുലപ്രാസം
ചിലയിടത്തു കാണുന്നുണ്ടെങ്കിലും ഗാനരീതി
രീരെ സ്വതന്ത്രമായതുകൊണ്ട് വൃത്താധിബ
ന്ധനകൾക്കു കരുവിധത്തിലും കീഴടങ്ങുന്നത
ല്ല. പാട്ടു താളത്തിനൊത്തു ചോകുന്നതിനു പ

കരം ഉടുക്കുതാളമൊന്നമെന്ന വ്യാജേന ഗാന
ത്തോടു ശ്രുതിചന്ദ്രൻ തട്ടിമുളകമാത്രമാണു
ചെയ്യുന്നത്. പാണനടതന്നെ 'തുയിലുണ
ത്തൽ' നോക്കുക.

(പാണർ തുയിലുണത്തൽ)

'എറ്റുമാമം-പേതാതുമാമം-തുയിൽ

കൊണ്ടു ഭഗവാനും

വ'ച്ചതൊരു-മണിവിള'ക്കിടന്നു-തുയിൽ

കൊണ്ടു ഭഗവാനും

* * * * *

ആരോമല-മെഴുന്നിറ-ഭഗവാനെ,

ഉ'ണയുക

സീതയ-മാലവയ-ഭഗവാനെ

ഉ'ണയുക.

(കൈയെഴുത്ത്)

ഇവിടെ താളം കക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും വൃത്ത
മുഴുവ് പ്രാസവും ഒഴിഞ്ഞാണു നിൽക്കുന്നത്.

(പുളുവർ പാഴ്)

‘കുശ്യപൻ-തന്നുടെ-മാതൃമാ-രായുള്ള
 വേഷ്യമാർ-കുദ്രവി-നതാ-യെന്ന്
 വാശി-കരഞ്ഞൊന്ന-ഉജ്ജായി-കുദ്രവിന്
 വേഷ്യമാർ-വിനതയോട്-ഒന്ന-ചൊന്നാൻ’

(കൈയെഴുത്ത്)

ഏതെന്നുതലായ പുളുവരുടെ നാഗപ്പാട്ടും

(ഏവർ കളി-രചന)

1. ‘ഭൂതപഞ്ചകത്തിന്റെ
 പേരും പരകവേണം
 കർമ്മസ്രിയത്തിന്റെ പേരും
 വിവരം ചൊല്ലുവേണം
 ഞ്ഞതക്കണത്തിന്റെ
 പേരും പരകവേണം
 പ്രകൃതിയതിൻ പേരതാൻ
 വിവരം ചൊല്ലേ

(കൈയെഴുത്ത്)

(ഐവർ കളി—വ്യാകരണം)

2. അക്ഷരങ്ങൾ—ഏകദേശം

ഉണ്ടായി എന്നും

അക്ഷരങ്ങൾ—ഏതെന്നും

ചൊല്ലിപ്പോന്നു

അല്ലായ അക്ഷരങ്ങളാൽ

വിവരം ചൊല്ലേ

പോയി പണ്ടുപോ

ചൊല്ലിപ്പോന്നു.

(കൈയെഴുത്ത്)

എന്നു മുതലായി ഐവർകളിയിൽ പെട്ട തത്വം, ഭാരതം, രാമായണം, വ്യാകരണം എന്നു പല പ്രകാരത്തിലുള്ള വാടകകളും,

(പുലയർ—ചവിട്ടുകളി)

‘തെങ്ങോല വീട്ടിലെ—ചെറിയ പെണ്ണു’

വാളു കൂടം—റണ്ടുടുത്തു,

(കൈയെഴുത്ത്)

എന്ന പുലയരുടെ ചവിട്ടുകുളിപ്പാട്ടു മുതലായതും പാശ്ചാത്യരായ തൊഴിലാളികളുടെ മറ്റു പാട്ടുകളും ചുഴിഞ്ഞു പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ ഭാഷാഗാനങ്ങൾ തനിക്കുതാൻ പോന്ന മട്ടിൽ എന്തെല്ലാം ഒക്കിൽ എന്തെല്ലാം വേഷത്തിൽ കളിച്ചുചിരിച്ചു സ്വമനസ്സമായി സഞ്ചരിക്കുന്നുവെന്നു കാണാവുന്നതാണ് ഈ തൊഴിലാളിപ്പാട്ടുകൾക്കു പ്രാസവും പഴക്കവും ചെല്ലുറയുമില്ല. പട്ടണിബന്ധനകളും വൃത്ത പരിധികളും അക്ഷരധിയമങ്ങളും അതിലും ഘിച്ഛു് ആ പാവനിരയായ ഭാഷാഗാനശ്രുതി പാഠിനി ആനന്ദാഞ്ജിയിലേക്കു ഭൂതഗതിയായും മന്ദഗതിയായും പ്രവഹിക്കുന്ന മാറ്റംതന്നെയാണു മുക്തിമാറ്റം.

ഭാഷാഗാനങ്ങളുടെ ഈ ഉച്ഛ്വാസവൽസംസ്കൃതവൃത്തബന്ധങ്ങളോടും തമ്മിൽ 'നാപ്പി ലക്കണത്തോടും' കന്നു താരതമ്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നതായാൽ ഒന്നുകൂടി വിശദപ്പെടുന്നതാണ്.

XI. ഭാഷാഗാനവും സംസ്കൃതവൃത്തവും;

താരതമ്യവിവേചനം.

സംസ്കൃതത്തിൽ പാട്ടിനെ പദ്യനമുദായത്തിൽനിന്നു പിരിച്ചുനിർത്തി പദ്യത്തെ അക്ഷരസംഖ്യാതമായ വൃത്തമെന്നും മാത്രാകൃതമായ ജാതി എന്നും രണ്ടാകയാൽ തിരിച്ചിട്ടുള്ള സംഗതി മുമ്പു പറഞ്ഞതുവല്ലൊ. ഐക്യമോ വാരലൈക്കികമോ ആയ സകല വിധ രണ്ടിലും ശാസ്ത്രവിചാരങ്ങളെക്കൊണ്ട് ഒരു മയ്യോദകല്പിതവാൻ സംസ്കൃതം സമജമായുള്ള വാസന പദ്യനിർമ്മാണപദ്ധതിയേയും ബാധിച്ചു.

(ക) മാത്രാവൃത്തം; ജാതി: —

വൃത്തശാസ്ത്രയുടെ ബീജം മാത്രയാണെന്നു സർവ്വസമ്മതമാണെങ്കിലും ജാതി എന്ന ഇനത്തിൽപ്പെട്ട മാത്രാവൃത്തങ്ങളെ അവർ പരിഷ്കൃതവർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ഹരേഃവൃത്തങ്ങളിൽനിന്നു ബാഹിഷ്കരിച്ച് അപ്രധാനമായ ചെറിയൊരു ജാതിയായി തിരിച്ചു. വൃത്തബീജങ്ങളെ

ഭാര്യ മാത്രമുള്ള അക്ഷരസംഖ്യയിൽ പിടിച്ചു കെട്ടി ഗണങ്ങളായി തിരിച്ചു പദ്യസമുദായത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം കളഞ്ഞു വട്ടത്തിലാക്കി. ഈ അഭിപ്രായം ശരിയാണോ എന്നു നമുക്കൊന്നു പരിശോധിക്കുക. മാത്രാവൃത്തത്തിൽ ആയുധം ആണ് ആദ്യം ഗണിച്ചിട്ടുള്ളത്. 'ആയുധം അർത്ഥം ഗാഥാ' എന്ന് ആവൃത്തത്തിന്റെ പ്രകൃതിയും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു അതിൽനിന്ന് ആയുധം, പദ്യം, ചപലം, വിപുലം, ഗീതി, ഉൽഗീതി, ആയുധഗീതി തുടങ്ങിയ മാത്രാവൃത്തങ്ങളുടെ ജാതിധർമ്മങ്ങളെ ഗാനസമുദായത്തിന്റെതിൽനിന്നു വളരെ അന്തരമുള്ളതായി വിചാരിച്ചിട്ടില്ലെന്നു സ്പഷ്ടമാണ്. പതിനെട്ടുമാത്രയിൽ അധികമുള്ളത് അവർ മാത്രാവൃത്തങ്ങളിൽ ഗണിച്ചിട്ടും ഇല്ല.

(ഖ) മരണാവൃത്തം; അക്ഷരസംഖ്യാനുസൃതം.

ഇനി സമങ്ങളും വിഷമങ്ങളും ആയ മരണാവൃത്തങ്ങളെ എടുത്തുനോക്കുക. ഒരു പാദ

ത്തിൽ കെക്കരം മുതൽ ഇരുപത്താറ് അക്കരം വരെയുള്ള വൃത്തങ്ങളാണു സമവിഷമങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. അതിനുശേഷം 48. അക്ഷരങ്ങൾ അടങ്ങിയ ശംഖംവരെ ദണ്ഡകത്തിൽ പെടുപോയി. ഈ വൃത്തങ്ങൾ ഏറ്റവും അക്ഷരാത്മകങ്ങളായ ഗുരുലാഘുക്കളെ ഗണം തിരിച്ചു ചമച്ചിട്ടുള്ളതാണ്. എന്നാൽ പാദത്തിൽ കെക്കരം വീതം ഉള്ള “ശ്രീ” എന്ന വൃത്തം മുതൽ അഷ്ടാക്ഷരിയായ അനുഷ്ടുപ്പിന്റെ വകഭേദങ്ങളിൽ ഏറ്റവും സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടിയ ‘വക്ത്രം’ എന്ന വൃത്തം വരെ, അവയെ എത്രതന്നെ വിടിച്ചു ബന്ധിക്കുവാൻ നോക്കിട്ടും ഗാനത്തോടുള്ള ബന്ധത്തിൻ നിന്നു വിടത്തുവാൻ സാധിച്ചിട്ടില്ല.

മാനിഷാദ പ്രതിഷ്ഠാപത

മഗമജ്ജാശപതിസ്സമഃ

യത് ക്രൗഞ്ചമിമുനാദേക

മവധീഃ കരമരോഹിതം—എന്ന വാല്യീ കിരോഹിന്യുടെ മുഖത്തു നിന്ന് അനുഷ്ടുപ്പു വൃ

ത്തത്തിലാണ് ആദ്യം ശ്ലോകമുണ്ടായിട്ടുള്ളതെന്നു പ്രസിദ്ധമാണ്. ആ സ്ഥിതിക്ക് ഏകാക്ഷരാദി ആദ്യത്തെ ഏഴു വൃത്തികൾ ശ്ലോകവർഗ്ഗത്തിൽ പെടുന്നില്ല. ആദിവൃത്തങ്ങൾ ആയുന്മാർ ആദിദ്രാവിഡരോടു കൂടം വാങ്ങിയതായിരിക്കുമോ എന്നുതന്നെ നമുക്കു ശങ്കിക്കാം. “ശ്രീ:സു:പാ:സ്മാം” ഇതു ശ്രീവൃത്തത്തിലുള്ള ശ്ലോകമാണ്. ശ്രീവൃത്തം ‘ഉക്തം’ എന്ന ഗണനാമത്തെപ്പോലെയായ ഏകാക്ഷരവൃത്തിയിൽ പെട്ടതും ആകുന്നു. ഈ നാലക്ഷരവൃത്തം ഏഴാവാത്തിട്ടു താളവട്ടം കലാശിപ്പിക്കുവാൻ ഭരതരവരും കൂട്ടിച്ചേർത്തതാകുന്നു.

‘പത്തു തത്ത. കത്തുകൂടി	}	1.
അത്തിയാലിൻ - മകമേരി		
അത്തിപ്പഴം - കൊത്തിത്തിന്നു	}	2.
തത്ര വസി ——— ചു		

എന്ന വഞ്ചിപ്പാട്ടിലെ ഇരുകിതിൽ കാണുന്ന ശീലു്. ഇവിടെ ലഘുക്കളെ പാടിനിട്ടിട്ടുണ്ടാവാൻ ഭാഷാവൃത്തം മടിച്ചിട്ടില്ല. ഉ

കുമാരിൽ നാലക്കുമാരനെ വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തി യപ്പോൾ നാലു ഗുരുവിനെ സ്വീകരിച്ചപ്പോ ലെ പ്രസ്താവത്തിൽ നാലു ലഘുവിനെ വിട്ടു കൂടത്തു. അങ്ങനെ ഉപേക്ഷിച്ചതു സുഖശ്രവ ണത്തിനു ശ്രുതി ചേരുന്നില്ലെന്നു വിധിച്ചിട്ടാ യിരിക്കാം. എന്നാൽ ഭാഷാപുരുഷത്തിൽ അ തിന്നും സ്ഥാനം ലഭിക്കാതിരുന്നില്ല.

സത്യാസ്വയംവരം ഭാട്ടൻതുളുലിൽ
'അമവയർ-മണികട-കരുവക-ഉളാരുദിശി
നരവര-പടകട-വിരുതക-ഉളാരുദിശി'

എന്നു താളം ചേർത്തു ഗാനരൂപമായി പ്ര യോഗിച്ചിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ ഗാനത്തിനുള്ള സ്വരതന്ത്രവും അക്ഷരനിയമത്തെ വക വെ ച്ചിട്ടുണ്ട്.

നിരപര-മലവ-പടകള-പുവ

തരകളി-ലരകളി-ലണിമണി-ഭീവ

എന്നു കൂട്ടുകാരനായ താളത്തെ മാത്രം

ബഹുമാനിച്ച പാദാവസാനത്തിലെ നാലു ലാലുക്കളെ രണ്ടു ഗുരുക്കളാക്കി കനം കൂട്ടി കാർയ്ക്കും സംധിച്ചു.

പോര,

കിട്ടവിടി-തുടികടെ-ചടചട-രടിതം

നടക്കട-വിടരുടെ-നടനസ്യ-ഘടിതം

എന്നു് ഒടുവിൽ രണ്ടു ലാലുവും ഒരു ഗുരുവും കൂട്ടിച്ചേർത്തു തന്റെ വിരതം പ്രകടിപ്പിച്ചു. അതുകൊണ്ടു സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ തളിപ്പൂ നില്ക്കില്ല.

കുട്ടിക-ഉളാരുദിശി-മുട്ടിക-ഉളാരുദിശി

ചെട്ടിക-ഉളാരുദിശി-പുട്ടിക-ഉളാരുദിശി

എന്നു മുൻ ഉദാഹരിച്ച അടികളിൽ ഒട്ടക്കം കാണിച്ച വിദ്യ ആദ്യം ഒരു ഗുരുവും പിന്നെ രണ്ടു ലാലുവും ആയി കീഴ്മേൽ മറിച്ചു് അഭിയിലും മദ്ധ്യത്തിലും പ്രയോഗിച്ചു് ഉജ്ജ്വലതയെ മകടം വെച്ചു.

പാദത്തിൽ മണക്കുമം വീതമുള്ള 'അ
തൃകുപ' എന്ന ഇനത്തിൽ മണക്കുമവും ഗുരു
വായിട്ടുള്ള

“ഗോപസ്ത്രീഭിഃ കൃഷ്ണാമേകൈ” — എന്ന
സ്രീവൃത്തം തന്നെയാണി

കാടകുഴ-പുതീകൃഷ്ണൻ-ഗീതങ്ങളും-പാടി
ഗീതങ്ങളും-പാടി കൃഷ്ണൻ-ഐലിനുക-ഭൂരി
* * * * *

അല്ലി മുല്ല-മല്ലികയും-ചമ്പകഞ്ചൈ-മ'ന്തി
ഇമ്പമോട-പുത്തു കസ-മങ്ങുതി-ത'ന്ന
(വഴയ പാട്ടുകൾ)

എന്നു താളത്തിന് അക്കരകാലമൊപ്പി
ച്ച തിരുവാതിരപ്പാട്ടായിത്തീരുന്നത്.

പാതിച്ചോഷം-പ്രാണപായേ
ജാതിച്ചോളം-വേണ്ടാ തൊട്ടുവാൻ
(നളചരിതം)

എന്ന കളിപ്പദം മുതലായവയും ഇതിന്റെ സ്വതന്ത്രപ്പിരിവുകളായി കണക്കാക്കുന്നതാണ്. 'സ്രീ, ശ്രീ'യുടെ ഇരുട്ടി എന്ന പദത്തെ പറയത്തക്ക ഭേദമൊന്നുമില്ല. മേൽ ഉദാഹരിച്ച വഞ്ചിപ്പാട്ടും തിരുവാതിരപ്പാട്ടും കളിപ്പദവും എല്ലാം ഐക്യതാളത്തിൽ വിഴിവാൻ അനുതരണയാണു മൂലം. അത്യുക്തമായിട്ടും ആയുന്മാർ ലഭ്യവിധം എടുത്തിട്ടില്ല. നമുക്ക് മുൻ ഉക്തത്തിൽ ഉദാഹരിച്ചപോലെ അരുവയർ മണികടകം പക-ളോളം തിരി നരവര പടകട-വിതരുക-ളോളം തിരി

എന്നു ലക്ഷ്യമുള്ള പാട്ടിൽ പെടുത്തുവാൻ ഒരു ശ്രമമുണ്ടു്.

ഗോപാലനം നാരികി:

ശ്രീ: പൂർവ്വം കൃഷ്ണാഭം — എന്ന നാരികാഭത്തിൽ

ഇതിര-തന്നുടെ-പുഞ്ചിരി-യായെ

ചന്ദ്രിക-മെയിൽ പ-രെയെ-ലേ

(കൃഷ്ണഗാഥ)

എന്നു മഞ്ജരിയായും
സാ മൃഗീഭോചനം
രാധികാ ശ്രീപദതഃ—എന്ന മൂന്നക്ഷ
രപ്പുത്തത്തിൽതന്നെ പെട്ട ‘മൃഗി’

‘കാടകം-പുക്കായ-നേരത്തു-ചെന്നേര
താടക-യെക്കല്പ-ചെട്ടം-പുത്തമൻ’

(കല്യാണസൗഗന്ധികം)

എന്ന ശിതകുന്തുജ്ജലിലെ ഒരു ശിലും
മറ്റുമായി ഭാഷയിൽ വേഷം മാറി സഞ്ച
രിക്കുന്നു.

‘ഭാസപതകുപ്തം സൈകാ ധന്വ
യസ്യാഃ കൂലേ കൃഷ്ണാഖേലൽ’ എന്ന ഗു
തതരയായ കുപ്തം

“അതുനേരം-മന്നവന്മാർ
അത്രവന്നു-വസിക്കുന്നു
അംഗരാജൻ-വംഗരാജൻ
കലിംഗാധി-പതം.”

(അഗ്നിമണിസന്ദേശം)

എന്നു സൂക്ഷമാരായ കരുവക തിരുവാതിരകളിപ്പാട്ടായിട്ട് അവതരിച്ചു.

അക്ഷരസംഖ്യാതങ്ങളായ ഈവക വൃത്തങ്ങളിൽനിന്നു മാത്രാവൃത്തങ്ങളിലേക്കു കടന്നാലും ഭാഷാവൃത്തങ്ങളുടെ സ്വതന്ത്രഗതികാണാവുന്നതാണ്. മാത്രാവൃത്തങ്ങളും ആയുസ്സാർ ഗണങ്ങളായി മുറിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു ഗണത്തിൽ നാലു മാത്ര എന്നും ആ മാത്രകളെ അക്ഷരങ്ങളോട് ഇണക്കുമ്പോൾ സർവ്വഗുരു, അഭിഗുരു, മധ്യഗുരു, അന്തഗുരു, സർവ്വലഘു എന്നിങ്ങനെ രണ്ടും മൂന്നും നാലും അക്ഷരങ്ങൾക്കുണ്ടായ ഗണങ്ങളായിത്തീരുന്നു. വാസ്തവത്തിൽ

‘കരുവക-വാഗ-മശേഷം-മാമക.

കോപാനലാഹുതിയ്ക്കായി

തിരണ-മതിവിശദരണം-താവക-

കരുണാകടരക്ഷമായ്വരണം.’

(സ്വന്തം)

എന്ന ഭാട്ടുനില മട്ട്.

ജയജയ - നാഥമുറാരെ - കേശവ -

കംസാന്തകാച്യതാനന്ത!

എന്ന മാത്രാവൃത്തമായ 'പശ്ചാദീതി'യല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല. ഏകിച്ചം ഭാഷാവൃത്തങ്ങൾ അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഗാനസപാതസ്ത്രം ആയ പ സജാതീയങ്ങളാണെന്നുള്ള ബോധത്തെ മറച്ചുകളയുന്നു. ഭാഷാവൃത്തങ്ങളും സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ഈ താരതമ്യവിചാരം തല്ലാലമവിടെ നിൽക്കട്ടെ ഈ പ്രകാരത്തിൽ ചരിത്രമുട്ടാ ഭാഷാസംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളുടെ ജന്മജനകഭാവം പ്രകൃതമയേ സചികരിച്ചിട്ടില്ല. ശബ്ദപ്രകൃതിയെ അനുസരിച്ച രണ്ടിന്റെയും വൃത്തബന്ധം ചിലപ്പോൾ അടുത്തികരായി സമാപദ്ധതികളിൽകൂടി സഞ്ചരിക്കുവാൻ സംഗതിയുണ്ടെന്നു ഏതേ വിചാരിക്കേണ്ടതുള്ളൂ. ഇനി നമുക്ക് അവയെ 'യാപ്പിലക്കണ്'ത്തോടുകൂടി (തമിഴുപാട്ടിന്റെ ലക്ഷണം - അഥവാ വൃത്തലക്ഷണം) ഒന്നു തട്ടിച്ചു നോക്കുക.

XII. ഭാഷാഗാനവും തമിഴ് വൃത്തവും;

താരതമ്യവിവചനം

(ക) മാത്രാസ്വരൂപം.

സംസ്കൃതത്തിൽ വൃത്തങ്ങളുടെ അസ്തിത്വം ഗണങ്ങളും ഗണങ്ങളുടെ അവയവങ്ങൾക്കു ശൃംഖലകളും ശൃംഖലകളുടെ വിന്യാസം മാത്രയും ആണല്ലോ

സംയുക്തമാത്രം ദീഗ്ഖം അനുസ്വാരം

വിസർഗ്ഗസമ്മിശ്രം

എന്നാകുന്നു ശൃംഖലയുടെ സ്വരൂപം. കൂട്ടക്കാരത്തിന്റെ മുൻപുവരുന്നതും ദീഗ്ഖം, അനുസ്വാരം, വിസർഗ്ഗം ഇവയിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിനോടു ചേർന്നതും ആയി ഐ മാത്രമാകാൻ ഉച്ചരിക്കാവുന്ന അക്ഷരം ശൃം. ഒരു മാത്രമാകാൻ ഉച്ചരിക്കാവുന്നതു ലഘു. മാത്ര എന്നതു കാലവിഭാഗമാണ്.

കാലേന അവതാ പാണിഃ

പാശ്ചാതി ജാനമണ്ഡലേ

സാ മാത്രാ കവിഭിഃ പ്രോക്താ
 ഹൃദയപരിപൂർണ്ണതേ മതാ-ഘ്നാ പ്രാ
 ചിന്താതഃ

പാമജാലപിതലാപ്ത
 ഭ്രമണം യാവതാ ഭവേൽ
 കാലോ മാത്രാ സാ ജ്ഞേയാ

മുനിഭിഃ പൂർവ്വപാഠകൈഃ — എന്നു തന്നെ
 സാത്തലിലും മാത്രയുടെ ലക്ഷണം പറഞ്ഞി
 രിക്കുന്നു. ഇടത്തെ കൈപ്പടം ഇടത്തെ മൊട്ടി
 ന്നേൽ ഒരു വട്ടം ഉഴിയുവാൻ വേണ്ടിവരുന്ന
 സമയമാകുന്നു മാത്ര എന്ന സംജ്ഞയെക്കാണ്ടു ക
 റിക്കുന്നത്. 'ഒ' എന്ന സ്വരം ഒരു തവണ
 ചൊല്ലുവാൻ വേണ്ടിവരുന്ന കാലവിളംബി
 തന്നെയാകുന്നു ആ മാത്ര. ഒരു മാത്രയെക്ക
 ണ്ട് ഉച്ചരിച്ചു തീർക്കാവുന്ന അക്ഷരം ഹൃദ-
 മെന്നും രണ്ടു മാത്ര നേരം നീണ്ടുനിൽക്കുന്നതു
 ഭീഷ്മമെന്നും മൂന്നു മാത്രയുള്ളതു പൂർണ്ണമെന്നും
 ഉള്ള സംജ്ഞകളെക്കൊണ്ടു വ്യവഹരിച്ചു വ
 രുന്നു.

(ഖ) തമിഴിലെ വൃത്തബീജം.

സംസ്കൃതത്തിൽ ഉള്ളതുപോലെ മാത്രം നിയമമൊഴി ഉപയോഗിച്ചു നിയമമൊഴി അക്ഷരവിധമൊഴി തമിഴിൽ ഇല്ല. വൃത്തത്തിനു മൂലമായിട്ട് 'അശ്വതി' എന്ന പാരിഭാഷികശബ്ദം കൊണ്ടു കറിക്കുന്ന ഒരു പ്രത്യേകരീതിയുണ്ടു സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതു്. 'അശ്വതി' ഭൌതികത്തിലുണ്ടു്, — നേരശ്വതി എന്നും നിരയശ്വതി എന്നും. നേരശ്വതി ഭൌതികശബ്ദം ആയ ഒരു സ്വരം വ്യഞ്ജനത്തോടു ചേർന്നു ചേരുന്നതുകണ്ടു വരുന്നതാകയാൽ അതിനു 'നേരശ്വതി' എന്ന പേർ.

ഉം: — 1 2 3 4
 ആ, ഴി, കൊൾ, വാൻ,

വ്യഞ്ജനത്തോടുകൂടിയതും കൂടാതെകണ്ടു ഉള്ള രണ്ടു സ്വരം-രണ്ടും നേരശ്വതിയും അല്ലെങ്കിൽ ഒരു നേരശ്വതിയും ഒരു ഭൌതികശ്വതിയും ആയിട്ടും വരാം-അങ്ങനെ രണ്ടു സ്വരം സമുദായം

യം ചേർന്നു വന്നാൽ അതിനു 'നിമൈയശൈ
എന്നു പേര്-ഉം.

അന്നി-കലം-നിലാ-പരാൻ

ഈ അശകളെക്കൊണ്ടു തമിഴർ ചീർ എന്ന
ഗണം നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ചീർകൾ 'ഒർ
കൈചീർ, ഇരുകൈചീർ, മുവകൈചീർ, നാ
ലുകൈചീർ' എന്നിങ്ങനെ കൂടിച്ചേർന്നു 'തളൈ
കൾ, തോടൈകൾ, വെണ്ണാ, കലിപ്പാ' മുത
ലായ വൃത്തവകുപ്പുകൾ ഉണ്ടാവുന്നു.

(ഗ) തമിൾ വൃത്തത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യക്കുറവ്.

തമിഴർ വൃത്തരചനയിൽ ഒരു പുതിയ
പദ്ധതിയേയാണു് ആശ്രയിച്ചിട്ടുള്ളതെങ്കിലും
ആയുന്മാരുടെ കർശമായ നിയമകോടിയിൽ
അല്പം ഭ്രമിച്ചുപോയെന്നു തോന്നുന്നു. അവരു
ടെ ചീർകൾ താളത്തെ വകവെക്കാതെ അ
ക്ഷരങ്ങളുടെ എണ്ണത്തിലും കനത്തിലും പാഠി
ക്കൂടി തന്നെത്താൻ പകരി സ്വാതന്ത്ര്യം ക

ഉത്തര കളിച്ചു. പക്ഷെ ദ്രാവിഡസ്വഭാവം വിട്ടുകളവാറുള്ള സങ്കോചംകൊണ്ടോ എന്നു തന്നെമാറ്റു മാത്രയുടെ ഉപാധിയും അടുത്ത ബന്ധവും ആയ സ്വരക്കുറങ്ങളെ ശരണം പ്രാപിച്ചു കഠിനതടവു കൂടാതെ കഴിച്ചുകൂട്ടി.

“മലർമിചൊയേകിനാൽ മൗണ്ടിചേർന്നാർ
.നിചമിചൊ വീട് വാറവാർ”

[അർത്ഥം:—ഏകമലത്തിൻപേരിൽ സ്ഥിതിചെയ്തിരിപ്പവനടയ പെരുമൈവൊരന്തിയ തിരുവാതകളെ ചേർന്നവർകൾ ഇന്നപ്പുമിയിൻപേരിൽ അനേകകുലകൾ ജീവിപ്പാർകൾ]

||൧൪ ‘കുറവൈമ്പ’

മെഴലിയിൽ -കുഞ്ഞു-തെന്തൊന്നു കറന്തി
ബാല കളർമതിയാണു-ബാലേ

(പഴയ പാട്ടുകൾ)

എന്ന കുറത്തിപ്പാട്ടിന്റെ വക ഭേദത്തോട്

കുറേ തട്ടിച്ചുനോക്കുക. രണ്ടിലും ആദ്യത്തെ അടിയറിയിൽ പത്തൊമ്പതു മാത്രമാകുന്നു. കററം വെമ്പാ രണ്ടാമത്തെ അടിയറിയിലുള്ള പത്തുണ്ടു മാത്രയുടെ സ്ഥാനത്തു കറഞ്ഞിപ്പാട്ടിലെ രണ്ടാമത്തെ അടിയും അവസാനിപ്പിച്ചാൽ അഭംഗിതാനന്ദം ഇല്ലെങ്കിലും കലം മുറുകുമ്പോൾ കറുകുടി മസം കൊള്ളിക്കുവാൻ വേണ്ടി 'ബാലേ' എന്നു താളത്തിൽ കേണേതിനാൽ നല്ല മാത്രകുടി കൂട്ടിക്കൊടുത്തു. ഭാഷാവൃത്തത്തിനു സ്വാതന്ത്ര്യം വരുവാനുള്ള ബന്ധങ്ങളൊന്നും ഇല്ലായ്മയാലാണ് ഗാനസുഖത്തിനു ഹാനി വരാതെ വൃത്തം ചമച്ച കേരളവരിയിൽ തന്നെ ഇങ്ങനെ ജന്മം നേടുവാൻ സാധിച്ചത്.

1. കണ്ണൻമണി-പണ്ണനടി-

അഗതികൾ

അവർ - കരതാനന്ദൻ - ഓരുകിൻറേൻ -

ഗവേഷകർ

മെലക്കണ്ണ 'യുണ്ട -വരെയ'നടി -

ശാപിതരെ

അവൻ -വേദാന്ത-നാഥ'നടി-
ഗോപിമാരെ,
എന്നു കാവിടിച്ചിന്തിന്റെ മട്ടിലും

2. എന്തുകൊണ്ടു-യോരം-
ഇതുകേന്തെ-വിചക്ഷേയം-
പാലാലം-വിഷയം-
പാക്കടനേ-കേ ചെന്തേൻ
ഏതെന്നു-വിഷയം-
ഇതുകേന്തെ-നാൻ ചെന്തേൻ
തേനാല-വിഷയം-
ഇതുകേന്തെ-നാൻ ചെന്തേൻ

* * * * *

പുതിയുലത-വ'റാമൽ-പുതിച്ചുപുടി-ചായാമൽ
തൊപ്പു-തൈവയ്ക്ക-തുടയിലുമെ-യാമൽ,
എന്നു 'എന്തു ഏറുകിവാട്ട' (തേക്കുവാട്ട്) രീ
തിയിലും ചില ഗ്രാമീണഗാനങ്ങൾ നടപ്പു
ണ്ട്. ഈ വക പാട്ടുകൾ കേവലദ്രാവിഡസ്വ
ഭാവത്തെ കുറിക്കുന്നവയാണ്. തമിഴിൽ പ്രാ
ചീനകൃതികൾ 'ആചിരിയപ്പ, വെണ്ണാ,' എ

ന്ന ശുദ്ധതമിരംവൃത്തങ്ങളിലാണു രചിച്ചിട്ടുള്ളതു്. 'വഞ്ചിപ്പാ, കലിപ്പാ, മരുത്'വം' എന്നീ വൃത്തങ്ങൾ അച്ചാചിനങ്ങളും 'പാചിന'ത്തിൽപെട്ട വൃത്തങ്ങൾ ഒട്ടുകാലും സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളുടെ അനുകരണങ്ങളും ആകുന്നു ഈ വൃത്തങ്ങളുടെ ഏകദേശമൊരു മിതിതമിരം സംസ്കർഗ്ഗത്തിൽനിന്നു ഉൽഭവിച്ചിട്ടുള്ള 'രാമചരിതം' മുതലായ കൃതികളിൽ കാണാവുന്നതാണ്. രാമചരിതം ഓരോ പടലങ്ങളിലെയും വൃത്തങ്ങളുടെ പേരു കേട്ടാൽ കേരളീയർ നടുങ്ങിപ്പോകും. എൺശീർ കഴിനെടിലടി. എൺശീർ കഴിനെടിലാശീയുവിതത്തം. കലിവിതത്തം - പന്നിരുശീർകഴിനെടിലടി - എഴുശീർകഴിനെടിലടി. പതിൻശീർകഴിനെടിലടി, എന്നൊക്കെയാണ് ആ വൃത്തങ്ങളുടെ നാമധേയങ്ങൾ.

(ബ) രാഷ്ട്രവൃത്തങ്ങളുടെ സ്വരോപവിശേഷം.

കേരളീയർ ഈവക കെടലടികളിലൊ

ന്നും ചാടുകയാൽ സംഗതിയായില്ല. അതിനു മുമ്പു കൂട്ടമോട്ട യാത്രപറഞ്ഞിരിക്കാം. അവർ താമസമാണെന്നു മൂലമായ കാലനിയമത്തിൽ തന്നെ ജീവിക്കുകയെന്നു. സംസ്കൃതക്കാർ “യമ താമസം” എന്നു ഗണിച്ചു മാത്രമേയുള്ളൂ. ഒന്നാം തരത്തിൽ തമിഴർ അമ്മരത്തിൽ തുടങ്ങിയ സ്വരത്തിൽ കൂടുകയും ചെറുപ്പം കേൾക്കിയർ ‘സരിഗ,രിഗ,ധാമ’ എന്നു കാലഗതിയിൽതന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. സംസ്കൃതക്കാർ പടം നൂലിൽ തുക്കി നൂലു വാപ്പിക്കുവാൻ നോക്കി. തമിഴർ നൂലും പടവും കൂടി വാപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചു. മലയാളികൾ പടത്തിനുമേൽ സൂത്രംകെട്ടി അതുവിടത്തെ പടം വാപ്പിച്ചു. ഇതാണ് ഈ മൂന്നു കൂട്ടക്കും പ്രത്യേകമുള്ളവത്തങ്ങളുടെ ആന്തരമായ വ്യത്യാസം ഈ താരതമ്യവിചാരം ഇതിലധികം വർദ്ധിപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ഭാഷാവൃത്തവിശേഷങ്ങളെപ്പറ്റി എനി നമുക്ക് ആലോചിക്കാം.

XIII. ഭാഷാഗാനപ്രകൃതി: —

പ്രകൃതിയേ അപേക്ഷിച്ചു ഗീതത്തിനു വൈദികമെന്നും ലൌകികമെന്നും സംസ്കൃതത്തിൽ ഒരു വിഭാഗമുണ്ടെന്നു മുൻ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ഭാഷയിലാകട്ടെ ഈ വിഭാഗത്തിനു വളരെ സ്ഥൂലമായ ഒരുവകാശമേ കാണുകയുള്ളൂ വൈദികം മുക്തിപ്രദമെന്നും, ലൌകികം ലോകാഞ്ജനകരമെന്നും ആണല്ലോ ഈ വിഭാഗങ്ങൾക്കു ധർമ്മവ്യവസ്ഥ ചെത്തിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ ഭാഷാഗാനങ്ങൾ സാഹിത്യകോടിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാകകൊണ്ടു ലോകാഞ്ജനകരതപം എന്ന ഗുണം സാർവ്വത്രികമാകാതെ താമില്ല. ഉള്ളടക്കത്തിലിരിക്കുന്ന വിഷയസ്വരൂപത്തെ പരിശോധിക്കുന്നതായാൽ പ്രാചീനങ്ങളായ മിക്ക പാട്ടുകളും ഇതിമാസപുരാണങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിട്ടുള്ളവയായി കാണാം. അതുകൊണ്ടു മുക്തിദായകതപം എന്ന ഗുണവും അവയിൽ വ്യാപിച്ചതന്നെ കിടക്കുന്നു. ഭക്തിമുക്തിപ്രദങ്ങളായ

ദോഷാഗ്രാഹങ്ങളെ ഉക്തിദൈവനും മുക്തിദൈവനും വക തിരിച്ചുവെന്ന് കരയേറെ പ്രയാസമായിരിക്കും. വടക്കൻപാട്ടു മുതലായ ചീരചരിതങ്ങൾ പഴയ വേർപ്പാട്ടുകൾ,

(ഐവർകുളി—വ്യക്തം)

1. + ജനനാസിക സൂത്രത്തേയും
ചൊല്ലിടേണം
ചൊല്ലുവാനും തറിക്കിന്ന
മടിയുണ്ടെങ്കിൽ,

(കർകർ—വക്കൻപാട്ട്)

2. ഈഴോത്തം വീട്ടിലെ—ഈയോത്തമ്മ
ആയിരത്തട്ട്—പെണ്ണങ്ങളും

(കൈയെഴുത്ത്)

(ടി. പാത)

3. ഭൂമിഭേദങ്ങൾ—മുക്കുറുണ്ടു വിത്തുകൾ
കോമനപ്പേര—തായി ബഹുവിധം

(പഴയ പാട്ടുകൾ)

എന്നു തുടങ്ങിയുള്ള ശാസ്ത്രീയപ്പാട്ടുകൾ,
കൃഷിക്കാരന്റെ പാട്ടുകൾ,

(താഴെ)

ചാഞ്ചാടിയാടും മയിലോ-മുറ്റ
ചഞ്ചര പാടും കയിലോ,
ഇത്രാദി താമസവാട്ടുകൾ ആധുനിക
സംസ്കൃത രാജ്യീയ ഗാനങ്ങൾ,

(കിൻറാർ ഗാട്ടൻ പാട്ട്)

— ആമയെ മൊയിലൊരുനാൾ
കുത്തിലധികം-പുളിച്ചാൻ

(പാപുഷുകൾ)

എന്നിവക കിൻറാർഗാട്ടൻപാട്ടുകൾ,
ഇവയെല്ലാം കേവലം ഖോകികളാണെന്ന
കിലും വൈദികം മാത്രമായിട്ട് ഒരു ഇനം
വേർതിരിഞ്ഞു കിട്ടുവാനാണു പ്രയാസം.

XIV. പാട്ടുകളുടെ വിഭാഗങ്ങൾ:—

പ്രയോജനപ്രാധാന്യത്തെയോ വിഷയ
വ്യക്തിയെയോ പുറസ്തരിച്ചു രാഷ്ട്രഗാനങ്ങളും
ഭേദം ഗണങ്ങളായി വകതിരിക്കാം. അവയു
ടെ ഉപയോഗസമ്പ്രദായഭേദങ്ങളെ അപേ

ക്കിട്ടു പ്രയോജനത്തെയും, പ്രതിപാദ്യവിഷയങ്ങളുടെ പ്രയോജനത്തെയും ഗൗരവത്തെയും അപേക്ഷിച്ച് വിഷയവലുപ്പത്തെയും തിരുമാറിക്കുന്നതായാൽ

1. പുരാണം	5. വിരചനിക	9. ഭാഷാതിക
2. സ്തോത്രം	6. ദേശചരിത്രം	10. വൈചരികം
3. സദാചാരം	7. തൊഴിലായ്	11. രാഷ്ട്രീയം
4. ശാസ്ത്രം	8. വിനോദം	12. സാമുദായികം

ഇങ്ങനെ ഭാഷയിൽ ഇപ്പോൾ കാണുന്ന പാട്ടുകളെക്കൊണ്ട് പന്ത്രണ്ടു ഗണങ്ങളായി ഒരു മട്ടിൽ വേർതിരിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഈ വകതിരിവിലും കലച്ച് വരില്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൂട. വിനോദപരങ്ങളായും തൊഴിലായ് വകയായും ഉള്ള പാട്ടുകളിൽ പുരാണകഥകളും സ്തോത്രങ്ങളും സദാചാരപരകൃഷ്ടങ്ങളും ഏറെക്കുറെ എന്നല്ല അത്യധികം ഉണ്ടായി എന്നുതന്നെ വരാം. ശാസ്ത്രസംബന്ധമായ ചില പാട്ടുകളിൽ വൈദികതത്വങ്ങൾ തള്ളിനിൽക്കുന്നതായി കാണാം. പുരാണകഥകളെ ഏറ്റയന്തിരിക്കാം ഉദാഹരി

ചിട്ടുള്ളത്. നമ്മുടെ സാഹിത്യവും മതവും തമ്മിൽ ഉറവ ബന്ധമുള്ളതായതുകൊണ്ട് വിഷയങ്ങളുടെ സാക്ഷ്യം അപരിഹാര്യവും അപരിത്യാജ്യവും ആകുന്നു. അതുകൊണ്ടാണു വകുപ്പുകളായി തിരിക്കുമ്പോൾ വിഭാജകധർമ്മം പാട്ടുകളുടെ പ്രയോജനപ്രാധാന്യത്തെ വകവെക്കാതെ വിഷയസ്വരൂപത്തിൽമേത്രം ഉൾപ്പെടുത്താൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞത്. പ്രയോജനം അറിവുണ്ടാക്കുക മാത്രവും, വിഷയങ്ങളുടെ പ്രായോഗികാവസ്ഥയെ അപേക്ഷിച്ചു ശിഥിലവും ആയി പരിണമിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അവിടെ വിഷയത്തിനു മൗനസ്ഥാനം കൊടുക്കുവാനും, വിഷയനാമംതന്നെ ഗണനാമമായി സ്വീകരിക്കുവാനും വിരോധമില്ല. മേൽകുറിച്ചു പറഞ്ഞു വിഭാഗങ്ങളിലും താഴെ വരുന്ന അവയുടെ വിവരണങ്ങളിലും പ്രയോജനത്തിന്റേയും വിഷയസ്വരൂപത്തിന്റേയും മേളനം കണ്ടുവരുന്നതാണ്.

XV. വിഭാഗങ്ങളുടെ വിവരണം: —

1. പുരണം.

നിത്യപാരായണത്തിന് ഉതകുന്നതും ഇതിഹാസപുരാണങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയതും സാധാരണ ജനത്തിന് സുഗ്രാഹ്യവും ആയ ഗുരുക്കുറിപ്പാട്ട്, ഭാഗവതം, ഭാരതം, രാമായണം, വൈശംപയനാഥ്യം, ഹാലാസ്യമാമാന്ത്യം, പദ്മീസാനന്ദം എന്നീ തിരിച്ചുള്ള കിളിപ്പാട്ടുകളും സന്താനഗോപാലം, ശ്രീകൃഷ്ണഭൃത മുതലായവയെപ്പോലുള്ള പാഠകളും കൃഷ്ണഗാഥ, ഭാരതഗാഥ, മദ്യലനമരിയം തുടങ്ങിയ ഗാഥകളും 'പുരണം' എന്ന വകുപ്പിൽ പെടുന്നതാണ്.

2. സ്തോത്രം.

(കീർത്തനം.)

അഞ്ചുന . ശ്രീധര . ചാരുമു . ത്തേ കൃഷ്ണ
അഞ്ചലി . കൃഷ്ണവ . നെങ്ങീടു . ന്നേൻ

ആനന്ദം ലങ്കാരം വാസുദേവ കൃഷ്ണ
 ആതകം മെങ്കാമം കറീടേണം.

(ഘോഷകീർത്തനങ്ങൾ)

(കീർത്തനം.)

കല്പിതേലും മലമേലും മുളിലും
 തല്ലിയന്തകം നെന്നെയിഴക്കുമ്പോൾ
 അല്ലൽ പോക്കു വാനായിട്ടു കാരണണം
 തുപ്പണിത്തുറെ മേവം നാരായണ
 കാലി-നെയ്ത് പാശം കെട്ടിയിഴച്ചെണ
 ആലസ്യം ചങ്ങതിക്കൊണ്ടു പോകുമ്പോൾ
 മലകുറുവം നായിട്ടു കാരണണം
 തുപ്പണിത്തുറെ മേവം നാരായണ.

(കേരവി)

(കീർത്തനം.)

കണ്ണനമുണ്ണിയെ കാരണമരകണം
 കാരാളിവണ്ണനെ കാരണമരകണം.

(ഘോഷം)

(കീർത്തനം.)

പച്ചക്കല്ലെണ്ണ തിരുമേനിയും നിന്റെ
 വിചക്ഷികളും-കാണമാരാകണം.

(രസ്യം.)

(‘കാണമാകണം’ എന്നും ‘കാണമാറാ
 കണം’ എന്നും രണ്ടു പാഠമുണ്ട്. ആദ്യത്തെ
 പാഠം മഞ്ജുരിയും, രണ്ടാമത്തെ ശ്ലോകാകളി
 യും ആകുന്നു.)

(കീർത്തനം.)

നട്ടെ-കണ്ടകുൻവന്നി ഞടിക്കു-
 മെന്നതിനാൽ നി-
 ന്നടിക്കാട്ടു-മട്ടത്തൻ ഞാൻ-
 വടക്കുന്നരഥ.

(പോകവാൻപോകുന്ന കവിതകൾ

കംഗമുദയം.)

ഈ വക അക്ഷരമുലാകീർത്തനങ്ങളും

ഫരിനാരായണ ഗോവിന്ദ

ജയനാരായണ ഗോവിന്ദ

(കേരവ)

മുതലായ ധാരമാലികകളും

(സങ്കീർത്തനം.)

പാശ്ചാത്യദിവാകര-ഭവനത്രയത്തിന്ദനായക-

കണികാണനേരം-കമലാനേത്രന്റെ
ഗുണമേറുമെന്ത-തുകിൽ ചാത്തി

— കണ്ഡലീശപാകണ്ഡലങ്ങളു-

മണ്ഡലാല വിഹാരവും

ചണ്ഡപരശു ക-രംഗശുഭക-

പാലചാരുഭൂജംഗങ്ങളും

(രസ്യം.)

ഇത്യാദി സങ്കീർത്തനങ്ങളും സ്തോത്രം എ
ന്ന വകപ്പിൽ പെടുന്നവയാണു

3 സദാചാരം.

(മുയിപ്പുഴ്.)

പല്ലം-ചിറകും-വെച്ചു-കഴിഞ്ഞാൽ

പാവകൾ-വാനിൽ-പായുന്നു.

കണ്ടും-കേട്ടും-കൊളി-പുറച്ചാൽ

കല്ലി-ലെഴുത്തായ്-തീരുന്നു.

എട്ടും-പൊട്ടും-തില്ലാ-തുള്ളാൻ

എളിമ-യൊടെന്നും-ചേരുന്നു

കേരവം പുണ്ടക-ലടിയ-മന്നൻ
കൊട്ടന-രകത്തിൽ-പോകുന്നു.

(പഴയ പാട്ടുകൾ.)

എന്നിവക ഗുണവാന്മാരുമായ 'ചൊൽമാലകളും' ആധുനികവാന്മാലകളിൽ ഉപദേശരൂപങ്ങളായിക്കാണുന്ന പാട്ടുകളും 'സദാചാരം' എന്ന പേരിൽ പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഭാഷയിൽ സദാചാരവാക്യങ്ങൾക്കു ക്ഷാമമില്ലെങ്കിലും പ്രത്യേകം ഗ്രന്ഥരൂപത്തിലുള്ള ചൊൽമാലകൾ അപൂർവ്വമെന്നതന്നെ പറയണം.

4. ശാസ്ത്രം.

വേദാന്തപരങ്ങളായ വള്ളാർകവി, വാണത്തിൻകവി, മിന്നാരതാം, കൈവല്യനവനീതം, യോഗവംസിഷ്ടം, ഉത്താനവംസിഷ്ടം, മത്താനപ്പാന, എന്നു തുടങ്ങിയ വള്ളവർപാട്ടുകളും കിളിപ്പാട്ടുകളും കൃഷിപ്പാട്ട്, വ്യാകരണപ്പാട്ടു മുതലായ പാനകളും ഐവർകുളിപ്പാട്ടുകളും ശാസ്ത്രവകുപ്പിൽ പെടുത്തുന്നതാണ് അ

ധികം സൗകര്യം. ഇതിൽ കിളിപ്പാട്ടുകളൊ
 ശിരക മാറ്റുള്ളവക്കു ശാസ്ത്രശബ്ദംകൊണ്ടു ബ
 ഹുമാനിക്കത്തക്കവണ്ണം അർത്ഥം പോരെയി
 ലും പാട്ടിന്റെ പാട്ടിൽ വെട്ടപ്പോൾ ശാസ്ത്ര
 ത്തിനു പറ്റിയ ഗൌരവഭംഗമെന്നോ കഥക
 റവെന്നോ മാത്രമേ കരുതേണ്ടതുള്ളൂ.

5. വീരചരിതം

(വടക്കൻപാട്ട്.)

വടകരെ നാട്ടു നമുക്കു'ള്ളതു്
 അമ്മേമൻ കാലം കഴിഞ്ഞെ'പ്പിന്നെ
 വരവുകളൊക്കെ ഹൃദയത്തി'പ്പോയി
 തച്ചോളി വീട്ടിൽ കഴക്ക'മായി.

(വടക്കൻപാട്ടുകൾ.)

എന്നു പറഞ്ഞു് അങ്കുപ്പട്ട തെറുത്തുടത്തു നാൾ
 പ്പത്തിരുമഴം പുളിക്കച്ച കഴലിൽനിന്നു വലി
 ക്കെട്ടത്തു വയ്ക്കുന്നതെ ചുരുട്ടി ആകാശം മൂ
 ളിഞ്ഞിരിഞ്ഞു് അയ്യോമൈകരം വരമുന്വ ക
 ചുയ്ക്കെ വാലുവിടിച്ചു പകിരിതിരിഞ്ഞു ചുറ്റി

കെട്ടി വടക്കുനോയവും തെക്കുനോയവും
തെരിഞ്ഞു വെച്ച് ആനമുഖം വെച്ചു ചന്തം
വരുത്തി,

ആറക മുതലുകൾ വിടിക്കുവേണം
എന്നൊച്ച ചാപ്പനോടുകൂടിപ്പറപ്പെടുന്ന 'ത
ച്ചാച്ചിമയ്യ',

ഈവക വെണ്ണത്തുൾ ഭൂമിലുണ്ടാ
മാനത്തിന്നെക്കേറും പൊട്ടിയിറങ്ങാ
ഭൂമിന്നു തനിയെ മുളച്ചുവന്നോ
എന്തുനിറമെന്നു ചൊല്ലേണ്ടുതാൻ
കുന്നത്തുകൊമ്പയ്യം പൂത്തുപോലെ
ഇളമാവിൻതയ്യം തളഞ്ഞുപോലെ
കരുത്തോലയായതിൻ വണ്ണപോലെ
കുന്നിക്കുളവിന്റെ വണ്ണപോലെ
വയനാടൻമഞ്ഞുൾ മുരിച്ചുപോലെ

എന്നു താഴത്തുമാത്തിലെ മാതൃക്കുട്ടിയെക്കണ്ടു
ഭൂമിച്ചു കൈകേറാമെന്തു കണ്ടുമാനവനെ
'തച്ചാച്ചി മേതിരം' വെട്ടി ഒമ്പതു തുണ്ടാക്കി

മുറിച്ചു മറയ്ക്കട്ടിയെ വിണ്ടെടുത്ത 'കുഞ്ഞു-
ച്ചത്തു', നടുവട്ടം പൂങ്കാവിൽ 'അമ്പലമുടി,'
കല്ലുജിപ്പാലാട്ടെ 'സേതു പേരവ്വര' കൊ-
ങ്കിരമ്മ തന്റെ സേതു മക്കളേയും കൊ-
ന്നെടുക്കി കടിപ്പിഴ ചെയ്ത ഒണ്ണുറാറീട്ടിലെ
കുറുപ്പനാരോടു കടിപ്പുക വീട്ടവനായി ഏരി-
യ രശിവാടുകൾ കഴിച്ചുണ്ടായ 'കോമനാർ,'
പകിടകളിക്കും പുത്തിരി അങ്കത്തിനും പുറപ്പെ-
ട്ടുന്ന 'ആരോമൽ ചേകവൻ,' തുടങ്ങിയ ചില വീ-
രപുരുഷന്മാരുടേയും,

അല്ലിമലർകാവിൽ കൂത്തും അയ്യപ്പൻ
കാവൽ വിളക്കും കുന്നാൻ

'പണനേ തുണകൂട്ടി—പൊക്കോ പെണ്ണേ'
എന്നു അമ്മ പറഞ്ഞപ്പോൾ,

പുത്തരം വീട്ടിൽ—ജനിച്ചു ഞാനും
കുണ്ണപ്പൻ തന്നെട—പെരുന്നകളും
വിരിയത്തോടെ—ജനിച്ചു ഞാനും
പോകാതെ കണ്ടി—ട്ടിരിക്കയില്ല,

എന്നു് അറിശ്ശി ചൊടിച്ചു പറഞ്ഞു് ആ പത്മക്കുട്ടത്തിന്റെ നടുക്കുകൂടി കാഴ്ച കാണാൻ പോകുന്ന 'ഉണ്ണിയച്ച,' കുറുത്തേറിയ വാഴം രാജാവിന്റെ മകൾ 'കഞ്ഞിക്കുഞ്ഞി' മുതലായ വീരവനിതകളുടേയും അപദാനങ്ങൾ വണ്ണിക്കുന്ന പടക്കുൻപാട്ടുകളാണു് 'വീരചരിതം' എന്ന ഇനത്തിൽ പ്രധാനമായി ഗണിക്കപ്പെടാവുന്നതു്. തെക്കൻ ദിക്കുകളിൽ നടപ്പുള്ള 'തമ്പുരാൻ പാട്ടു്,' 'അഞ്ചുതമ്പുരാൻ പാട്ടു്,' 'കുഞ്ഞിയാർ കളത്തുപോൾ' അല്ലെങ്കിൽ 'ഇരവി കൂട്ടിപ്പിള്ള പേരൂർ,' 'പെരുമാക്കുട്ടിപ്പിള്ളപ്പാട്ടു്' ഇവയും ഈ ഇനത്തിൽ തന്നെ പെട്ടവയാകുന്നു.

(പഴയ പാട്ടുകൾ—സി. പി. ഗോവിന്ദപ്പിള്ള)

തമ്പുരാൻ പാട്ടിനു് 'ഉലകടയ പെരുമാൾ പാട്ടു്' എന്നു കൂടിക്കൂടെ പേരുണ്ടത്രെ വയ്ക്കുക്കുറത്തായരുടെ മകനായ കഥാസാരകന്റെ ഡീരോദാത്തതയാണു് കവിതാവിഷയം. * സമോദമെന്നായ അഞ്ചു തമ്പുരാക്കന്മാർ തങ്ങളെ

* പഴയ പാട്ടുകൾ, 20. 9.

മിത പിന്നെ 'കത്തും കൊലയും' എന്ന ഡി
ലറിൽ ആയപ്പോൾ വലിയതമ്പുരാൻ സമാ
ധാനപരിപാലനത്തിനും അവകാശസ്ഥാപന
ത്തിനും ആയി കഴക്കൂട്ടത്തു വിളിയുടെ സമാ
യം ആചര്യപ്പെടുകയും അദ്ദേഹം കല്പനയനു
സരിച്ചുകയും ചെയ്തതാണ്' അഞ്ചു തമ്പുരാൻ
പാട്ടിലെ കഥാവസ്തു. * ആ പാട്ടുകളുടെ മാത്ര
കയറകന്നു താഴെ വരുന്നുവു;

തമ്പുരാൻ പാട്ട്:—

കരത്തിൽ മാനം മഴവും—

താത്തയ്ക്കു മൻ

വനത്തിൽ കളിത്തുകുറ

രൂപമതാകവെ

കരണയൊടു മലമകളു-കരിണി

യതാകവടിവൊടു ചമഞ്ഞു

മനയ്ക്കിറക്കുതി-ഇതായി

മാകവേ വിളയാടുന്നാൾ

* പഴയ പാട്ടുകൾ, ഭാ. 11.

അഞ്ചു തമ്പുരാൻ പാട്ട്:—

ഉറുടനെ-കാട്ടുനാടി-യുപ്പിടാകും കടന്ത്
കാലയമ്പലം കടന്ത്-ഉഴരി വഴി നടന്ത്,
പപ്പനാവാചരണമെന്ന-പാതിരിക്കുകടന്ത്,
പാതിരിക്കുകടന്ത്-പട്ടമലായം കടന്ത്,
ഇത്രാടി.

മധുരാസാമ്രാജ്യധിവതിയായ തിരുമല
നാമ്പുരുടെ സേനാനിയായ രാമപ്പയ്യനാട
യുദ്ധം ചെയ്തു ഇരവിക്കുട്ടിപ്പിള്ള മരിക്കുന്നതാ
ണ് കുന്നിയാർകുളത്തുപോയ പാട്ടിലെ ഇതി
വൃത്തം.

പണ്ടുപാൽ പവഞ്ചി വേനൻ
പരിചുടൻ പകൽക്കുളത്തിൽ
അണ്ടർകാ പമാനേപ്പോലെ
അവ നിയാ പണ്ടിരിക്കും കാലം
തിണ്ടാടി പരാമപ്പയ്യൻ
ശേനൈലയുടെ പതട്ടഴിന്ത്
അൻറുകോ പല്ലണ കുടിയിൽ
ഇരുത്തുവയുടെ പശേകരിത്താൻ.

എന്ന വിജയമെഴുതിയാകുന്നു ആ പാട്ടിൽ അധികഭാഗവും. ചേരെ പല മട്ടുകളും അതിൽ കാണാൻണ്ട്. പെരുമാറ്റത്തിപ്പിള്ളപ്പാട്ട് കരാളുടെ അവദാനത്തെപ്പറ്റിയാണെന്നു പറ്റാതെ മറ്റൊന്നും അറിയുന്നില്ല. കാരോടെ അവിദാനങ്ങളെക്കൊണ്ടു കേച്ചിട്ടേ മറ്റൊര യന്മാരുടെ ചരിതവും ഈ ഇനത്തിൽ ചേർക്കുന്നതുകൊണ്ട് 'ശങ്കരവിജയം' ഈ വകയിൽ തന്നെ അന്തർവിഷണതാണു്.

6. ശൈലചരിത്രം.

മാമാങ്കം, കോട്ടാപുത്തി എന്നു തുടങ്ങിയ കിളിപ്പാട്ടുകളും

(കമ്മാട്ടി)

'സദാജാൽ ദൈവം-മുഖ്യാഭവൻ താൻ
മാഞ്ഞൊമ്മായുടെ-സുകൃതത്താൽ
സുകൃതത്താൽ-ചരിതം പാടുവ-
തിന്നടിയാൻ തുണ-യരുളണം.'

(ഇ. മ. യ. മാതാജാ കൃഷ്ണ ഗണികൾ)

ക. നി. 2. സ. ഡ. ഡെല്ലാർ തോമ.)

എന്ന തുടങ്ങിയ മാഞ്ഞോമാചരിതം, മാ
 ്രം കളിപ്പാട്ട്, മുതലായ പാട്ടുകളും

കാതിന വേദം-ജ്ഞാനദാഴി

ഉണയ്തു കമ്മൻ-കത്തനാർ-എന്ന മാ
 തിരിയുള്ള പള്ളിപ്പാട്ടുകളും മറ്റുമാകുന്നു ദേശ
 ചരിത്രത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നത്.

7. തൊഴിലായ്.

കേരളത്തിൽ കാരോരോ ജാതിക്കും ഉപ
 ജീവനമാശ്ശങ്ങളായി കാരോരോ വൃത്തിമയ്ക്കും
 കർമ്മം കല്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ ജീവനോപായങ്ങളെ
 ചൊല്ലി അസംഖ്യം പാട്ടുകളും ഉൽഭവിച്ചിട്ടു
 ണ്ട്. ശാസ്ത്രജ്ഞാട്ടുകർ, നമ്പ്യാർ പാട്ട്,
 ബ്രാഹ്മണിപ്പാട്ട്, കറപ്പൻ പാട്ട്, തിയ്യന്തപാ
 ട്, പുളിപ്പൻ പാട്ട്, പാണൻ പാട്ട്, മണ്ണാർ
 പാട്ട് അല്ലെങ്കിൽ വേലൻ പാട്ട്, കമ്മാളർ
 പാട്ട് അല്ലെങ്കിൽ ഐവർകളിപ്പാട്ട്; ഇങ്ങ
 നെയൊക്കെ ജാതി തിരിച്ചുള്ള പാട്ടുകൾ.

വേളി, പിണ്ഡം, മംസം മുതലായ സത്ര
 ങ്ങളിൽ നടത്തുന്ന സംഘകളിയിലുള്ള ചട

മുക്തർക്കു ബ്രഹ്മണതം ക്ഷത്രിയതം പാടുന്ന
പാട്ടുകൂടാകുന്നു ശാസ്ത്രാകുപ്പാട്ടുകൾ. മന്നാമ
തെന്ത ചടങ്ങാകുന്നു 'കൊട്ടിച്ചുകൊടുക്കൽ.'

(ശാസ്ത്രം)

പുഷ്പല-മാല-മറഞ്ഞു-റീത്

മാനമീർ ചെമ്പരത്തി

പൂർവ്വതം കരുതെഴുമാല

വമ്പുള്ള ചെമ്പഴുക്ക-

(പ്രാചീനഗുണമംഗലം)

എന്നു് ഇഴഞ്ഞു മട്ടിൽ നീട്ടിപ്പാടുന്ന ക
രു പാട്ടാണു് ഈ ചടങ്ങിന്നു ചൊല്ലാറു്.

പച്ചത്തോ-പുഴക്കു നല്ല-കിലോ ചന്ദനമോ

പരിമിത കർമ്മം നല്ല-കർമ്മം കെ'ണ്ടിഴുകി

കണ്ട-സുന്ദര-തുണമിടുന്നവൾ

ചാമുണ്ഡി-യെന്നുള്ള-നാമം ധരിപ്പവൾ

(പ്രാചീനഗുണമംഗലം)

എന്നു പിന്നെയും മൂന്നാലുതരങ്ങൾ ഈ ഘട്ട
ത്തിൽ പാടാറുണ്ടു്.

തുമ്പിക്കെ - കുമ്മാരം -
തിരുത്തുട - തൊഴുന്നേൻ
തുകിൽപാട്ടി - നീടയിൽ പൊ -
ന്നടൽ ഞാണ - തൊഴുന്നേൻ;

(പ്രാചീനഗ്രന്ഥമാല)

ഇതു ചെമ്പുകുറുപ്പി ആറ്റിൽ പെട്ടതാണ്.

മ മ മ മ മ

ചുരു - ചെറുചിറകു - മരച്ചു കുറി - തേങ്ങ
ചിക്കനെ - യമച്ചു വടി - വേടിമ - നീകത്തി;

ഇതു നീട്ടിന്റെ ആദ്യമാണ്. പിന്നെ
വരുന്നത് പാനയെന്നൊരു ചടങ്ങാണ്. അതു
വളരെ പ്രധാനമായ ഒന്നാകുന്നു. സംഘകളി
ക്കു പാനവും കുളിയും ഏന്നാകുന്നു ശരിയായ
പേര്. അതിലെ പാട്ടുകൾക്കും ഒരു വൈജാ
ത്ര്യമുണ്ട്.

മുടിക്കുന്നിന്ത - തികളുടേ
മുക്കത്തു കൊമ്പേ - മുമ്പിനാലേ
മുതുന്നകാലം - മണികളുടേ
കിലുങ്ങവലേ - മൈല്യന്നാവേ

അലങ്കരിച്ചു ചന്തൽ തണിയിൽ
 ഏറുന്നരുളേണം-കെണവതി:യ.
 കെങ്കുകു മകനല്ലെ-ഉമക്കു പുത്തിനായി
 ശങ്കരമകൻപിള്ളെ-കെണവതിക്കുഭയമേ,
 (പ്രാചീനഗുണമാല)

ഇങ്ങനെ പല മട്ടുകളും പറഞ്ഞുയിരിപ്പുണ്ട്.

—> കുറച്ചിടമുടി തണിയിൽ വസിക്കും

—> അറാം കൂടാതെങ്ങനെയേ വേത

(പ്രാ. ഗു. മാല)

ഇമ്മതിരിപ്പാട്ടു ബലിയുഴിച്ചിലിൽ ചേ
 ന്നതാകുന്നു.

(ഭി. ഭി.)

ഏഴുവരുങ്ങേ-ഭഗവതിമാ

മെഴുവരില്ല-മഴകിയതോ

അഴകിയതോ-അന്നറിവേൻ

പഴയന്നുകാവിൽ-ഭഗവതി:പാൽ,

(ഭി. ഭി.)

എന്നതു വട്ടമിരിപ്പിലും

പുവ്വതെ മുല്ല മുല്ല-

(ഭി. ഭി.)

എന്നതു ആംഗ്യത്തിലും

കേരപ്പിട്ട പെണ്ണിന്റെ കോമളം കണ്ടിട്ട്
കൊറമയിർക്കൊള്ളുന്നു മാലോകരേ,

എന്നതു ഹാസ്യത്തിലും പാടുന്നവനാണ്.

നഞ്ചേർപാട്ടു ചാക്യാരുടെ കൂടിയാട്ടത്തി
നുള്ള ചടങ്ങായി പാടുന്നതാണ്.

(നഞ്ചേർപാട്ട്)

→ അഗണിതഗുണനിലയനിമം

→ വന്ദേ ദേവം ഗജവദനം

(കേരവി)

എന്നൊരുവക ദ്രാവിഡീകരിച്ച സംസ്കൃ
തഗാനമാണ് അത്.

തിരുണ്ടപാട്ട്, വേളി തുടങ്ങിയ സ്ത്രീകളു
ടെ അടിയന്തരങ്ങൾക്കുണ്ടു ബ്രാഹ്മണീകൃതി
ന്റെ ഉപയോഗം.

(ബ്രാഹ്മണിപ്പാട്ട്)

വിതിരപടിയേ_ഞാൻ_വ_ണ്_ങ്ങ_നേൻ

(കേരവി)

ഏന്നു സാമഗാനരീതിയിലാണ് ഇതു പാടുക പതിവ്. തൊട്ടർ (Todes) ജാതിക്കാരും അവരുടെ പാട്ടുകൾ ഏകദേശം ഈ രീതിയിൽതന്നെയാണു പാടുന്നത്. ബ്രാഹ്മണി പാട്ടിലെ വിഷയം പാവ്തീസ്വയംവരം മുതലായി ദേവീപാവും ആകുന്നു.

കേരളീപ്പാട്ടെന്നും കൂളിപ്പാട്ടെന്നും പറയുന്നതുതന്നെയാണ് കറുപ്പൻ പാട്ട്. ഇതും ദേവീപാദം തന്നെ. പാമ്പാട്ടും ഇതിൽ പെടും.

തിയ്യോട്ടിന്നു തിയ്യോട്ടണ്ണികൾ പാടുന്നതു തിയ്യോട്ടുപാട്ട്. വിഷയം ദാരികവധം.

കേരളം, സപ്തങ്ങളുടെ ബാധ ധാരാളം ഉള്ള ഒരു നാടാണെന്നു പണ്ടുപണ്ടെ പ്രസിദ്ധമാണ്. പാമ്പിൻകാവുകൾ ഏല്പെട്ടത്താ

തേയും സപ്പ്താർക്ക കെല്ലേത്തിൽ ഒരിക്കലേ
കിലും നൂറും പാലും കൊടുത്തു ബലി കഴിക്കാ
തേയും പുരാതനകടംബങ്ങളിൽ ഒന്നെങ്കിലും
ഉണ്ടാകുമോ എന്നു സംശയമാണ്. നാഗത്താ
ന്മാരെ പാടി സ്തുതിച്ചും പ്രീതിപ്പെടുത്തിയിര
ന്നു. ഈ പ്രവൃത്തി പുള്ളുവരുടെ വൃത്തിമയ്ക്കുര
യായിട്ടാണു നിയമിച്ചിട്ടുള്ളത്. നാഗോല്പത്തി
യാകുന്നു ആ പാട്ടിലെ കഥ *

കള്ളക്കുടുംഭകമംസത്തിൽ എഴുകഴിയുന്ന
തിനു മുമ്പ്, ഭഗവതി സേവ നടക്കുന്ന കാല
ത്തു്, പാമ്പിൻമെത്തയിൽ പള്ളി കൊള്ളുന്ന
ഭഗവാനെ യോഗനിദ്രയിൽനിന്നുണർത്തുവാ
നായി

→ നാദമുനി വിണയമായി
നാമങ്ങൾ-സ്തുതിചെയ്തു
ശ്രീകൃഷ്ണ-നരികഴച്ചതി
വലഭാഗം-നിലവായി

* ഉദാഹരണം-മുൻ കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

അതിനാലും-തിരുമൊഴല-

ഉണർന്നിട-ഭഗവാനും

എന്നിട്ട് തിരുവരകത്തു പാണനാമെ ആ
 കള അയച്ചു വരുത്തി, ആ ദിഗ്വപുരുഷൻ

കാലികളേ-മേച്ചു നടന്ന-

ശ്രീകൃഷ്ണ-തൂയിലുണർ

കാട്കഴ-ലൂതി നടന്നോ-

മോമനയേ-തൂയിലുണർ

എന്നു സ്മരിച്ചു തുടങ്ങിയപ്പോൾ പള്ളി
 യുണർവെന്നാണ് ഐതിഹ്യം. അതിനെ അ
 നുസരിച്ചു പാണർ ഇന്നും കക്കടകമാസത്തിൽ
 വീടുകളിൽ ചെന്നു 'തൂയിലുണർ' പാടി
 'ചേട്ടാപോതി'യെ പുറം പൂകിച്ച് 'ചീവോതി'
 യെ അകം പൂകിക്കുക പതിവുണ്ട്. ബലി
 ഉഴിച്ചിലും ശരവെടക്കലും പാണരുടെതന്നെ
 തൊഴിലുകളാണ്. അതിനും പ്രത്യേകിച്ചു പാ
 ടുകളുണ്ട്.

മരിമാൻ കൊമ്പുകൊണ്ടേ-കുറത്തി

ഏഴ് മരിഞ്ഞവളെ-കുറത്തി

എന്നും മറ്റും വിചിന്തനത്തിനായി കുറഞ്ഞി-
യാട്ടവും പാണർ നടത്താറുണ്ട്.

മണ്ണാർപാട്ടിനു 'തോരം' എന്നാണു
സാധാരണ പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ഇതു അറുപ്പുർ
കാളിമാരെക്കുറിച്ചുള്ള കഥയാണ്. ചിലപ്പതി
കാരത്തിലെ കഥയും ഇതും തമ്മിൽ വളരെ
അന്തരമില്ല. അതിനു ലക്ഷ്യമായി

(തോരം)

അച്ചാരക്കല്യണവും ക'-ഴിഞ്ഞു

വിശ്വാസക'-യ്യം പിടിച്ചു

വടക്കും കൊല്ല-ത്തു ന'ല്ലച്ചൻ

കടലോടി-യോടുംകൂടി

പോകാമെല്ലോ എന്നു-വഴി പുറപ്പെട്ടു

എന്നും,

(തോരം)

അങ്ങക്കും പ-തിനരറാണു്

അടിയത്തിന്നും-പതിനരറാണു്

അതേത്തരം—വല്ലഭരം

കണ്ടിത്തു—പോയപോ

* * * * *

(വി.)

നെല്ലോടെത്തിയാലോ—പുലയനടക്കാലോ
ഇരിമ്പോടെത്തിയാലോ—കരുമകനടക്കാലോ
മരത്തോടെത്തിയാലോ—വിശപകമ്മാറിനും
പൊന്നോടെത്താലോ—തട്ടാനടുത്തുകൂടെ

(കംഗഭാരതം മാസിക)

എന്നു ദേവിയും തട്ടാനും തമ്മിലുള്ള സം
വാദവും എടുത്തുദാഹരിക്കുക മാത്രമെ ഈ പ്ര
സംഗത്തിൽ തരമുള്ളൂ.

ഐവർകുളി ദ്രോളിവട്ടത്തു വേലയും
താലപ്പാലിയും നടക്കുമ്പോൾ അവിടെ വെ
ച്ച കമ്മാളർ നടത്തുന്ന ഭരതരം കളിയാണ്.
അതിനെ സംബന്ധിച്ച പാട്ടു ചോടുവെയച്ച ച
വുട്ടിപ്പാടേണ്ട വകയാണ്. ആശാരി, മൂശാരി,

കരുവൻ, തട്ടാൻ, ചെമ്പൊട്ടി ഈ അഞ്ചു ജാതികാരെയൊന്നു കമ്മാളർ എന്നു പറയുന്നത്.

ശാസ്ത്രംവാട്ട്, അയ്യപ്പൻവാട്ട്, ഇവകുറു ജാതിക്കാർക്കുമാത്രമായിട്ടുള്ളതല്ല. പല ജാതികൾക്കും ഈ ചടങ്ങുകൾ നടത്തുവാൻ അവകാശമുണ്ട്.

൪. വിനോദം.

ആബാലവൃദ്ധം പുരുഷന്മാർക്കും സ്ത്രീകൾക്കും പാടിക്കുളിച്ചു രസിക്കുവാനുള്ള പാട്ടുകളൊക്കെ 'വിനോദം' എന്ന ഇനത്തിൽ പെട്ടവയാണ്. കൂട്ടൻതുളുത്ത്, വഞ്ചിപ്പാട്ട്, കമ്മിപ്പാട്ട്, കോൽക്കുളിപ്പാട്ട്, കൈക്കൊട്ടിക്കുളി, തുന്വിതുളുത്ത്, ഞാറുവാട്ട്, പുലർവാട്ട്;

അങ്കിയം-തുമ്പയം-ആട-രവങ്ങും

അമ്പിളിയും-ചിട-തമ്പി-ലണിന്തവൻ

(പഴയ പാട്ടുകൾ)

എന്ന ചവുട്ടികളിപ്പാട്ടും അതിന്റെ വകാഭിങ്ങളും

ഇമ്പതുളസി-തുക്കിപ്പോട്ടേ-മ്മട്ടി
വെള്ളി-വെങ്കലം-വെളുത്തടിപ്പ-ചങ്ങലി
ചെന്തം-ചെവരം-മേന്തൻവാഴ-കടവന്ന
വട്ടം-വട്ടാരം—വട്ടക്കള്ള-ശിങ്കാരം

(പഴയ പാട്ടുകൾ)

എന്ന പാണിക്കുളിപ്പാട്ട്, കണപ്പാട്ട്,
കുറത്തിപ്പാട്ട്, കമ്മാട്ടിപ്പാട്ട്, ഉത്തമാൽപ്പാട്ട്

കുറണ് പൊത്താരം-കാട്ടിക്കറിഞ്ഞാരം
ഞാൻവിട്ടൊരു-കുളുനെ-കാടിപ്പാടി

കക്കുണ്ടവം

(പഴയ പാട്ടുകൾ)

മുന്നടപ്പം-തട്ടിച്ചുട്ടി-മുക്കുമുറിയൻ-വാരിയണ്,
വട്ടത്തിൽ ചില-നൂപ്പംവാക്കം-മേലെക്കുറവില
നമ്പൂരി

(കേൾവി)

എന്ന തുടങ്ങിയ കട്ടിക്കുളിപ്പാട്ടുകൾ, കിൻ
റാർഗാട്ടൻ പാട്ടുകൾ ഇവയെല്ലാം കേവലം
വിടനാദപാഠങ്ങളാകുന്നു.

9. ഭൗതികം.

നരസ്തുതിപരമരായോ, ചില പ്രത്യേക
ലൗകികസംഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചോ, പ്രകൃതിവ
ർണ്ണനയായോ, വസ്തുവിവരണരൂപമരയോ, സാ
രോപാദേശകമാരൂപമരയോ ഉള്ളവയാകുന്നു
'ഭൗതിക'ത്തിൽ ചേരുന്നത്. ഈ വക കട്ട
മുക്കുംലും ആധുനികങ്ങളായ പ്രാധ്യാനങ്ങ
ളിൽ പെട്ടവയാണു്.

എന്റെ ഗുരുനാഥൻ, പ്രാത്ഥനങ്ങ
ലി, ജ്ഞിവിചിന്താശ്വാസവും, പൂന്ദാവനം, സാ
ന്ധ്യാരാമം, കന്യാകുമാരിയിലെ സൂര്യോദയം,
പഞ്ചതന്ത്രം,

(കിൻറാർ ഗാട്ടൻ)

മണിയേക്കണ്ടോ-മണിയേക്കണ്ടോ-

നാഴികമണിയേക്കണ്ടോ,

കിണികിണി-എന്നൊരു കിണ്ണത്തിന്മേൽ -
മണിക്കൂർതോറുമടിപ്പിച്ചു

(പാഠപുസ്തകം)

എന്നു പാഠപുസ്തകങ്ങളിൽ കാണുന്നപോലെ
യുള്ള വസ്തുവിവരങ്ങളും ആണ് ഭൗതികത്തി-
നുള്ള ഉദാഹരണങ്ങൾ

10. വൈഷയികം.

ആഭാസഗാനങ്ങൾ വൈഷയികത്തിൽ
അടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

11. രാഷ്ട്രീയം.

രാജ്യത്തെ പരാമർശിച്ചുകൊണ്ടോ, സ്വ
രാജ്യസ്നേഹത്തെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്നവയോ ആ
യ ഗാനങ്ങൾ രാഷ്ട്രീയം എന്ന ഗണത്തിൽ
പെടുന്നു. സാഹിത്യമഞ്ജരിയിലെ 'മൗര്യവന്ദ
നം', സ്വരാജ്യഗീതയിലെ 'ത്വഗേദീപം' തുട
ങ്ങി പല രാഷ്ട്രീയഗാനങ്ങളും നവീനസാഹി
ത്യത്തിൽ സുലഭങ്ങളാണ്.

12. സമുദായികം.

സമുദായത്തെ പരാമർശിക്കുന്നതോ, സമുദായസ്നേഹത്തെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കുന്നതോ ആയ പാട്ടു സമുദായികം.

ഉം-ഭാവസ്ഥ, ശുദ്ധരിൽ ശുദ്ധൻ,
സൗഭാഗ്യഗാനം.

XVI. ഗാനങ്ങളുടെ വൈവിധ്യം.

ഈ പന്ത്രണ്ടു ഗണവിഭാഗങ്ങളിൽ അന്തർവിചിരിക്കുന്ന തുള്ളൽ, കൈകൊട്ടിക്കുളിപ്പാട്ട്, കറഞ്ഞിപ്പാട്ട്, കിളിപ്പാട്ട്, വഞ്ചിപ്പാട്ട്, ഗാഥ എന്നു തുടങ്ങി പാട്ടുതരങ്ങളേ എണ്ണുന്നതായാൽ ഞാൻമുഖത്തിൽ കറയൊരു ഉണ്ടെന്നു വണ്ണിച്ചു പറയാൻ സംശയിക്കേണ്ടതില്ല. ഇനിയും അനേകം ഉണ്ടായിരിക്കുവാൻ വഴിയുണ്ട്. അതു ഗാഢമായ ഗോഷണത്തിന്നു വിഷമമായിട്ടാണു് ഇപ്പോൾ ഇരിക്കുന്നതു് തുള്ളൽ തുടങ്ങിയ കാരാ തരത്തിലും അടങ്ങി

തിരിക്കുന്ന വിവിധമതുകൾ പരിശോധിക്കുന്ന
താൽ തുളുൽ എന്ന ഒരു കൂട്ടത്തിൽ - അതിൽ
ചേർത്തിരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കമ്മിറ്റിങ്ങൾ കണക്കാക്കു
തെത്തന്നെ - ഒന്നാംശതകത്തിൽ അപ്പാരമല്ലാ
തെ ഇപ്പാരമല്ല എഴുപതിൽപരം കൈകൊട്ടി
ക്കമ്മിറ്റിപ്പെട്ടുകൂടുന്നു. കിമ്മിറ്റിപ്പാട്ട്, ഗാഥ, കറ
ത്തിപ്പാട്ട്, വാമ്മിറ്റിപ്പാട്ട് ഈ വകയിൽ നാലു
മതൽ എട്ടുവരം മതുകൾമാറിക്കാണാം. ഇങ്ങ
നെ കൂട്ടമായും പാമ്പോലയെ കററപ്പെട്ടും കിട
ക്കുന്ന പാട്ടിനങ്ങളിൽ അടങ്ങിയ മതുകൾക്കുപുറം
കണക്കാക്കുന്നതാൽ മൊത്തത്തിൽ അഞ്ചു
ടിച്ചതും അഞ്ചിൽ പെടാത്തതുമാവി അഞ്ഞു
രിൽപരം പാട്ടുകൾ കൈകമ്മിറ്റിയുടെ കേമ്മിറ്റി
ങ്ങളിൽ കമ്മിയറങ്ങുന്നു. നാടൻ കമ്മിറ്റിപ്പെട്ട
കമ്മിറ്റി കല്ലിച്ചുണ്ടാക്കിയ പദങ്ങൾപോലെ ദേ
ശികഗ്രന്ഥങ്ങളും ഇതിനൊക്കെ പുറമെ നിൽ
ക്കുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടും അറിയപ്പെ.

(ഗ്രന്ഥം)

താപംകൊ - ഞെല്ലംതം - വോഴുറു - കുവില്ലം

വാപികരതിരത്തു - മായത്തുടങ്ങി എന്ന ഗാ
 മരീതി,

(കുണ്ഡഗാഥ)

(കാത്തി)

താപം കൊണ്ടെല്ലാതം വേവു' - രുകാവില്ലം
 വാപി - കാതിരത്തു - മായത്തുടങ്ങി എന്നു് അ
 ക്ഷരകാലത്തെയും മാത്രാകാലത്തെയും മനു
 വിനിയം ചെയ്തമാറി ചതുരഗ്രന്ഥയിലുള്ള
 ഗാഥ ത്രിശ്രജാതിനടയിലുള്ള കാത്തിപ്പാ
 ടായും

(വഞ്ചിപ്പാട്ട്)

→ താപംകൊണ്ടെല്ലാതം

വേവു' - രുകാവില്ലം

→ വാപികരതിരത്തു - മായത്തുടങ്ങി

എന്നു ത്രിശ്രജാതിയിലുള്ള ഏകതാളത്തിന്റെ
 രണ്ടു വട്ടത്തിൽകൂടി പന്ത്രണ്ടുമാത്രകൊണ്ടു് അ
 ക്ഷരകാലം ആറിലേക്കു നീക്കി കലാശത്തിൽ
 നാലക്ഷരംകൊണ്ടു വഴി നീട്ടി പന്ത്രണ്ടു മാത്ര
 യും സമ്പാദിച്ച ഒരു മാതിരി വഞ്ചിപ്പാട്ടായും
 മറ്റൊന്നു നോക്കുക. ഇതുപോലെ

കൊട്ടുണ്ടു കേറിക്കുന്നു - പാട്ടുണ്ടു കേറിക്കുന്നു
പെട്ടെന്നു കാൽ ചില - ഞൊച്ചയും കേറിക്കുന്നു

(ബാല്യത്തവം)

എന്ന ശീതകന്മട്ട്

കൊട്ടുണ്ടു - കേറിക്കുന്നു - പാട്ടുണ്ടു - കേറിക്കുന്നു
പെട്ടെന്നു - കാൽ ചില - ഞൊച്ചയും .

(കേറിക്കുന്നു)

എന്നു വഞ്ചിപ്പാട്ടിലെ ഒരു വക ശീലായും മറ്റും രൂപാന്തരപ്പെടുന്നതു നോക്കിയാൽ ഭാഷാഗാനങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോളം നടന്നു വൈചിത്ര്യവും അവിഷ്കരിച്ചിട്ടുള്ളതും വിപുലതയും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നതാണ്.

XVII. വൃത്തനിയമനം.

ഇത്രയും ഗുണപുഷ്പലമായ ഭാഷാഗാനം രാമം നോട്ടക്കുറവുകൊണ്ടു കാട്ടു കെട്ടി നന്നായിയരയിത്തിയവാനൊ നശിക്കുവാനൊ അവസരമില്ലെന്നതു കഷ്ടമാണ്. അതിൽ യഥേഷ്ടം വിവരിക്കുവാൻ അർഹിക്കുന്നവർ ആ കൈ

ജീകേളിംഗം ഉപഭോഗയോഗ്യമാക്കിത്തീർന്നുവെന്നും അനന്തനാമെ യഥാസ്ത്രായം നിയന്ത്രിക്കുകയാ നിരോധിക്കുകയോ ചെയ്താൽ വേണ്ടി ആ രംഗഭൂമിന്റെ അതിരൂർപ്പിച്ച് ആരാമത്തിന്റെ അകൃത്രിമമായ വളർച്ചക്കു ഹാനി പരാത്തവിധത്തിൽ ചില നിയമങ്ങളെ ഏല്പട്ടത്തുനന്നു കാലത്തിന്റെ പോക്കിനും സാഹിതിയുടെ ശ്രേയസ്സിനും യോജിച്ചതായിരിക്കും. ഭാഷാഗാനസൂത്രങ്ങളെ ഒരു ചരടിൽ കോത്തിണക്കുവാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ ആ പൂമാല കൈമളിക്കൊരു കണ്ണാഭരണമായിത്തീരുന്നതുമാണ്.

XVIII. വൃത്തമഞ്ജരി നിരൂപണം

ഈ വിഷയത്തിൽ വൃത്തമഞ്ജരികാരൻ ചെമ്പിട്ടുള്ള പ്രശംസനീയമായ പരിശ്രമം നമുക്കൊന്നു പരിശോധിച്ചുനോക്കുക.

1. പ്രായേണ ഭാഷാവൃത്തങ്ങൾ തമിഴിന്റെ പഴിക്കുതാൻ,

- അതിനാൽ ഗാനരീതിക്കു
ചേരുമിരിക്കയാണിഹ;
2. അടികൾക്കും കണക്കില്ല
നിൽക്കുകയും വേണ്ടതോടുകൂടും
വ്യവസ്ഥയെല്ലാം ശിഥിലം
പ്രധാനം ഗാനരീതിതാൻ;
3. മാത്രക്കു നിയമം കാണാം
ഗാനം താളത്തിനോക്കുകിൽ,
ഇല്ലെങ്കിൽ വണ്ണസംഖ്യക്കു
നിയമം മിക്കദിക്കിലും;
4. ഗുരുവർക്കുമിപ്പോലെയെ
പാടി നീട്ടിലാക്കുകയോ,
അതുപോലിഹ ദീഗ്വത്തെ
ക്കറക്കു നതപ്പുറുമാം.

എന്ന പരിഭാഷയോടുകൂടിയാണു മഞ്ജരികാ
രൻ ഭാഷാവൃത്തപ്രകാരണം ആരംഭിക്കുന്നത്
ഇവിടെ ഭാഷാവൃത്തങ്ങൾ സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങ

ഉിൽനിന്നു ഭേദപ്പെട്ടവയാണെന്നും, അവ
 യിൽ ഗാനമീതിക്കാണ് പ്രാധാന്യമെന്നും, അ
 തു കാരണത്താൽ വ്യവസ്ഥകളെല്ലാം ശിഥില
 ങ്ങളായി പാട്ടുകൾ സ്വതന്ത്രഗതികളായിത്തീ
 ന്വെന്നും മാത്രാനിയമം, ഗാനം താളത്തിനു
 ക്ഷേപോശേ ഉണ്ടാവുന്നുള്ളു എന്നും മഞ്ജരി
 കാരൻ തന്റെ മതം വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തിയിരി
 ക്കുന്നു. ഭാഷാവൃത്തങ്ങൾ തമിഴിന്റെ വഴിക്കാ
 ണെന്നു പറയുന്ന ദിക്കിൽ പ്രായേണ എന്നും,
 പാട്ടുതാളത്തിൽ വീണിപ്പലകിൽ വണ്ണസംഖ്യ
 ക്കു നിയമമുണ്ടാകുമെന്നു പറയുന്നിടത്തു മിക്ക
ദിക്കിലും എന്നും, ഭാഷാഗാനങ്ങളുടെ അനി
 വാര്യതയെക്കുറിച്ച് അനുഭവസ്ഥനായ അദ്ദേ
 ഫത്തിനു വിശേഷിപ്പിക്കേണ്ടിവന്നു. അതുപോ
 ലെ ഗുരുലാലുക്കളുടെ പരസ്പരവി വിമതത്തെപ്പ
 ററി വിവരിക്കുമ്പോൾ ഗുരു, ലാലുവരകന്താ അ
 പൂർവ്വമെന്നല്ലാതെ ഇല്ലെന്നു പറയാൻ സാധി
 ച്ചില്ല. ഭാഷാവൃത്തങ്ങൾ ഗാനമീതിക്കു ചേര
 ന്ന ഈരടികളാണെന്നു പറഞ്ഞിട്ട് ഉടൻത
 ണെ “അടികൾക്കും കണക്കില്ല നിൽക്കയും

വെണ്ടാമോടും” എന്ന് അപവദിക്കേണ്ടി വന്നു.

അഞ്ചു മാത്ര കിട്ടുന്ന വിധത്തിൽ മൂന്നു ക്ഷരം ചേർത്തത് ഒരു ഗണമെന്നും അങ്ങനെ നാലു ഗണം ചേർന്നത് ഒരു പാദമെന്നും വ്യവസ്ഥപ്പെടുത്തി അപ്രകാരമുള്ള ഈടിയം അകകളി എന്നു നിർവ്വചിച്ചു. എന്നാൽ അഞ്ചു മാത്രയിലുള്ള മൂന്നക്ഷരങ്ങളുടെ യോഗബലത്തിൽ ഉറപ്പിച്ച കരകളി വിടൻ അതിൽനിന്നു ഉത്ഭവിച്ച കാര്യരൂപിണിയായ ഗാനകലാദേവി

(ഖണ്ഡനം)

സകലശ്രുതക-കലവിമല-തിലകിതക-ഭൂബര
സാരസ്വ-വീര്യ-ച-സാരസ-വ്യസ-മേ.
എന്നും

പരമപുരുഷൻമഹാ-മായതൻ-വൈഭവം
പരകയുഗ-നരമതം-കേരകയുഗ-ചെന്തിലൊ.

ജനിതൃതിനി-പാരണം-ജഗദൃദയ-കാരണം
ചരണനത-ചരണം-ചലിതമധു-പൂരണം.

ശിഖശിഖമ-നോഹരൈ-ശിലപതി സാദരം
ജന്മസം-ഹൃദ്യദം-ചൊല്ലുകെ-വല്യദം.

തന്തവ-രികരി-കന്തതി-രിമമ
ചിത്തം-മുഹൂർവിത-മുത്തീ-തയ്യം
കകര-ചുറണി-ത്തറലുക-ചങ്ങുതിൽ
കരഭിന്ദ്ര-ഗാമിനി-യരള

എന്നും കേതാളത്തിൽ വല ചോട്ടകളും വെ
ച്ച നടനവിധങ്ങൾ തുടങ്ങിയപ്പോൾ മഞ്ജരി
കാരന തന്റെ സൃഷ്ടിപ്രവഞ്ചത്തിനു കളകാ
ഞ്ചി, മണികാഞ്ചി, മിശ്രകാകളി, ഉന്നകാ
കളി എന്നൊക്കെ പ്രത്യേകം നാമരൂപങ്ങൾ
കല്പിക്കണതായി വന്നു. എന്നല്ല കിളിപ്പാട്ട്
എന്ന ഇനത്തിൽ നിന്നു വേർതിരിഞ്ഞു കറ
പ്പെട്ടതിൽക്കന്ന പാനയെ റുതകാകളി എന്നു
കാകളിയുടെ ഒരു പിരിവായിത്തന്നെ കന്ന
ക്കിൽ പിടിക്കേണ്ടിയും വന്നു. വാസ്തവത്തിൽ

(മിശ്രഗതി)

കാളമേഘക-ജായന്ത-മേകാളം

കാള നാളിക പാളിക-മേക്കാളും

കാളികകൊണ്ടു-കാളംക-മേമ്പരം

പദനന്നാർകുംചി-പീശപരി-പാഹിമാം
എന്ന ഗാനത്തിന്നു താളസാമ്യംകൊണ്ടും ദ്രാ
വിഡകടംബത്തിൽ ജനിച്ചതു കൊണ്ടും അല്ലാ
തെ മറ്റൊന്നുകൊണ്ടും കിളിപ്പാട്ടിന്നോടു കൂടി
ക്കഴിയുവാൻ അവകാശമില്ല.

കാകളി ശീതങ്കനിലേക്കു പകരുമ്പോൾ,
കളകാഞ്ചിയും മണികാഞ്ചിയും അതിന്റെ ഇ
രട്ടിയായി വേണം മാറുന്നതു കാണം.

ഉം-

(ഖണ്ഡനം)

വാനോൻദീപ്തനെ വാണമളിടുന്ന
ദീനാനുകമ്പിയാം കൃഷ്ണൻതിരുവടി,
എന്നതു കേകയായും

അതികടിലവ്വ നസ്യൂശനിറമുടയവേണിയും
അതുതമരകം നിടിലപ്രദേശവും,
എന്നതു കളകാഞ്ചിയായും

കല്ലോലജാലം കളിക്കുന്നകണ്ടു
കമലമണി നിറമുടയകമലമതു കണ്ടു,

എന്ന പശ്ചാത്താപം തലമറിഞ്ഞ കളി
കാണിയായും പാടാവുന്നതാണ്.

(മിശ്രം)

കൊട്ടനില

കൊണ്ടാ ലക്ഷ്യം വില്ലംശവും
കണ്ടില്ലേതും വരണമിദാനീം,

എന്നതു സംസ്കൃതത്തിലെ 'ഭാഗവതം'
തോടും ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തത്തിലെ പതി
ന്നാലാം വൃത്തത്തോടും സമാനീയങ്ങളാണ്.
തുളുലിൽ സംസ്കൃതവൃത്തങ്ങളോടു സമാനങ്ങ
ളായി പലതും കാണാം.

കേകയിലെ കോടി

ചതുശ്ശരം—(കോടി)

എന്നനയനെ ദേവി
വാണിട്ടഗ്നാലയം—എന്നും,

(ചതുശ്ശരം—ആദിതം)

കളിച്ചു. പടയനം

വിളിച്ചു. പുറപ്പെട്ടു—എന്നും കൊട്ടനിൽ
അലകേകയായി ഏകതാളം ചവിട്ടുന്നു.

മിത്രം—(പായൻ)

ഫലിനമൊരുവക പരകയും
ചിലരുകയും ചിലർ മറികയും
പലരുമിമ്മളവി നിരകയും
ചിലർ വിരകയും സേമറികയും

(സദാപ്രദേശം)

എന്ന പായൻ ശീലു്

മിത്രം—(പായൻ)

എന്തിനിത്ര പാഞ്ഞു ദാനവനെയ്തു
സംഗതിയെന്നു നീ
ചിന്തിയാത്തവനല്ല നിങ്ങളെ ബന്ധു
ഞാനസുൻമയൻ

എന്ന ശുദ്ധപായൻ മല്ലികയെ മാത്രാ
പ്രധാനമാക്കിട്ടുള്ളതാണെന്നു മഞ്ജരികാണു
സമ്മതിക്കേണ്ടിവന്നു.

മഞ്ജരിയെ ശൃംഗകാകളിയുടെ സന്താന
മായി കണക്കാക്കി കിളിപ്പാട്ടിലും തുള്ളലിലും
ഇരുപത്തിനാലുപുത്തത്തിലും—താളത്തിൽ പി

ടിപ്പാൽ . ഒത്തുചോകുന്ന പാട്ടുകളെ ചെമ്പേ
റെ പൂത്തങ്ങളാക്കി നാമകരണവും ലക്ഷണസ
മനപര്യവും ചെയ്തു. വഞ്ചിപ്പാട്ടിൽ സാധാര
ണ നടപ്പുള്ള ഒരു മട്ടം മഞ്ജുറിയും ചേർത്തു തു
പ്പിപ്പെട്ടു. ഈ ഭാഷാഗാവലലയിൽ കുട്ടന്തി
അപവാദങ്ങളെക്കൊണ്ടും യതിഭംഗങ്ങളെ
ക്കൊണ്ടും പിടിച്ചു കയറി കടുവിൽ

പ്രധാനവൃത്തങ്ങളറിഞ്ഞുകാൾമാൻ
വിധാനമേവം ചിലതത്ര ചൊന്നേൻ
നിശ്ശേഷമായിട്ടുവിലം കഥിപ്പം -
നശ്ശേഷനും ശേഷിവരുന്നതാണോ?

എന്നു മറുപ്പെട്ടു. എന്തുംവിടിയും കി
ട്ടാതെ മഞ്ജുരിക്കാൻ ഇത്ര വളരെ ക്ലേശിക്കേ
ണ്ടിവന്നതിനുള്ള കാരണം ആലോചിക്കുന്ന
തായാൽ കുന്നമാത്രമേ പറയാൻ കാണുന്നുള്ളു
സംസ്കൃതത്തിലും തമിഴിലും ഉള്ള പൂർവ്വഗുണക്ക
ന്മാരെ ആദരിച്ച മാത്രാഗതി അക്ഷരസംഖ്യ
യിൽ കടുക്കുവാൻ നോക്കിയതുതന്നെയായിരി
ക്കണം. ദ്രാവിഡപ്രകൃതിയെ പരിഗണിച്ചു ഭാ

അംഗങ്ങളെ അളവട്ടത്തിൽ നയിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ഇത്രയും കഷ്ടപ്പെടാതെ കഴിക്കാമായിരുന്നു. താളമാനകൾക്കുണ്ടു വൃത്തവിഭാഗം ചെയ്യുന്നതിന്റെ പ്രാർത്ഥനകൾ വൃത്തങ്ങളുടെ ദശാപരിണാമവിചാരത്തിൽ സ്പഷ്ടമാകുന്നതാണ്.

XIX. ഭാഷാഗാനസ്വാതന്ത്ര്യവും

അതുകൾക്കുണ്ടുള്ള ഗുണഭോഷങ്ങളും.

ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഭാഷാവൃത്തങ്ങളെ യാതൊരു ബന്ധനത്തിലും പെടുത്താതെ സ്വതന്ത്രമായി സഞ്ചരിക്കുവാൻ അനുമതിക്കു നൽകിയുള്ള ഗുണഭോഷങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചർച്ചയ്ക്കുന്നതിലേക്കിപ്പോൾ ഒരു താരതമ്യവിവേചനം പൊതുപ്പെടുത്തേണ്ടതുണ്ട്.

(ക) ഗുണങ്ങൾ:—1. കൗദായം.

ഭാഷാസാഹിത്യസമുദായത്തിൽ സ്വയംഭരണംകൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള ഗുണങ്ങളെ പരിഗ

ന്നന്നം ചെയ്യുമ്പോൾ ആദ്യമായി സൂതിപഥത്തിൽ വരുന്നതു കൈകളിലൂടെ ഔദാര്യമേതപവും ദോഷാഗാനങ്ങളുടെ വൈവിധ്യവൈപുല്യവും ആകുന്നു. പാട്ടു താഴ്ത്തിൽ വിടിക്കുവാൻ പ്രയാസമെന്നു തോന്നുന്നപക്ഷം

(ഐവർ)

വെൺമതികലവണിന്റേതാൻ
വേദങ്ങൾ ചേർതിരിച്ചോൻ
അമ്മക്ക് അമ്മനായോൻ
അന്നെന്നു നാമംപൂണ്ടോൻ
പൂമാതിൻ കണവ നായോൻ
പരിജടമുടിക്കണിന്റേതാൻ
പാർവ്വതി കണവനായോൻ
പരംപരാത്ഥമാവാന്റേൻ

(കൈയെഴുത്ത്)

എന്നോ,

(പുഷ്പവർ)

ദിംബ-സുഖത്തിന്നു-ഇശോരൻ-കന്താവു
ദിംബിക്കന്നു-തെന്തിനായോ.

(കൈയെഴുത്ത്)

ഏനോ,

(പാഞ്ചർ)

ഭഗവാന്താനണിയുന്നിന

നാഗങ്ങളെ വിളിക്കാ

തിരുമുടി'ക്കു ഇടാഭാരങ്ങൾ

നാഗംകൊണ്ടണിഞ്ഞിതാ— ഏനോ മ
നസ്സിൽ തോന്നുന്നതു ശ്രുതിക്കൊത്തു സ്വർഗ്ഗ
ല്പാൽ മതിയെന്നു കൊള്ളി സമ്മതിച്ചു.

(ബലിഭരിച്ചിപ്പ)

പുതുമേനിയെണ്ണ—കുട്ടമിഴിങ്ങി

കോട്ടാകൊണ്ടും—വീണ മുരുങ്ങും

കെട്ടിയൊരുദികയർ—വെട്ടിയുറുത്തും

* * * * *

മഞ്ഞക്കുറകൾ കിങ്ങിണിപ്പുണ്ടും

മാമഴ പെയ്തു—തൊഴിപ്പതിനായി

മണി നടന്നാ—ഗൊവലും നമല

വെണ്ണീർതേച്ചു—വെളുപ്പിച്ചുടനെ

(പഴയ പാട്ടുകൾ)

എന്നു കഷ്ടിച്ചു താളുവട്ടത്തിലകത്തൊ
തുങ്ങിയാൽ അത്രയും നന്നായി എന്ന് അറ
മോളിച്ചു താളപ്രസ്താരത്തിന്റെ മകുടത്തിൽ
കയറി മാർം, കുരും, കണ്ടനാച്ചി എന്നു പല
താളത്തിലും തുള്ളിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ അതി
നേയും കൈകളിൽ അഭിനയിച്ചു. കല്പിച്ചുണ്ടാ
ക്കിയ പദങ്ങൾ പാദമുഖ്യം കോപ്പു കൂട്ടി
യപ്പോഴും മലയാളികളുടെ അമ്മതമ്പുരാട്ടി
അപ്രിയമൊന്നും കാണിച്ചില്ല. തെക്കൊന്നും
വടക്കൊന്നും ഉള്ള പക്ഷത്തുടേം ലവലേശംപോ
ലും കൂട്ടാത്ത കഴിനെടിച്ചടിക്കുകയും വിരണ
പ്പത്തങ്ങൾക്കും വൈകിട്ടിക്കണ്ണിക്കും പരാപര
ക്കണ്ണിക്കും പൊന്നമാതിരിയും മഞ്ജരിക്കും ഭാ
ഷാമഞ്ജുലയിൽ ഒരുപോലെ മാന്യസ്ഥാനം
കൊടുത്തു. ഭക്തിസുധാലഹരിയിൽ നിന്നു നി
ർത്തിച്ചു

(പാത)

കാണാകുന്ന ചരാചരാജാതിയെ
നാണംകൈവിട്ടുകൂപ്പിപ്പിഴുതിക്കണം

ഫരിഷ്കാശ്വരിപുതനായിട്ട്
 പരമേശ്വരന്റെ സമീപം
 സമുദ്രത്തോളം കാണുന്ന പാത
 ലക്ഷ്യമാക്കി വിശ്വനാഥൻ
 ഭക്തിതന്മയിൽ മുഴുകിച്ചെന്നപ്പോൾ
 മനോഹരമായ നൃത്തംകണ്ടു
 വിവിധഭാവങ്ങൾ കർമ്മമാർഗ്ഗങ്ങൾ
 പരിചിന്താ ദൈവമാർഗ്ഗം
 കൈതരിച്ചിട്ടുള്ളവയെ കണ്ടിട്ട്
 കരിച്ചിട്ടുള്ള ജീവനാർക്കു

എന്നു തന്നെ പാത കാട്ടിയിൽ
 ഫരിഷ്കാശ്വരിപുതനാ ഭക്തിതന്മയിൽ വിശ്വ
 ഭക്തി വേണ്ടുന്ന ഗുണവുമുൾപ്പെടെ വിവി
 ക്കളായി. ഭക്തിയും വിഭക്തിയും മേളിച്ചു
 യ ഏകത്വം പാട്ടുകൾക്കു കൈതരിച്ചു
 സ്ഥാനവും കല്പിച്ചുകൊടുത്തു. ഇത്ര ഉദാ
 ശ്വലമായ കൈതരിച്ച പലതും പലവിധ
 ത്തിൽ പാടിപ്പുകൾക്കു നമസ്കാരിച്ച
 നന്മയുണ്ടാകട്ടെ! പാടത്തു പണിയെടുക്ക

നവകം കപ്പമാടത്തിൽ നിലം പൊത്തുന്ന
വകം മണിമടയിൽ പള്ളികൊള്ളുന്നവകം
സമാധാനമയിട്ടൊന്നുണ്ടെങ്കിൽ അത് ഈ കൈ
രജീസ്സുതിയിലുള്ള ലയം തന്നെയാണ്.

2. വൈവിധ്യം.

മലയും പുഴയും കാടും നാടും തമ്മിലുള്ള
കൂട്ടുകെട്ട് നിമിത്തം മലയാള നാട്ടിൽ പല പാട്ടു
കളും ഉത്ഭവിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണാം മല
കയറുന്നവകം വേട്ടയാടുന്നവകം നാട്ടിൽ
വിഹരിക്കുന്നവകം പുഴവഴി യാത്രചെയ്യുന്ന
വകം വേട്ടക്കാരകൾപാട്ടോ ശാസ്ത്രംപാ
ടോ ഭാണപ്പാട്ടോ തിരുവാതിരപ്പാട്ടോ വഞ്ചി
പ്പാട്ടോ ഏതെങ്കിലും ഒരു വിധത്തിലുള്ള പാ
ട്ട് നിത്യവൃത്തിക്കു കാലക്ഷേപത്തിനോ മാ
നസാമ്പ്രദായത്തിനോ ആവശ്യമായിരിക്കും.

(വഞ്ചിപ്പാട്ട്)

അച്ഛത്തൻ-പച്ച-മുകിൽവണ്ണൻ
യശോദൈവനാ

കൊച്ചുതണുത്തുനി-പിറന്നാൻ
ധിത്താകതെ

എന് കാടിത്ത വിളിച്ചു കനം വലിക്കുവാനും,

(മിശ്രനട)

ക'ണ്ണെനെന്നൊരു പൈ'തലുണ്ടുപാൽ
അ'ന്മാടിമിൽ-വളുതന്നു
വ'ല്ല വന്നില്ല-ചൊ'ല്ലവന്നില്ല
ന'മ്മുട-ഉണ്ണിക്കു'ണ്ണു

എന്ന കനമെന്നു കറക്കുവാനും,

(മിശ്രനട)

തണ്ടാമിൽമാതു'കൊ-ണ്ടാടി പറന്നു
കണ്ടാലഴകളു-പൈങ്കിളിയെ
എന്ന് ഇളകി താഴ്ന്നു വലിക്കുവാനും

(മിശ്രനട)

1 കടമ്പ-കുതിർമണിയെ-കല്പകുപ്പുവ
നിന്ദു'ണ്ടാ-എന്നുടയ'-മാംനൈ'ണ്ടു

(മിശ്രനട)

2 ഉത്താനപാദനം-ഭൂപാലനം തന്റെ
ചിത്തത്തിനൊത്തസംഭവിയം-ഭരതയും

(മിശ്രനട)

8 പല്ലവനില്ല-ചെല്ലവനില്ല
നമ്മുടെ-ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ

എന്നു മൂന്നു കാലത്തിൽ മുറുകി വരിപ്പാ
നും ഉള്ള കൈകൾ തോണിക്കരയും തോണി
കളിയിൽ വിനോദിക്കുന്നവരും സമ്പാദിച്ചവെ
ച്ചിട്ടുണ്ട്. 'അച്ഛതൻ പച്ചമുക്തിവണ്ണൻ'
എന്ന ഉദാഹരണത്തിൽ 'തൻ-ച്ച' ഈ അ
ക്ഷരങ്ങളെ സ്വമിച്ച പൂതമായി താളത്തിൽ
പാടി നീട്ടി കനം വലിക്കുവാൻ വേണ്ട കാല
വിളംബം സമ്പാദിച്ചിരിക്കുന്നതു പ്രത്യേകം
ശ്രദ്ധേയമാണ്. അക്ഷരസംഖ്യാതമായ പൂ
ത്തവിബദ്ധ്യത്തിൽ പെടാതിരിക്കുവാൻ സ്വ
രാജ്യഭാഷാഭാണം അംഗീകരിച്ചിട്ടുള്ള ഈ ന
ടം ഗാനസാധാരണമാണ്. താളങ്ങൾക്കും

രാഗങ്ങളോടും വൃത്തിയലംകൂടി കഥകളിപ്പാട്ടുകളിലും ദേശികഗാനങ്ങളിലും എത്തുമ്പോൾ ഈ നായം ഏറ്റവും ബലപ്പെട്ട അജയ്യവും അനന്തിലംഘനീയവുമായി ശോഭിക്കുന്നത് കാണാം.

(വഞ്ചിപ്പാട്ട്)

അമ്മൂന്നൻ പണ്ടൊരുകാലം
ശങ്കരനെ തവം ചെല്ല
അതുതമരം പാശുപതം
ലഭിപ്പാനായേ -

എന്ന മാതിരി നാടോടി വഞ്ചിപ്പാട്ടുകൾ മൂന്നു കാലത്തിലും പാട്ടവൻ പാകത്തിനുള്ളവയാണ്. വഞ്ചിപ്പാട്ടിന്റെ വൈവിധ്യത്തിൽ കാലവേഗത്തിലുള്ള വ്യത്യാസം മാത്രമേ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നുള്ളൂ. കറത്തിപ്പാട്ടിന്റെ വകഭേദങ്ങളെ എടുത്തു നോക്കുന്നതായാൽ ആടാനും പാടാനും ആടിപ്പാടാനും ആടിപ്പാടി നീക്കുവാനും പാകത്തിലുള്ള മട്ടുകളൊക്കെ കാണാവുന്നതാണ്.

(കാഞ്ചി-ചതുരാനം)

ശ്രീ ഭവനം നാടത്തേറും നാടനല്ലഭേരം

ഈ ഭവനം തന്നിലേ പ്രസിദ്ധമുള്ളനാട്

ഇതു പാടിപ്പറപ്പെടുവാൻ മാത്രം പാക
ത്തിനാണു്.

തവനകോടികൾ പ്രകേലനൊരു

സരസിജേക്കുണൻ രാമൻ.

എന്നു ചോടുവെച്ചു ആടിക്കൂട്ടി തുടങ്ങി.

തിണ്ണുന്നിതപുറ സേനകളും തമ്മിൽ

മണ്ണുവം പോലെ കറണായി

എന്നു ചോടു മുറുകി.

ചാടിയുരോടിയും പാടിനടക്കയും

കാട്ടിലൊളിക്കയും പിന്നെ

ചെടികൾ തൊടികൾ തടികൾതന്നിലും

തടത്തിൽ കേറി നടന്നും.

എന്നു് ഇളകിയാടി ഇട്ടിയിൽ ചോടു
മുറുകിച്ചുവട്ടി ആട്ടുതെ വട്ടം കലാരിപ്പിക്ക
പാറുള്ള കെക്കുങ്ങൊക്കെയായി.

ആടാടുപാമ്പേ - ആടുപാമ്പേ - നിന്നെ
തേടി - നടപ്പവ - രാജപാമ്പേ -
പാരിലിഴ - വകളല്ലോ - നിങ്ങളിവർ
പേരിൽ - പ്രിയപ്പോരെ - തിങ്ങിക്കൊല്ലെ.
ആട്ടം കൈമുദ്രകൾ കാട്ടിക്കൊണ്ടായി.

(ചതുരനാ)

എന്നങ്ങളും - കിട്ടി - ജാലങ്ങളും - മൊത്തു
കാലം - കിടാങ്ങൾ ക - ഭിമ്യ - മെല്ലെ.
ആല - വാലങ്ങളി - ലോലം - ജലം കടി -
മ്യാല - സ്വമാംവീട - നാണോ - രോടം.

എന്നു് ആ നിലയിൽതന്നെ കണ്ടുകിട്ടി ഇളകി
ആടിപ്പാടി ആംഗ്യം കാട്ടിത്തുടങ്ങി.

(ത്രിശൂനാ)

ധരിക്കുവാലെ - നേർവഴിനീ
നടന്നു കൊണ്ടാൽ പേരും
സുഖിച്ചു നിൽകാത്ത - നിരിക്കം കരണനം -
കണ്ടുകൊള്ളുമെന്നാൽ.

എന്നു പാട്ടും ആട്ടവും ആംഗ്രയും മൂന്നാംകാല
ത്തിൽ കയററി മണ്ടാംവട്ടവും കലാശിച്ചു.

ചികിത്തിതകിയ - പീലിത്തലമുടി

എങ്ങിനഴിഞ്ഞിതെടി - കുറത്തി

ഇല്ലിപ്പും കാവിലൊ - റില്ലിക്കുപോയപ്പോൾ

മുള്ളംലഴിഞ്ഞിതിടാ കറവ -

എന്നു കറവനും കുറത്തിയും കൂടിയാടി.

വാ - കറവ - വത - കറവ

കാടിവാ - എന്റെ - കറവ

എന്നു നാട്ടുകാടിയുടെ മകടം കണ്ടു.

ചേവടിത്താർ പണിവവക്കു

തേവർവൻതാൻ കറവ

എന്നു അവിമതമായ കെടിയിൽ താളം ചവു
ട്ടി കളി കലാശിച്ചു.

ഇത്രയും വിവരിച്ചതിൽനിന്നു ആവശ്യ
ത്തിനും സന്ദർഭത്തിനും അനുസരിച്ചു ഭാഷാഗാ
നങ്ങൾക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള വൈവിധ്യത്തിന്റെ
പോക്കു തെളിയുന്നതാണല്ലോ.

3. മസാനുണ്യം— മീതികൾ,

ഇനി മസപുഷ്പി വരത്തക്കവണ്ണമുള്ള പദ
ഘടനാമീതികൾ — അതായതു വൈദികീ, ഗൗ
ഡീ, പാണ്ഡുലീ എന്ന മീതികൾ— ഭാഷാഗാ
നങ്ങളുടെ സ്വതന്ത്രദൃഷ്ടിയിൽ പെട്ടിട്ടുണ്ടോ
എന്നു നോക്കുക.

(ഗ്രന്ഥ)

നിഗമവലിപുകഴം തവ
ചരണാംബുജയുഗ്മം
നിയതമമ മനകാഞ്ചിന
നിനവായ് വരികിനിയം,

ഇതിൽ പരമ്പവണ്ണങ്ങളില്ല, മാധുര്യമുണ്ട്,
സമാസം കുറവാണ്; അതുകൊണ്ട് ഈ കോമ
ളമീതി വൈദികീതന്നെയാകുന്നു.

(24 ശ്ലോകം)

പ്രവൃത്തയുദ്ധരാമപത്രികൃത്തകണ്ണനിർമ്മിതം
പ്രവൃദ്ധഭക്തപാനമത്തചിത്തകങ്ക ഭീഷണം

മുഴുത്തയുദ്ധവിക്രമം നിരീക്ഷിതും സുരാവലി
വിയത്തിൽവന്നു തിന്നിനിന്നു രാമരാമ

പാഥിമാം

ഗൌഡിരീതിയിൽ സമസാധിക്യം ഭേ-
ന്നമെന്നു രീതിനിയമം ചെയ്തു സംസ്കൃതകാർ
ശരിച്ചതുകൊണ്ടു മേൽകൊണ്ടിച്ച ഉദാഹരണം
സംസ്കൃതബാഹുള്യമേണ്ടിവന്നു. ഓജസ്സും ആ
ഡംബരവും മാത്രമെ വേണ്ടവെങ്കിൽ

(24 വൃത്തം)

ത്വട്ടതികട്ടകോപിയാം ഗന്ധവാഹാത്മജൻ
കഠിനമലറിസ്സടം കമ്പിതാശമുഖൻ
നിടിലതരദാസാഭ്യുകടീഭീഷണൻ
പട്ടതയൊട്ട ചൊല്ലിനാൻ ചന്ദ്രവൃദ്ധഭരേജ.

(മുത്തം—രട്ടൻ)

ഇടിയുടെവെട്ടയൊരുപട്ടതര
ചടചടപടമമടിച്ചു
പടകളിലുടനീളകീനപെടികടെ
പടലിയിലകുന്തൊളിച്ചു.

ഏന്നോ മറ്റൊര ഉള്ള ഭാഗങ്ങൾ ഭാഷക്ക് അധികം യോജിച്ചിരിക്കും.

(മുട്ടൻ)

പ്രസന്നനിക്കൊ ഗഭീരമായി
സ്വപ്രസന്നയോടൊപ്പമൊത്തനേരം
പടയജനങ്ങൾ വനത്തിലപ്പോൾ
അടുത്തുകാടകളിൽക്കിടന്നല്ല.

(14 പാട്ടം)

മറ്റുപടയമിടത്തു യുദ്ധകൾ കാമമുതാളം
വനിതജനസങ്കല്പമുക്തമിമാനിതയ
വേദാഭങ്ങൾ
ഉത്തമപുരുഷന്റെ യൗവ്വനമുള്ളതൊരു
ചിത്താനന്ദം
ഭക്തിവിവശവിശ്വജനത്തിനു സമജനീശാഭാ
ശരണം

എന്നിവക വൈദ്യീഗൗഡികൾ കലർന്ന
പാഞ്ചാലിക തക്കതായ ഉദാഹരണങ്ങളാകുന്നു.

രസങ്ങൾ: —

ഈ രീതികൾ അതാതിന്നുഗുണങ്ങളായ സെഷോടുകൂടി ഏതെന്നെയാണു ഭാഷാഗാനങ്ങളിൽ മേളിക്കുന്നതെന്നു നോക്കുക ശാന്തം, ശ്രംഗാരം, കരുണം ഈ സെഷോടാണ് വൈദികി ഇണങ്ങുന്നത്.

(രംകരകാട്ടിക്കളി)

കരയേണ്ടരായേനി കരളോരുവന്നാലും
കരയുള്ളതല്ലയോ നിന്റെ വസ്ത്രം?
കളവാണികൾത്തേകളയാതെവന്നാകിൽ
കളവല്ല നിളെനിൻ ചേലനൽകാം;
കമനീയരൂപിണി കലാക്ഷി നീന്തിനീ
കമനി വലയേണ്ട വന്നാലും നീ

(മൃദുട്ടു ഇളയതിന്റെ കൃതികൾ)

ഈ സംഭോഗശ്രംഗാരവും

(കാന്തി)

കണ്ണനിവിരുദ്ധവും വീണടന്നെലിച്ചും
മണിയിൽവീണ മോഹംപൂണ്ടുപിന്നെയുമുണർന്നു

* * * * *

പണ്ടു ഞാൻ നിമിത്തമായിക്കൊണ്ടു

ചെന്തൊരുപ്രാണം

കൊണ്ടുവെണ്ണു ഓര നീയുമിന്നു മറന്നയോ!
ബാലകാലേ ചിതുമുറിച്ചുമാലയിട്ടാണെന്നോ
വീലനിറം പൂണ്ടു ഭവാനിന്നു മറന്നയോ!

(ചാട്ടുകർ-കംഗളോദയം)

ഈ സീതാവിഘ്നത്തിലെ റിപ്രസാൾഗ്രം
ഗാഢവും നല്ല ഭാഷയിൽ ചൈതേരീതിയോട്
ഏതാനു യോജിക്കുന്നുവെന്നു വാക്കുക. രീ
തിയും രസവും തമ്മിച്ചുള്ള ഈ ഇണക്കം ഭാ
ഷാഗാഢത്തിൽ സ്വാഭാവികമായി ഉണ്ടായിട്ടു
ള്ളതാണ്. അല്ലാതെ രസശാസ്ത്രത്തിന്റെ ക
ല്പനകളെ കീഴടങ്ങി ക്രേശിച്ചുണ്ടായിട്ടുള്ളതല്ല.
മറ്റുള്ള രസങ്ങൾക്കും ഇതുപോലെ ഉപാധാ
ണങ്ങൾ സുലഭങ്ങളാണ്.

(ശ്രീമഹാഭാരതം-സ്രീപദ്മം)

1 കണ്ടിലയോമ്പി മുക്കു ധംണിയി.
ലുണ്ടായ മന്നരിൽ മുമ്പൻ ഭഗദന്തൻ
തൻകവിവീരനരികേ ധനുസ്സുമായ്

സംക്രന്ത നാമജനൈസ് ശാന്തി നാൽ
 വീണിതല്ലോ കിടക്കുന്നു ധരണിയിൽ
 ശോണിതപുഷ്പണിത്തരോ ശിഖശിഖ
 നല്ലമൊതകകല്ലിട നാടൊത്തൊരു
 കല്യാണരൂപൻ കമാരൻ മനോഹരൻ
 ചൊല്ലെഴുത്തു നന്തൻ തിരുമകൻ
 വല്ലാറീവല്ലേ നിന്റെ മരുമകൻ.

ഇവിടെ രസം കരുണം; മിതിവൈഭി. സ്പീപ
 വ്യാം മുഴുവനും കരുണാമധുസമ്പന്നമാകുന്നു.

(അനന്തരം)

2 ഏന്തിൻ വൃഥാ കാലം കളയുന്നു
 വൈകുന്നേത്തിൻ പൊയ്ക്കൊവിനെല്ലാതം
 കൂടിയല്ലാ പിറക്കുന്ന നേരത്തും,
 കൂടിയല്ലാ മരിക്കുന്ന നേരത്തും,
 മദ്ധ്യയിരംകാണുന്ന നേരത്തും
 മത്സരിക്കുന്നതെന്നിൻ നാം വൃഥാ
 അതമോ പുരുഷാർത്ഥമിരിക്കവേ
 അയർത്തിൻ കൊതിക്കുന്നതെന്നാം?

മദ്ധ്യംനാഷ്ട്രകാശമിരിക്കവെ
 വാദ്യോത്തമയോ മാനിച്ചുകൊള്ളൂണ്ടു!
 ഉണ്ണിക്കുപ്പൻ മനസ്സിൽ കളിക്കുമ്പോൾ
 ഉണ്ണികൾ മറുപേണമോ കളളായ്!

ഇതിൽ രീതി പാഞ്ചാലി, മസം ശാന്തം.

(രോട്ടന്തുഞ്ജൻ)

8. കീവകനുടെ കാലുപിടിച്ചു
 വലിച്ചമിഴച്ചമിഴും
 ശിക്ഷയൊടവനക്കിതിക്കിയി
 ലാശുവതിച്ചമിഴ്.

(രോട്ടന്തുഞ്ജകൾ—മംഗളോദയം)

ഗോധിരീതിയിൽ ഔദ്യംസം ചേന്നതരക
 നു ഇതു്.

(തുഞ്ജൻ—രോട്ടൻ)

4 ഞക്കുലഞ്ചിലതിഭൂവിക്രമ
 ധിക്രമ ശക്രപരക്രമനാകിയ
 നകരൻചരപതി രാവണനെനൊരു
 ശക്രൻവന്നുപിന്നുധരായാം.

(ഭി.)

ഇതു ഗൌഡിയിൽ വിരം.

(ബലിമുദ്ര)

5. മലയതുതന്മേൽ മലയതുപോലെ
കുറുത്തുതടിച്ചുതുറിച്ചുരിച്ചിച്ച്
ദംഷ്ട്രവുമായിട്ടുണ്ടായ ദേവത.

(പ്രാചീനഗുഹാഭാവം)

ഈ ഭൂതത്തിന്റെ ഭയാനകരൂപം സ്വപ്നമാണെല്ലോ മിതിയും അതിനുചേർന്ന ഗൌഡിതന്നെ.

‘ചാഞ്ചാലിയേരസങ്ങൾക്കു

സർപ്പം ചേക്കയഥോചിതം’

എന്നു ചാഞ്ചാലിക്ക് ഏല്പാ രസങ്ങളും ഭൂചിത്രപോലെ ചേരുന്നതാണ്. ബാക്കിയുള്ള നീ ഭയം, അതൃപ്തം, ഹാസ്യം എന്നീ രസങ്ങളും യഥാക്രമം താഴെ ഉദാഹരിക്കുന്നു.

(തുറുത്ത—കാട്ടൻ)

1. ബീഭത്സ.

* * * * * വലിയ കഷ്ടവും വന്നു

വിടിച്ചു സന്ധ്യക്കുറേതേരം-പഴുത്തു-

ഭൂരിദിഗ്ഗന്ധം

മഴുത്തു മൂക്കിലൊഴുപ്പും കൊഴുത്തു

ചെഞ്ചലമായി

കഴുത്തുമുന്നിയുംപിന്നെക്കഴിഞ്ഞു

ദേഹവും ചോര

നന്നിഞ്ഞുകൊരിന്തൽ ചൊട്ടുമുറിഞ്ഞു

വീണമക്കുലം,

(നാളായണിചരിതം)

ചൊഞ്ചാമരപോലെയുള്ള തലമുടി-

കുഞ്ചുവിൻ നീളമുണ്ടതിലെപ്പൊഴും

ചഞ്ചാരകുണ്ടാലൊമ്പരമിക്കുംപോലെ

സഞ്ചരിച്ചിടന്നു മൃത്യുഞ്ചനമന്ത

(കൊച്ചുനമ്പൂരി)

(ശീതകന്ത)

2. അതുഭൂതം.

ശാമദാചന്ദ്രനുദിച്ചുപൊങ്ങുന്നിതാ,

ചന്ദ്രിതാനെയ്യയൻകാണുന്നിതോ,

ഏറാചതംവന്നിറങ്ങിതുടങ്ങിതോ,

ഘരങ്ങളിലേക്കു കേൾച്ചു കിട്ടത്തക്കിടത്താ,
ചരക്കുഗംഗാജലം താണു വരുന്നിടത്താ,
തരക്കളെല്ലാം പൊഴിഞ്ഞു വീഴുന്നിടത്താ!

(ശ്രവചരിതം)

(പതിനാലു വൃത്തം—1-ാം വൃത്തം)

8. ഹാസ്യം.

കുങ്കുലനാഥ ഭവാനിഹവന്നതു
പരമേശ്വരൻ ധരിച്ചിലേത്താൻ,
പെരുക്കുന്ന നിദ്രാവിവശതയെ ചിത്ര
വരുവാൻ ബന്ധം നശിക്കുന്ന ജയ.

ഹാസ്യഭാവാനിഹതാനേ വരുവാൻ
ഏതൊരു കരണമുണ്ടെങ്കിലും
സന്തതസുഖിയായുള്ള ഭവാനിഹ
സങ്കടമധുനം നശിക്കുന്ന ജയ.

പരിവാദങ്ങളിലൊരുവനെ മാത്രം
വിശ്വേശ്വരൻ മതിയെന്നല്ല
കുറുപ്പിതന്നിലിനിഷ്ഠവരനൊരു
മടിപ്പാത്തങ്ങോ നശിക്കുന്ന ജയ.

മഹാബലൻ ദർശനം നോക്കി ഈ നസ്യ പ്രയോഗത്തിൽ ഗ്രാമ്യതയായ ധാരാളമായ പ്രകാശിക്കുന്നത്.

ഭക്തശിരോമണിയായ ത്രാഗരാജയുടെ കീഴ്ത്തനങ്ങളിൽ സാർവ്വത്രികമായി പ്രകാശിക്കുന്ന സേവകവർഗ്ഗം ഭാഷാഗാനങ്ങളിലും കാണ്മാനുള്ളതല്ലെന്നു പറയുന്നതു സാഹസ്യമല്ലെങ്കിൽ ഭാഷാകവികളെക്കുറിച്ചു നമുക്ക് അഭിമാനിക്കുവാൻ അവകാശമുണ്ട്. പൂജ്യപാദനായ ഉണ്ണായിവാരിയരാണ് ഇവരിൽ പ്രഥമഗണവീരൻ. മസത്തിന് അനുഗുണമായ മീതി, റാഗം, താളം, ശബ്ദം, വാക്യം ഇവയെ ക്ഷീർത്തിക്കുവാൻപോലെ കൂട്ടിത്താളിപ്പിച്ചു അക്ഷരകോലവും ജീവസൗഖ്യവും മർമ്മത്തിൽ കൊടുത്തിട്ടുള്ള ശയത്തിന് ഭരണസ്ഥം ഗാനശരീരത്തിന് പരിപൂർണ്ണവും വരുത്തുന്ന സമ്പ്രദായം വാരിയർ നല്ല ചരിത്രം എടുക്കുമതിൽ ആവാമുപയം ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

(കുബ്ജരണി—ചെയ്യും)

മേലാരുവിവിന മെന്നാലേഴും *

പാരിതാകിൽനഗരം

പാരിതാകം നവരസങ്ങളും

നയവും ഭയവും ഭയവും വ്യയവും

നാടുകേഴിപ്പവരോട് നാടപ്പതു.

ഭവനത്തിൽ വനതയും വനത്തിൽ ഗുഹതപ
വും നളൻ കണ്ടെന്നതു നിവൃത്തംകൊണ്ടല്ല, ത
തപവിചാരത്തിൽ വിന മനസ്സിനങ്ങായ ഒരു ഉ
റപ്പാണ് അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണു വിരംസാ
നമുണ്ടുമായ കല്പപ്രാണിരാഗവും ചെമ്പടതാ
ളവും അർത്ഥഗാംഭീര്യവും, മാർദ്ദവം കറഞ്ഞ ശ
യ്യയും കവി സമീകരിച്ചത്. ശാന്തശൃംഗാരക
രുണങ്ങൾക്കുമാത്രം അനുഗുണമായ വൈദ
ഭീര്യയും ഭയനകത്തിനുകൂടി അനുഭൂലമായ
ഗൌഡീയയയും വെടിഞ്ഞു പാഞ്ചാലീരീതിയെ
അംഗീകരിക്കുവാനും ഇതുതന്നെയാണു കാര

* പരംഗത്തം:—എന്നാലേഴുപാണ്—കാജരാജൻ

ണം. ഇങ്ങനെയുള്ള വട്ടങ്ങളെല്ലാം കെട്ടിട്ടി
 “ഘോരവിപിനം” എന്നു അക്ഷരകാലം ഉറപ്പി
 ച്ചു, ‘ഘോര’ എന്നു ഭാവത്തിനടുത്തു ജീവസ്വ
 രംകൊണ്ടു് കാജസ്സം വരുത്തി ഗാനശരീരത്തി
 നു് പൂഷ്ടി വരുത്തിയിരിക്കുന്നതിന്റെ രാമണീയ
 കൃതപം അർവണ്ണനീയമെന്നു പറഞ്ഞുകൂട്ട. കാ
 ട് നാടായിക്കൂടെ ഒരു നൂറുനകൊണ്ടു്

പ്രീതിപ്രദസ്മിന്ദ്രുവണ്ണരാജേ
 സ്തീതപ്രകാശേ നിഷധോഷധീശേ
 നിശാന്തശാന്തേ തത ആവിരാഗീ.
 ദ്വാന്താമൃതം വർജ്ജ്യം കൌമുദീയം.

എന്ന അവതാരികയോടുകൂടി തോടിയാ
 ളൈവിയാ മാഗത്തിൽ ചെമ്പടതാളത്തിൽ
 ഏതു പദമുണ്ട് ആടിക്കുന്നതെന്നു നോക്കുക.

വിജയന ബത മഹതിവിവിനെ നീയണന്നിന്ദു
 വദനേ! വീണെത്തു ചെൽപുകദനേ.

എന്നു ശോകദണ്ഡിയിൽ തള്ളിവിട്ടുവെങ്കി
 ലും വീരത്തിന്റെ താളം വിടാതെ, സിതാവി

രമിതമായ രാമനെ ലക്ഷ്മണനെപ്പോലെ,
നളനായും കവി ചാപലുനിൽ നിന്നു രക്ഷി
ച്ചു. * ഇതുപോലെതന്നെ

(പശുവരാളി—ഭരിയന്തേ)

അവളേതൊരു കമനീയോ ബാഹ്ലക!
തവയംപ്രതിശരണി

(സൗരാഷ്ട്ര—ഭരിയന്തേ)

സൈരവചനം സ്വകൃതമവനം
ഭണിതജീവല

ആമെന്നറിയേണ്ടകേളായമാവാൻ
ആരാണോടും പറഞ്ഞു തൻവൃന്ദനം

എന്ന ബാഹ്ലകനും ജീവലനും തമ്മിലു
ള്ള സൈപഥസല്ലാപം എന്നുവേണ്ട ആപാദം
ആശിരസ്സും ഉണ്ണായിവാരിയരുടെ വൈദിഷ്യം
പോലെതന്നെ ഗാനകലാവൈദിഷ്യവും സ്വ
യംപ്രകാശമാവാത്തതായി തെളിഞ്ഞു കാണാ
റുന്നതാണ്.

(ഖ) ദോഷങ്ങൾ.

ഇത്രയും പുഷ്പലമായി യാതൊരു വഴിമുടക്കവും കൂടാതെ വളർന്നുവന്ന നമ്മുടെ പാട്ടുകളുടെ ഗുണങ്ങളെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുമ്പോൾ വിനയമധ്യസ്ഥം ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു വന്നുകൂടിയുള്ള ദോഷങ്ങളെയും പരിഗണനാ ചെയ്യാതിരുന്നാൽ അതൊരു കൈമുളിവാച്ച നായായിത്തീരുന്നതാണ്. മറുപുറവും കണ്ടല്ലാതെ ചെറിയൊരം കാണുവാൻ തരമുണ്ടാവുന്നതല്ലല്ലോ.

സംസ്കൃതസമ്പർക്കത്തിൽ നിന്നു ജനിച്ച ചുറ്റപ്പിടികളായ ഛന്ദോവൃത്തങ്ങൾ വളരെക്കൂലം കൈമുളിയെ സ്വാധീനത്തിൽപ്പെടുത്തി പ്രാബല്യത്തോടുകൂടി സാഹിത്യമണ്ഡലം ഭരിച്ചു പോന്നു. പിന്നീട് കാലഗതിക്കനുസരിച്ചു ഭാഷാലോകത്തിന്റെ മനസ്ഥിതി മറിഞ്ഞുടങ്ങിയപ്പോൾ ഗദ്യസാഹിത്യം കൈമുളിയുടെ കാര്യം നോക്കിത്തുടങ്ങി. ഈ കാലങ്ങളിൽ പാട്ടിന്റെ കഥയാണു പന്തളലിലായത്. അങ്ങും ഇങ്ങും അതിനെ അപൂർവ്വം ചിലർ ആദ

റിച്ചിത്തുവെങ്കിലും അതിന്റെ വലുത നില
 ചു; ശക്തിയും ക്ഷയിച്ചു. പാടിത്തന്നെ വ
 നിന്നതും, പാടിക്കൂട്ട പഠിക്കുണ്ടതും, പാ
 ടിത്തന്നെ ഉണ്ടാക്കുണ്ടതും ആയ ഭാഷാഗാ
 നങ്ങളിൽ ഒട്ടുകൂടും പെരുമാറ്റമില്ലാതെ
 പഴക്കി കവിശാകുത്തിന്റെ സന്താപ അധിക
 രമല്ലാതായിത്തീർന്നു. ചിലതു നാട്ടുപുറങ്ങളിൽ
 ഉപജീവനമാർഗ്ഗവും വിടനാദവും തേടി പാശ്ചാ
 ത്യാതം ശാണം പ്രാപിച്ചു. മറ്റുചിലതു അ
 ച്ചുട്ടുകൂടാതെ അടിക്കൊണ്ടു് അംഗവികല
 ഭായി നടക്കുവാൻപോലും ത്രാണിയില്ലാതെ ചി
 തലിന്റെ മുതലായും പൊടിക്കുണ്ടമായുംഗ
 തി കെട്ടു് ഇരുട്ടുകളിൽ കെട്ടിക്കിടപ്പായി
 അങ്ങനെ വളരുകാലം കഴുപ്പെട്ടു ജീവനാ
 ഡി തളർത്തിന്റെ ശേഷമാണു ഭാഷാലോക
 ത്തിൽ സ്വാഭാജ്ഞാധത്തിന്റെ ഉണർപ്പുണ്ടാ
 യതു്. അതോടുകൂടി അക്കൂട്ടത്തിൽ അപൂർവ്വം
 ചില വകക്കാർ തല പൊക്കിടനാക്കി. മുഖ
 പരിചയം നല്ലവണ്ണം ഉണ്ടെന്നു കണ്ടവരെ
 മാത്രമേ സ്വാഭാജ്ഞാധകളായി ഭാഷാലോകം

സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ട വരത്തന്നെ അവരുടെ പൂർവ്വചരിത്രവും കല മഹിമയും കലമയ്ക്കുവേണ്ട കാര്യഗതിയിൽ മറഞ്ഞും മറന്നും പോയതുകൊണ്ട് ആദിമിഷണ മട്ടിൽ ആദിമിഷണ സാമൂഹ്യമല്ലാത്തതും തീർന്നു.

തനിയെ ഉണ്ടാകുന്നതും ഉണ്ടാകേണ്ടതും ബലാൽക്കാരം ഉണ്ടാക്കേണ്ടിവരുമ്പോഴാണ് ഞങ്ങളും അനുകരണമായിത്തീർന്നത്. സാക്ഷാത്തിന്റെ ഗുണങ്ങൾ മുഴുവനും അനുകരണത്തിനുള്ളതാകാൻ പ്രയാസമാണ്. പ്രകൃതിനിയമങ്ങളെ ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ ഏതിയാൽ മനുഷ്യകൃതങ്ങളായ നിയമങ്ങളെ കൊണ്ടല്ലാതെ സ്വാഭാവികഗതിയെ സഹായിക്കുവാനും ദൃഷ്ടാന്തരൂപത്തെയും ദൈവവേദഗാത്തയും തടവാനും സാധിക്കുകയില്ല. ഭാഷാഗാനങ്ങളുടെ പണ്ടത്തെ സ്വാതന്ത്ര്യം ഇടക്കാലങ്ങളിലുണ്ടായ ദൈവസ്ഥകൊണ്ട് ഇനി നിയന്ത്രിക്കാതെ താമിപ്പുന്ന ദിക്കായിത്തീർന്നു. പ്രകൃതിയിൽ ചേരുവാൻ പ്രകൃതിനിയമങ്ങളെ

അനുസരിക്കാതെ താമിപ്പ. ആ നിയമങ്ങളെ മറക്കുവാൻ ഇടയായാൽ അവയെ ക്രോഡീകരിച്ചു കണിച്ച് കൊടുക്കേണ്ടതും ആവശ്യമാണ്. അതു സ്വാതന്ത്ര്യപ്രദംഗമെന്നല്ലാതെ, സ്വാതന്ത്ര്യപ്രദംഗമെന്നു കരുതേണ്ടതുമില്ല. എന്നാൽ നിയമനം എന്നതിനെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണു വേണ്ടതെന്ന് ആലോചിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

XX. ഗാന്ധിജിയുടെ മനോഭാവം.

താമിപ്പിൽ പിടിച്ചല്ലാതെ അക്ഷരങ്ങളോടു ബന്ധിച്ചമാത്രയിൽ ഉറപ്പിച്ചാൽ പാട്ടു. വഴിപ്പെടില്ലെന്നു മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളല്ലോ. ഇതിനെ കണ്ടുകൂടി വിശദപ്പെടുത്താം. കോകളിയിലെ ഗണത്തിനെ 'മാത്രയഞ്ചക്ഷരം മൂന്നിൽ വരുന്ന'തെന്നു മഞ്ജരിക്കാരൻ പ്രവചനം ചെയ്തു. അതിൽ മഗണത്തിനു സ്ഥാനമില്ലെന്നും പറഞ്ഞു. ഗാന്ധിയിൽ എത്തിയപ്പോൾ അതു കോകളിയുടെ ചാൽ മുറിഞ്ഞതാണെന്നും ക

ണ്ടു പക്ഷേ അതിൽ മഗണം വർദ്ധിച്ചു കണ്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു മഗണത്തോടുകൂടിയ ഒരു ക്രമത്തിൽ സങ്കല്പിച്ചു ശ്രമകാകളി എന്നു പേരിട്ട് അതിന്റെ വാൽ മുറിച്ച് ഗാമാവു തുറന്നു. മഞ്ജരി എന്നു നാമകരണം ചെയ്തു. ഇത്രയും കഷ്ടപ്പെട്ടുണ്ടായ മഞ്ജരിക്ക് ഉറപ്പുണ്ടോ എന്നൊന്നു നോക്കുക.

ഇന്ദ്രിയാതന്നുടെ പുഞ്ചിരിയാഞ്ഞൊരു

ചന്ദ്രികയെങ്കിൽ പ്പാകയാലെ.

പാലാരിയെങ്കിൽ മുങ്ങി നിന്നിട്ടുണ്ടു

നീലാഭമാഞ്ഞൊരു ശൈലംപോലെ.

ഇതു രണ്ടാം കാലത്തിലൊ മൂന്നാം കാലത്തിലൊ പാടുന്നതായാൽ ലക്ഷ്യവും ലക്ഷണവും ഒത്തു കാണാം. പക്ഷേ ഒന്നാം കാലത്തിൽ പാടുന്നതായാൽ കാരോ ഗണത്തിലും ആറു മാത്രം വീതം വേണ്ടതായി വരുന്നു. പാടി കേൾക്കുവാനും ഒന്നാം കാലത്തിലാണ് സുഖം ഇരിക്കുന്നതു്. അർക്കരസംഖ്യക്കു പ്രത്യുസം വരാതെ മാത്രം കൂടി ഉദ്ദേശം സാധിക്കുന്നതു താളത്തിന്റെ

യും സ്വരത്തിന്റേയും മാത്രം അധികാരസീമയിൽപ്പെട്ടതാണ്.

ആ. ആ-വന്നെമി-നട്ടിൽവ. 5 ക്ഷന്തലക്കൽ ഇവിടെ ആദികാലത്തിൽ പാട്ടമ്പോൾ 'നാ' നല്ല മാത്രയായ കാരകപാദമാവും 'ന്ത' പൂതമാവും. മറ്റു രണ്ടു കാലത്തിലും 'നാ' ഭീഷ്മവും, 'ന്ത' ഹ്രസ്വവും ആയി ഗണസ്വരം വത്തിന് അനുസരിച്ചതന്നെ ഉച്ചരിക്കപ്പെടുന്നു.

ഈ വിവരണത്തിൽ നിന്നു അക്ഷരാത്മകങ്ങളായ ലഘുഗുരുക്കളിൽ താളമാത്രകൾ എല്ലാം കെട്ടുങ്ങുന്തല്ലെന്നു അറിയാനായല്ലോ. കാൽമാത്ര, അരമാത്ര, കന്ന മുതൽ നാലുവരെ മാത്രകൾ—അതായതു അനുദൃതം, ദൃതം, ലഘു, ഗുരു, പൂതം, കാരകപാദം എന്നീ സംജ്ഞകളെക്കൊണ്ടു കറിക്കുന്ന കാലപരിമാണങ്ങൾ കൈ താളത്തിന്റെ അംഗങ്ങളായി ഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. താളത്തോടു കൂടാത്ത ഗീതത്തിനു പ്രകാശവുമില്ല.

‘ഗീതം പാദ്യഞ്ച നൃത്തഞ്ച
താളധീനം നരാജയെ’.

അതുതന്നെയാണു ഗാനരൂപങ്ങളായ ഭാഷാവൃത്തങ്ങളുടെ പരിഗണനയിൽ താളമാനങ്ങൾക്കു പ്രാമാണ്യം കൊടുക്കണമെന്നു പറയാൻ കാരണം. ഈ മതം ഭാഷാവൃത്തങ്ങളുടെ ദശാപരിണാമങ്ങൾ അനുവദിക്കുകയും അനുസരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടോ എന്ന് കണ്ടു പര്യവേക്ഷിക്കുക.

XXI. ദശാപരിണാമങ്ങൾ: —

(ക) സംമാന്യവിവരണം.

പരിണാമശബ്ദത്തിനു വികാരം, പ്രകൃതിയുടെ അന്യഥാഭാവം എന്നാണു് അർത്ഥം. ഈ മറ്റൊരു—ഈ അന്ധിത — തന്നെയാണു പ്രകൃതിയുടെ ജീവൻ. എന്നാൽ ഈ അന്ധിത കൊണ്ടു വരുന്ന മറ്റൊന്നിന്നു് ഒരു ക്രമമുണ്ടു് ആ ക്രമത്തിന്നു് ഒരു സ്ഥിരതയുമുണ്ടു്. അതു കൊണ്ടാണു പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ നാനാത്വത്തിൽ ഏകത്വമുണ്ടെന്നു പറയുന്നതു്. പ്രകൃതിയുടെ പരിണാമദശകളെ നിയന്ത്രണം ചെയ്യു

നന്നും പ്രകൃതിവിനമങ്ങൾതന്നെയാണ്. ഈ പ്രകൃതിവിനമങ്ങളെ ഉല്പംഘിക്കുവാൻ പ്രകൃതിക്കുതന്നെ സംശ്യാമല്ല. പിന്നെയുണ്ടോ പ്രകൃതിപരം സൃഷ്ടിപ്രവഞ്ചത്തിന് അതു സംശ്യാമാകുന്നു!

അങ്ങപ്രാണികൾ പരിണമിച്ച മറ്റും പ്രാണികളാകുന്നതും, കമൺ മൃത്തു മനുഷ്യനാകുന്നതും, തേജസ്സിന്റെ സമ്പർക്കത്താൽ സ്വർദ്ധപദാർത്ഥങ്ങൾ സൂക്ഷ്മപദാർത്ഥങ്ങളാകുന്നതും, സൂക്ഷ്മങ്ങൾ ശീതോപചാരംകൊണ്ടു സ്വർദ്ധങ്ങളാകുന്നതും, ഒരു വസ്തുവിന്റെ ആദ്യത്തെ പരിണാമത്തിൽ ശോണരങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നതും പ്രകൃതിവിനമങ്ങളെ അനുസരിച്ചുതന്നെയാണ് പരിണാമദശകളിൽ കാണുന്ന പരിവർത്തനവും പ്രകൃതിയുടെ വികൃതിക്കുള്ളതായ സ്വഭാവമാണ്.

ഈ ശോപരിണാമവും പരിവർത്തനസമ്പ്രദായവും രാപ്പകൽ, പക്ഷം, മാസം, ഋതു, അയനം, സംവത്സരം എന്നിങ്ങനെ കാലഗ

തിയിൽ കാണുന്നതുപോലെ ചോരകത്തിന്റെ
 മനസ്ഥിതിമാറ്റത്തോടു കൂടുതലായ ചരി
 ത്രഗതിയിലും ശബ്ദപ്രവഞ്ചത്തിന്റെ വികാ
 പരമ്പരയിലും വ്യാപിച്ചുകാണാവുന്നതാണ്.
 ഗദ്യപദ്യമയമായ സാഹിത്യലോകവും പ്രകൃ
 തിഷ്ഠ കീഴടങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. ഗാനപ്രവഞ്ചവും
 പ്രകൃതിയോടിണങ്ങിച്ചേർന്നുപോകുന്നു.

സ്രഷ്ടി, സ്ഥിതി, ലയം എന്നു പ്രകൃതി
 യിൽ കാണുന്ന അവസ്ഥാന്തരം അതിന്റെ
 വികാരങ്ങളിലും പകരാതിരിക്കുവാൻ തരമില്ല
 ഒല്ലാ. ഈ ത്രിതപത്തെ ശബ്ദപ്രവഞ്ചമുഖമെ
 ന്നു വ്യവഹരിച്ചുപോരുന്ന ബ്രഹ്മാക്ഷരമായ
 കാരകത്തിൽ കൈക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കാരകത്തി
 ന്റെ സന്ധിബന്ധം അഴിച്ചു 'മുളുളു' വിട
 ന്തിനാൽ അ. ഉ. മ. എന്ന മൂന്നക്ഷരങ്ങളാ
 ണെ കിട്ടുക. അതിൽ ബ്രഹ്മാവെന്ന് അർത്ഥ
 ത്തിലുള്ള മകാരം സ്രഷ്ടിശക്തിയെയും, വിഷ്ണു
 വാചിയായ അകാരം സ്ഥിതിശക്തിയെയും അ
 ദ്രവാചിയായ ഉകാരം സംഹാരശക്തിയെയും
 പ്രാതിപിടിക്കുന്നു. ത്രിഗുണാത്മാകമായ മൂത്തി

ത്രയത്തിന്റെ ഗുണങ്ങളെ സ്വരൂപം, മജസ്സു,
തമസ്സു എന്ന ക്രമം അനുസരിച്ചാണു കാകാ
മക്കുട്ടിൽ അ ഉ മ എന്ന ശക്തിപരചികളെ
കെട്ടുകിയിരിക്കുന്നതെന്നും പരിപത്തനരൂപമാ
യ അവസ്ഥർത്രയത്തെ കുറിക്കുന്ന സൃഷ്ടിസ്ഥി
തിസംഹാരങ്ങൾക്കു പൂർവ്വപരക്രമമുണ്ടെങ്കി
ലും അനുദികളും ആവത്തനപരങ്ങളും ആക
യാൽ ആദിമദ്ധ്യാനന്തക്രമം വിവക്ഷിതമല്ലെ
ന്നും കാണേണ്ടതാകുന്നു. ത്രിഗുണാത്മകമായ
ശക്തിത്രയത്തിന്റെ പ്രകൃതിരൂപമാണു്,

അകാരകാരണത്തുളള
അനേകാനുകൂല്യമായ്
ഉകാരകാരണത്തുളള
ഉരുത്തരിത്തുനിർന്നൻ
മകാരകാരണത്തുളള
മനങ്കി നിൻ വൈയുഹം
ശികാരകാരണത്തുളള
തെളിന്തിദൃതശിപായമേ

എന്ന പ്രമാണംകൊണ്ടു കാണിച്ചിട്ടുള്ളതു്

ഈ ശക്തികൾക്കു വ്യക്തിമില്ലാതെ ബ്രഹ്മാക്കുമാർത്ഥം ലയിച്ചുകിടക്കുമ്പോൾ ശബ്ദപ്രപഞ്ചവും അതിൽ നിർല്ലീനമാകുന്നു.

(ഖ) പ്രാരംഭദശ.

ചലനരൂപമായ ശ്വാസോച്ഛ്വാസത്തിന്റെ ജന്മവിഭാവമാണ് ശബ്ദപ്രകൃതി ചേഷ്ടിക്കുവാൻ തുടങ്ങുന്നതിന്റെ പൂർവ്വരൂപം. ശ്വാസോച്ഛ്വാസത്തിനു വിച്ഛിത്തി വരാതെ ഉച്ചരിക്കാവുന്ന അക്ഷരം കാരകം മാത്രമേ ഉള്ളൂവെന്നോർത്താൽ ബ്രഹ്മാക്കുമാർത്ഥം പ്രാണവായുവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെയും ശബ്ദപ്രപഞ്ചത്തിൽ കേകാരത്തിനു കൊടുത്തിരിക്കുന്ന പ്രാമാണ്യത്തിന്റേയും സാരം പ്രകടമാവുന്നതാണ്. ശ്വാസവായുവിനു നാദംകൊണ്ടു തുടങ്ങുന്നതാകുന്നു ശബ്ദപ്രകൃതി ചേഷ്ടിച്ചു തുടങ്ങിയതിന്റെ പ്രത്യക്ഷമായ പ്രഥമലക്ഷണം. ആ നാദത്തിൽ സ്വപത്തിന്റെ സ്തുരണവും ആ സ്തുരണത്തിൽനിന്നു വ്യക്തിപരങ്ങളായ

അക്ഷരങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നു. അക്ഷരങ്ങൾക്കു റ്റു കൂടി തിരിയുമ്പോൾ ആ അക്ഷരസമൂഹം അതിൽനിന്നു വായ്യാഴിയുടെ പ്രസ്താവവും ശബ്ദ പ്രവചനവും ഉൽഭവിക്കുന്നു.

വ്യക്തി തിരിഞ്ഞ അക്ഷരമോ അക്ഷര സമൂഹായത്തിൽനിന്നുണ്ടായ മൊഴിയോ ശ്രുതി കൊണ്ടു സ്വപിക്കുന്നതിൽ നിന്നാകുന്നു ഗാനത്തിന്റെ ആവിർഭാവം. കൃഷിവലന്മാരുടെ കാ-ക ക ക-ക എന്ന കന്നാലിപ്രണവം ശബ്ദ ബ്രഹ്മത്തിനു വികാരത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്ന ഒരു ദൈവകൃതികഗാനവിദ്യയാണെന്നു പറയാം.

(രേഖ)

1. ഏൺപതിനെട്ടാം-പോയേ

എന്നു തേക്കുകാർ ആശ്വാസം കൊള്ളുമ്പോൾ അതുവരെ ശ്വാസവായുവിൽ ലീനമായിക്കിടന്നിരുന്ന ഗാനകല യോഗവിദ്യയിൽ നിന്നുണർന്നു കോട്ടവായിടുന്ന സമയമാണു്.

(വിടവേലി)

2 അമാമനൈക്കൊണ്ടു കടയും പിടിപ്പിച്ചു;

* * * * *

കാക്കകളു വരക്കുന്നു പക്ഷികളു വരക്കുന്നു;

എന്നു വിടവേലി വായനക്കാർ കലിയുടെ
പുറപ്പാടും നാകവണ്ണനയും തുടങ്ങിയ
പ്പോൾ കലാദേവി സാഹിത്യശയ്യയിൽ കൈ
കാൽ നിവർത്തി ആലസ്യം പോക്കിത്തുടങ്ങി

(ശത്രുവെട്ടക്കൽ)

8. വേണമാ. നമുട്ട-കുതിരമുട്ട

അമ്മിക്കല്ലുതന്റെ-വടക്കേവേരും

ചുമട്ടുതാങ്ങിതന്റെ-വടക്കേവേരും

നിലാവിൻകരുണം-മൃന്നവിടിയും വേണം

കാട്ടുമ്പിൻകരൾ-മുന്താഴിയും വേണം

ഇരുളിൻപട്ടവെള്ളം-പൊടിച്ചതുമേ

മണൽകൊണ്ടു-പത്തുമാറു-കയറും

വേണം

എന്നു പാണന്മാർ ശത്രുവെട്ടക്കാരുള്ള ഒരു

കണ്ടു തുടങ്ങിയപ്പോൾ ദേവിക്കു സംകൊ
ണ്ടു കാലം കൈയും കടഞ്ഞു് ബ്രഹ്മിയെ
യിൽ എഴുന്നേറ്റിരുന്നു.

(തേരോം)

4. ഏതൊരു വാപർ ദോഷമാണു
ഞാൻ ചെയ്തു-നല്ലതു
ഏതൊരു വാപർ ദോഷമാണു
ഞാൻ ചെയ്തു നല്ലതു
തലവെറുത്തിട്ടാണെന്നു ഏൻ
കോയിക്കൽ വന്നുപോയാൽ
തലനിറച്ചുപുണ്ണ
കൊടുക്കില്ല നല്ലതു,
വായർ വെറുത്തിട്ടാണെന്നു-ഏൻ
കോയിക്കൽ വന്നുപോയാൽ,
വായ്ക്കൊരു സഭാവംകൂടി
കൊടുക്കില്ല നല്ലതു,
ജീവലഞ്ഞിട്ടാണെന്നു-ഏൻ
കോയിക്കൽ വന്നുപോയാൽ
ജീവിക്കാതെ ചേല
കൊടുക്കില്ല നല്ലതു,

വയർ വിശന്നിട്ടാമാനം-എൻ
കോയിക്കൽ വന്നുപോയൻ
ദാഹമറിഞ്ഞു തണ്ണീർ
കൊടുക്കില്ല നല്ലമ്മ.

എന്നു വേലന്മാർ അല്ലെങ്കിൽ മണ്ണാർ
അറുതുർകുളിമാരുടെ ചരിതം വിസ്തരിക്കു
വാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഗാനകല സാഹിത്യ
കളിയിൽ പരുങ്ങി നിൽക്കുന്ന കൈരളിയെ
കുറു കടംകുറിച്ചു.

(ബലിയുഴിച്ചിൻ)

കുന്തിയശോഭയൊടഞ്ചിതമെല്ലാം
കൂടെച്ചുഞ്ചൊടിടിന-പൈതൽ
വഞ്ചനമിടയിൽ-പലരാട്ട പെണ്ണും
ബാധതനിക്ക-വരാതെ കളിച്ചും
അവിനൊടീശൻ-അമ്പാടീകൽ
അമ്മയുടേകാൽ-വീണുപിടിച്ചും
പുതുനെനി വെണ്ണ-കട്ടമിഴങ്ങി
കോട്ടാകൊണ്ടും-വീണുമുരുണ്ടും
കെട്ടിയൊരുകയർ-വെട്ടിയുറുത്തും,

മറ്റും പലപല വികൃതികൾ കാട്ടിക്കൊണ്ടു നടക്കുന്ന കടൽവണ്ണക്കോലിന കണ്ണനെ പുകൾത്തിക്കൊണ്ടു പാണർ ബലിയുഴിയുവാൻ തെങ്ങിയപ്പേരും ഇനി ഇരുനാൽ പാറില്ലെന്നു തീർച്ചയാക്കി കൈമളിയുടെ കൈവിടിച്ചു ഗാനകാല താളംപിടിക്കുവാൻ തെമ്പട്ട

അംഗന-മണി-യം-യ-സുഭദ്രയേ

മംഗ-ലും-ചെ-യ്ക്ക-മേലും-യം-പറ-വാ-നാൽ

അംഗജവൈരിതന്മകനാകിയ

ഐക്കരനെയമ്പോട്ടു വന്ദിക്കുന്നൻ,

എന്നു സുഭദ്രാധരണം മുതലായ ബ്രാഹ്മണിപ്പാട്ടുകൾ താളവ്യവസ്ഥയോടുകൂടാതെ സ്വരപ്രധാനമായ സംമഗാനരീതിയിലാണു ചൊല്ലിവരുന്നതെങ്കിലും പാട്ടുകളുടെ മേൽ വിചരിച്ചു ആരംഭദശയിൽ അതിനെ ഉൾപ്പെടുത്തുവാൻ ആലോചിച്ചിട്ടുവേണം ആ രീതിയുടെ ആവിർഭാവകാലം അറിയാത്തതുകൊണ്ടും അതിലെ ഭാഷയ്ക്കു പഴക്കം പോരെയ്തുകൊണ്ടും

അതിന്റെ ഉപയോഗവും അതു ഉപയോഗിക്കുന്നവരും കുറെ ഉയന്ന പദവിയിൽ നിൽക്കുന്നതുകൊണ്ടും ആയുർവ്വേദമണർ അതിൽ ഒരു കടത്തീട്ടുണ്ടോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടതുണ്ടെന്നും പാട്ടിന്റെ പ്രാരംഭഭാഗത്തിൽ ബ്രാഹ്മണിപാട്ടിന് അവകാശം കൊടുക്കണം വേണ്ടയോ എന്ന വിചാരം അതിന്റെ കാര്യം, ദേശം, കത്താവു' ഇതു മൂന്നും നിണ്ണയിക്കുന്നതുവരെ ഗവേഷണവിഷയമായി നിറുത്തിക്കാക്കുകയേ താമുള്ളൂ.

ശാസ്ത്രജ്ഞത്തില പാണ്, കൊട്ടിച്ചുകൊണ്ടു വെട്ടിയിട്ടു' എന്നിവയും, തോറം, തുയിലുന്നത്തൽ, ഖലിയുഴിച്ചിൽ, നാഗോലത്തി, തത്വം എന്നു തുടങ്ങി വേലർ, പാണ്, പുള്ളവർ, കമ്മാളർ മുതലായ തൊഴിലാളികളുടെ പല പാട്ടുകളും വടക്കൻപാട്ടു മുതലായ അപൂർവ്വം ചില വിരചിതങ്ങളും; 'വിഷ്ണുലീല' എന്ന പുലയരുടെ കൃഷ്ണലീല,

മുട്ടാകടിച്ചുല്ലാ വലിയന്നത്തലവൻ ചത്തു
മുടിക്കിടന്നോരു മതുകയൻ പറന്നു പോയി

കാട്ടിൽകിടന്നു രണ്ടലിക്ടിക്കടലുഴുതു
കാലത്തിളവിത്തു വിതച്ചപ്പോളുകാകാച്ച
എന്ന ശാസ്ത്രകത്തിലെ ഹംസ്യം,

ആനത്തോലുടുത്ത നാഥൻ
ആരും നീക്കാത്ത നാഥൻ
കനകമുത്തണിന്ത നാഥൻ
കാടകു വേടനാഥൻ.

എന്ന ചെപ്പടിവിദ്യഗ്ഗണപതി എന്ന
മാതിരിയിലുള്ള വിവോദപ്പാട്ടുകളും ഭാഷാഗാ
നങ്ങളുടെ പ്രാരംഭഭാഗത്തിൽ ഗണിക്കപ്പെടാവു
ന്നതാണ്. ഈ ഭാഗത്തിൽ ഗാനകലയുടെ ശൈ
ശവം കഴിഞ്ഞു കൗമാരത്തിന്റെ ആരംഭം
തുടങ്ങി.

(ഗ) വലുതാനദം.

ഭാഷാഗാനങ്ങളുടെ 'പ്രാരംഭഭാഗം' താള
രൂപനി ഗാനരംഗത്തിൽ കേട്ടുതുടങ്ങുന്നതോട
കൂടി അവസാനിച്ചതായി വിചരിക്കാം. താ
ളത്തിന്റെ പ്രത്യക്ഷോദയം മുതൽ താളപ്പ

സ്വാതന്ത്രിന്റെ ലക്ഷ്യം കറഞ്ഞു ഗൗരവം കൂട്ടുന്നതുപോലെ 'വർദ്ധനവേ' ശേഷം ഗുരുതരമായ താല്പര്യവർദ്ധന 'വർദ്ധനവേ' എന്നിങ്ങനെ ഭാഷാഗാനപരിണാമത്തിൽ മൂന്നു പ്രധാന ശേഖര കല്പിക്കാവുന്നതാണ്. അതിന്റെ ശേഷം 'അനുകരണവേ' എന്നും 'ജീവനവേ' എന്നും, 'ജീവജാലവേ' എന്നും മൂന്നു ശേഖര കല്പിച്ചേക്കാം. പരിണാമപരിവർത്തനം പൂർണ്ണമാവുകയും ചെയ്യും. ഈ ആറുപ്രകാരത്തിലുള്ള ശേഖര കല്പന പ്രാരംഭം കൈരളിയെക്കൊണ്ടു താളം കൊട്ടിക്കൊണ്ടു വരുന്ന വേട്ടത്തിൽ അവസാനിച്ചതായി പറഞ്ഞുവല്ലോ. ഇനി നമുക്കു വർദ്ധനവേയിലുള്ള കടക്കുക.

1. വാ.വാ.വാ.വാ., എന്നു ഗാനത്തിന്റെ മുഴക്കങ്ങൾ കട്ടികളെ 'ഉറക്കം' ശേഷം താളമുറക്കുന്ന സമയത്തിന്നു ശ്രദ്ധയോടെ ചെന്നു കയറി. കട്ടിയെ തോളത്തു കിടത്തി താലോലിക്കുന്ന വേട്ടത്തിന്നു താല്പര്യം

സഹായിച്ചു കൊടുത്തു. കുട്ടി കരഞ്ഞു തുടങ്ങി
യപ്പോൾ

2 വാവോ-വാവോ-വാവോ-വാ. എന്നു
പരിഭ്രമിക്കേണ്ട ദിക്കായി ആദിതാളവും ഒന്നു
ജാതി മാറി വേഗം കൂട്ടിക്കൊടുത്തു. എന്നിട്ടും
കുട്ടിയുടെ കരച്ചിൽ മറുന്നില്ല. ഒന്നു രസിപ്പി
ക്കുവാനുള്ള മറുപ്പും നോക്കി.

3 കറക്കേ-കറക്കേ-കറക്കേ-വാ
കുട്ടിടേ-കറക്കേ-കറക്കേ-വാ
പൂച്ചേ-പൂച്ചേ-പൂച്ചേ-വാ
കുട്ടിടേ-പൂച്ചേ-കറക്കേ-വാ

എന്നു ചൊടിക്കുകയായി. അപ്പോഴേക്കും അമ്മ
കൂട്ടിച്ചുള്ള ഗാനസമാഹാരവും സാമീപ്യലാ
ഭരണവും അതിൽ കടന്നുകൂടി.

കന്നേ-കന്നേ-പോ
കരന്നേ-യരന്നേ-ഉന്നേ-രന്നേ
രന്നേ-രന്നേ-പോ
രന്നേ-പൂച്ചേ-ഉന്നേ-രന്നേ
കന്നേ-കന്നേ-പോ

മുല്ലക്കു-പുതന-കൊന്നാ-നാണി
 വാലെ-നാലെ-പോ
 നാരായ-ണനെന്നു-പേരു-ണ്ണിക്ക് -

എന്ന് ഉണ്ണിക്കുറുപ്പന്റെ ലീലകളും കണക്കു
 സംഖ്യയും ചേർന്നു അമ്മച്ചൊല്ലിൽ പാട്ടും പാഠ-
 വും കൂടി വെച്ചുവെച്ചു നോക്കുക. 'വാവാ' പാ-
 ട്ടും, 'കാക്ക'പ്പാട്ടും ചേർന്നു 'വാവാ' പാട്ടിന്റെ
 വാക്ക് മുറിഞ്ഞുണ്ടായ ഒരു സങ്കരജാതിയാണ്
 ഇത്.

1. ചാഞ്ചാ-ടുണ്ണി-ചെരി-ഞ്ഞാട്ട്
 ചാഞ്ചക്കും-മരംവെട്ടി-ചതുരത്തിൽ
 പടിയിട്ട്
 ചാഞ്ചാ-ടുണ്ണി-ചെരി-ഞ്ഞാട്ട്
 (ശാസ്ത്രം.)

2. കോപ്പിട്ട പെണ്ണിന്റെ-കോമരംകണ്ടിട്ട
 കോറമയിർ കൊള്ളുന്നു-മാലോകരെ
 കൂറനും-കൂമനും-നത്തു-കരങ്ങുകുറ
 നാണിച്ചു-കമ്പിട്ടം-മോന്തകണ്ടാൽ

എന്നിവകളും ഏകതാമ്യതാസ്തുതിയിൽ പരമ്പരയാ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള സൗന്ദര്യങ്ങളാണെന്നു മുഖച്ഛായകൊണ്ടുതന്നെ അറിയാൻ പ്രയാസമില്ല.

ശാസ്ത്രകേന്ദ്രത്തിൽ ധ്യാനത്തിന് ഇരയാതെ ഈ 'കോപ്പിട്ട് പെണ്ണു'തന്നെയാണു മഞ്ജരിയായി ഭാഷയെ മാറ്റുന്നത്. നോക്കുക.

കോപ്പിട്ട-പെണ്ണിന്റെ-കോരം-കണ്ടിട്ട്
കോരമയിർ-കൊള്ളുന്നു-മാലോക-ദേ

എന്നു് അഷ്ടകാലം മറവിപ്പിടിച്ചാൽ ഞതു മഞ്ജരിയായി സൗരാജ്യംകൊള്ളുന്നു. മേൽകണിച്ച പാട്ടുകളൊക്കെ വീട്ടിൽ നിത്യം ഉപയോഗപ്പെടുന്ന അലോലപ്പാട്ടുകളാണല്ലോ.

മഞ്ജരിയിൽനിന്നു ശൃംഗകാകളി, കാകളി, കളകാഞ്ചി, മണികാഞ്ചി, മിശ്രകാകളി, ഉന്നകാകളി, ദൂതകാകളി എന്നിങ്ങനെ പല സൗന്ദര്യങ്ങളും ജനിച്ചു. അതിൽ ദൂതകാകളിക്കു് അമ്മയുടെ സർവ്വഗുണവയെ മഗ്നം സ

മോദികളുടെ പരമ്പരയ്ക്കിനും വിരോധമായി ഉണ്ടാവുകവിചിത്തം അവർ ഭാഗംതിരിഞ്ഞു ചേർന്നുപരമായ പരമ്പരയിൽനിന്നും. കിളിപ്പാട്ടിലെ കേകയും അന്നനടയും തരിശുശീലിന്റെ ദൃഷ്ടാന്തമായിരുന്നു കിഴക്കി ബന്ധനസ്ഥരായില്ലെങ്കിൽ പ്രാരംഭഭാഗമായിരിക്കാം പോകാൻ അവകൾപ്പെട്ടവയായിരുന്നു.

ഗാഥയിൽ സ്വർഗ്ഗാരോഹണഘട്ടത്തിൽ കവിത ഭക്തിലക്ഷ്യമിരിക്കാത്തപ്പോൾ ഏതെല്ലാംവിധത്തിലുള്ള ഭക്തിസൂചകമാണ് അതിൽനിന്നു സൂചിക്കുന്നതെന്നു കേൾക്കേണ്ട ഒരു കാര്യമാണ്.

1. ഗുരുവായ. മോഴികൊണ്ടു.

ഗുരുവായു-പരന്തന്നെ

പരിചേർത്തു-വുകണ്ണ ഞാൻ.

തളിർന്നു-രം

2. അരുതേക്കും-നിൻറെ-ചരിതങ്ങൾ-ഉള്ളവർ
കേരളയ്ക്കും-നയ്ക്കും-മുക്തിവണ്ണ!

3. ഷീമസംഗം_വാരിമാശിയിൽ
നഗവിമ_വരാസനെ
താരിൽമാതൊട്ട_കൂടീമചിന
നീമജായത_ലോചന!

4. സന്തതമാണ്_ബന്ധുക്കാനി
ചിന്തിയെഴുന്ന്_നിൻമൈ
ജനനികമോള_മന്തകഭിതി
യുന്തിയകറു_വാനായ്.

5. കന്യസിവാമം_കടകപ്പൊക്കം
നിമ്പമമ്പിൽ_കമ്പിട്ടുതാൾ
പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു_തൊന്നിനെയുണ്ടി
നാർത്തത്രാണ_പരായണനേ_കേൾ.

6. ഘടാഭാവകാലം_തദാകാശലേശം
മഹാകാശത്രവേണ_നിൽക്കുന്നപോലെ
ശരീരാവസാനെ_ശരീരം വിമായ
സപത്രവേണനിൽക്കും_വിഭാ കൈ
തൊഴുന്നേൻ.

7 ദൂതിതാജ്ഞന നിരയം-വര-
 വലശാസനമണിയും
 കലിതാദമദികമ്പിടം-
 മരുവും നിറകലിതം
 വലശാസന നലമാണ്ടഴ-
 മണിമൈതലതൊഴുതേൻ
 ചലർമാധിനി മണിമാർച്ച-
 പരകീടിന പരമേ!

8. മരുവലർമാൺവിനെ വെന്നവന്നഹരി
 മന്യുണമഹാമണി മണ്ഡിതനെ ഹരി
 മംഗളമന്ദിരമായവനെ ഹരി
 ഹരിഹരി ഹരിഹരി ഹരിഹരി ഹരിഹരി

ഈ ഭക്തിപരവശ്യം കാണുമ്പോൾ നമുക്കും
 'ഹരോഹരി' എന്നു പറഞ്ഞുകൂട. അപ്പൂരി
 ചാരിണിയായ ഈ ഭക്തിപ്രവാഹത്തെ തട
 യുവാൻ ആർ വിചാരിച്ചാൽ കഴിയും. അക്ഷ
 ന്നിയമവും അക്ഷരകാലവും താളവും സ്ഥ
 വും ഒക്കെ വഴങ്ങിക്കൊണ്ടു പിന്നാലെ പൊവു
 കതന്നെ ഭക്തി ഹരോച്ചത്തത്തിൽകൂടി കട

കുന്നതുപോലും ഭക്തശിരാരമണി അറിഞ്ഞിപ്പ.

‘കോപ്തിട്ട പെണ്ണ’ മഞ്ജരിവേഷം മാറ്റി
കരത്തിവേഷത്തിൽ സ്വന്തം താളത്തിൽ ഇരട്ടി ചവുട്ടി വരുന്നതു നോക്കുക.

(കാത്തി—ഇരട്ടി.)

മായാമയനായ-രാമൻ തിരുവടി
മാരണം ചെയ്തിതു-മംഗലമായ്

* * * * *

‘ചിത്തം ജയിപ്പതി-നുള്ളൊരുപായങ്ങൾ
പേർത്തു നിനച്ചതു-ട’ണിമനം

(പാതാളരംഭമായണം.)

ഈ ഇരട്ടി കുന്നുകൂടി മിനുക്കുവാൻവേണ്ടി

‘തപനകോടികൾ-പ്രഭുകലനൊരു
സരസിജക്കുണൻ-രാമൻ’

എന്നു നീട്ടിയിരുന്ന വാൽ മുറിച്ചു താളം മുറിച്ചുവിട്ടി വലഞ്ഞപ്പോൾ

‘ശ്രീ ഭവനം നാടതേരും
നാട്ടു നല്ല ദേശം—’

എന്നു ശ്ലോകം അയച്ചു് ആശ്വാസംകൊണ്ടു.
ജനനംകൊണ്ടു കർത്തിയുടെ ഇംട്ടിക്കാണു കാ
രണവസ്ഥാനം കാണുന്നതെങ്കിലും കാലവല്ല
പ്പംകൊണ്ടു അനന്തിരവൻ പ്രമാണിയായി
തീന്നതായിരിക്കാം.

മിശ്രകരകളിയിലെ അക്ഷരകാലം നാ
ലിലക്കു മാറിപ്പിടിച്ചു് അക്ഷരപ്രതി നിറ
ത്തിച്ചുല്ലി താളഗതി കലാശിക്കുമ്പോൾ അ
വിടെ അവസാനിപ്പിച്ചാൽ വഞ്ചിപ്പാട്ടായി

(കിളിപ്പാട്ട്.)

ഉ. ജനിതതിവി-വാദണം-

ജഗദിദയ-കാരണം

ചരണനത-ചരണം-

ചരിതമധു-പൂരണം

ഇവിടെ ഒട്ടക്കത്ത ‘പൂരണം’ തള്ളി

(വഞ്ചിപ്പാട്ട്)

ജ-സി-മു-തി-നി-വാ-ര-ണം
ജ-ഗ-ദി-ദ-യ-കാ-ര-ണം
ച-ര-ണ-വ-ത-വാ-ര-ണം
ച-രി-ത-മ-ധു-;

ഇതു

(വഞ്ചിപ്പാട്ട്)

അമ്പിളിയെ-വിടിച്ചോര
പമ്പമായ്-ചമപ്പാനും
ഇമ്പമോടെ-തൂനിയും നീ
ശങ്കയില്ലേതും;

(നമുചരിക്കം)

എന്നു വഞ്ചിപ്പാട്ടും സ്വരംകൊണ്ടാവട്ടെ താളംകൊണ്ടാവട്ടെ തമ്മിൽ ഒരു വ്യത്യാസവും ഇല്ല. മഞ്ജരി മുതലായ അനേകം പാട്ടുകൾ വഞ്ചിപ്പാട്ടിനത്തിൽപെടുത്തി പല രീതിയിലും ചൊല്ലാറുണ്ട്. ഇങ്ങനെ അക്ഷരകാലമാറ്റംകൊണ്ടും താളമാറ്റംകൊണ്ടും പാട്ടുകൾ തമ്മിൽ വിവിചയം ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം മു

മ്പ്രസംഗവിചിത്രങ്ങളല്ലോ. ഈ പ്രസംഗപരമായ പരിമിതമായ പരിധിയിൽ ഈ പ്രവഞ്ചം മുഴുവൻ വിസ്തരിക്കുവാൻ സാധിക്കുന്നതല്ല. കാരകളുടെയും മഞ്ജരിയുടേയും സന്താനങ്ങൾ തുളുലിലും ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തത്തിലും കൈകൊട്ടിപ്പാട്ടുകളിലും മറ്റും ചെന്നു കൂടിയിട്ടുള്ളതായിക്കാണാം. ദ്രാവിഡഗാനകടംബത്തിൽ ഒരു കേന്ദ്രത്തും കണ്ടെത്താൻ കഴിച്ച് ശരിക്കാര ജഗാബന്തി നടത്തുന്നതായാൽ വസ്തുക്കളുടെ ജമ ഉറപ്പിച്ചു കടംബാംഗങ്ങളുടെ അസ്തമിതിരിച്ചും വിരിച്ചും ഉള്ള അവകാശങ്ങൾ സ്ഥിരപ്പെടുത്തുവാൻ സാധ്യമല്ലെന്നു തോന്നുന്നില്ല. കൂടാതെപോലും ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കാമെന്നു കൂടി തോന്നുന്നുണ്ട്.

തുളുലിലെ കളിപ്പദങ്ങൾ കഴിഞ്ഞ മറ്റുള്ള ശീലുകൾ ഈ വർദ്ധനവിലായിട്ടെത്തിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നോക്കിയാൽ ബാക്കി ഈ ഭാഗത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്ന വിധത്തിൽ അളത്തിനു ഗൗരവം

വക്കരവും സാധാരണക്കാർക്കു ഉപയോഗയോ
ഗ്രമയ ധീയത്തിൽ ഗാനസൗകര്യവും ഉള്ള
തായിക്കാണാം. 'വന്നേരിപാട്ടിൽ', 'മധുര
മൊഴി', 'വൃശ്ചികമാസം', 'താമരക്കണ്ണൻ'
'സുന്ദരിമാർ മണി', 'അതുവേരും മന്നവന്മാർ'
'ഭാടം മൃഗങ്ങളെ' 'കല്യാണി കളവാനി'
'മുരവൈരി ദേവന്റെ' 'കൊണ്ടൽവേണി'
'പൊരകാരമിരം' തുടങ്ങിയ മട്ടകളൊക്കെ നാ
ടോടികളാണ്. ഈ വക കൈകൊട്ടിക്കളി
പ്പാട്ടുകളോടുകൂടി 'വർണ്ണമാല' അവസാനി
ച്ചു. ഗാനകല കൗമാരവും, പൊഗണ്ഡവും,
കൈശോരവും അരിച്ചുത്തുടങ്ങും കൂടാതെ ക
ടന്ന യൗവനത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് ഉപോഹ
സുഖത്തിൽ ആസക്തയായി ശാസ്ത്രമഞ്ച
ത്തിൽ കയറി - അലങ്കാരം കൂടാതെ പരയു
ന്നതായാൽ ഭാഷാഗാനങ്ങൾ ശാസ്ത്രനിയമ
ങ്ങളെക്കൊണ്ടു നിബദ്ധങ്ങളായി.

(ഘ) പരിപുഷ്ടദശ.

ഈ മൂന്നാമത്തെ അവസ്ഥക്കാണ് 'പരി
പുഷ്ടദശ' എന്നു മുൻ പറഞ്ഞത്. ഈ ദശയി

ലെസ്വഭാവം നമുചരിതത്തെപ്പറ്റി മുൻ വി
വരിച്ചതിൽനിന്ന് ഉദ്യമമാണ്. ഭാഷാഗ്രാ
നങ്ങളുടെ ബന്ധനത്തിൽ പെട്ടിട്ടുള്ള ഈ അ
വസ്ഥ മറ്റു ഭാഷകളുടെ ഗാനങ്ങളുടേതിൽ
ഒട്ടും വ്യത്യാസപ്പെട്ടതല്ല. അതുകൊണ്ട് അ
തിനെ ഇവിടെ വിവരിക്കുന്നില്ല. ഈ പരിച
യ്ക്കുദേശ്യുടെ പരമാവധി രാഗാപരമാണ്.
അ ഘട്ടത്തിൽ ഏതുസ്ഥാനം യഥാവിധി
അപ്സരംഗയോഗം സാധിച്ച യതിശ്ചരണൻ
വ്യാപാരകലാരം നിശ്ചിതപ്രസാധിയിലെന്ന
പോലെ അർദ്ധരങ്ങളോടെ നാദാത്മകമായ
ശബ്ദബ്രഹ്മത്തിൽ വീണ്ടും ലയിക്കുന്നു. ഈ ല
യമാണ് ബ്രഹ്മാനന്ദം, ഇതുതന്നെയാണു ഉൽ
ക്ഷയശീതത്തിന്റെ പരമപ്രയോജനവും.

XXII. വൃത്തനിയമനവിധി.

വർഗ്ഗമനദേശ്യുടേയും പരിചയ്ക്കുദേശ്യുടേ
യും പരിണാമസ്വഭാവം സൂക്ഷ്മമായി പരി
ശോധിക്കുന്നതായാൽ ഭാഷാഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ വൃ
ത്തപ്രസ്താവവും താളപ്രസ്താവവും ഒത്തുപാക

നതായി കാണാം താളത്തിന്റെ മാത്രംകാലം മാറ്റുമ്പോൾ അക്ഷരകാലം അതിനു കീഴ് വണങ്ങി തന്നെ മാറ്റുന്നതായും കാണാം

സംയോഗഗവ വിധയാഗവ
വർത്തതേ ഹസ്തയോർഭവയോഃ
വ്യാപ്തമാനോ ദശപ്രാണൈഃ
സ കാലഃ താളസംജിതഃ

എന്ന പ്രമാണമൊഴുകുന്നു പരമ്പരവിധത്തിലുള്ള പ്രാണങ്ങളാൽ വ്യാപ്തമാനമായി രണ്ടു കൈത്തലങ്ങളുടേയും സംയോഗവിധയാഗത്തിങ്കൽ വത്തിക്കുന്നതായ കാലവിശേഷമാണു താളമെന്നു പറയുന്നത്. 'താളസ്തലപ്രതിഷ്ഠായാം' എന്നാണു താളശബ്ദത്തിന്റെ ധാതുത്വം. എന്നാൽ കൈത്തലം കൈത്തലത്തിൽ വെക്കുമ്പോൾ താളം ലിനാവസ്ഥയിലാകുന്നു. അവയുടെ വിധയാഗത്തിൽ ചേർന്നിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു വീണ്ടുമുള്ള സംയോഗത്തിൽ താളം പ്രകാശമാവാകുന്നു. പരമശിക്ഷന്റെ മാജസമായ താണ്ഡവവും പരശകുതിയുടെ മോഹനമാ

യ ലാസ്യവും മേളിക്കുന്നതിനെയാണ് താ ലാ ഏന വണ്ണങ്ങളുടെ യോഗം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതു്. ഈ യോഗത്തിന്റെ സാരം താളകലാ സൗകര്യം തന്നെയാകുന്നു കാലം, മാഗ്ഗം, ക്രിയ, അംഗം, ഗ്രാമം, ജാതി, കളാ, ദായം, രുതി, പ്രസ്താരം എന്നിങ്ങനെ താളത്തിന്റെ പത്തായവങ്ങളെയാണു പ്രാണ സംജ്ഞകൊണ്ടു കുറിക്കുന്നതു്. ഈ പത്തു് അപായവങ്ങളോടു ചേർന്നാലെ താളത്തിന്റെ സ്വരൂപം പൂർണ്ണമായി തെളിയുകയുള്ളു.

ഛന്ദഃവൃത്തങ്ങളുടെ അസ്തിധാരം ഗണങ്ങളും ഗണങ്ങളുടെ അപായവങ്ങൾ ഗുരുലഘുക്കളും ഗുരുലഘുക്കളുടെ നിയാമകം മാത്രയും ആകുന്നതുപോലെ താളപട്ടങ്ങളുടെ അസ്തിധാരം താളഗതിയും — അതായതു ദശപ്രാണങ്ങളിൽ അടങ്ങിയ ജാതിയും — ജാതിയുടെ നിയാമകം മാത്രയും ആകുന്നു. താളവിചയത്തിൽ അനുദൃതം, ദൃതം, ലഘു, ഗുരു, പൃതം, കാക, പാദം എന്ന സംജ്ഞകളെക്കൊണ്ടു കുറിക്കുന്ന മാത്രാകാലങ്ങൾക്കാണ് പ്രാമാണ്യം. അക്ഷര

ങ്ങളുടെ സ്വരൂപരൂപം എടുക്കുന്നതിന്നു
ലും അവയെ സ്വീകരിക്കുന്നതിന്റെ പ്രകാശ
ഭേദത്തിലാണ് മാത്രാകാലത്തിന്റെ ഭേദഗ
തി പ്രകാശിക്കുന്നത്.

(കിമിപ്പുഴ്)

ശിവശിവമ-നോഹരം-ശിവചരി-സാരം

ചിത്തം മ-ഹൃദപിതെ-ഭിഞ്ചി-തത്വം

എന്നീ പാദങ്ങളിൽ ഓരോ ഗണത്തിലും
അക്ഷരസംഖ്യകൾക്കു വളരെ മാറ്റം ഉണ്ടാ
കിലും മാത്രാകാലത്തെ പ്രമാണീകരിച്ചതു
കൊണ്ടാണ് താളഗതി കാലപ്പിഴ കൂടാതെ ക
ടന്നുപോകുന്നത്. സ്വരൂപരൂപങ്ങളായ ഗുരു
ലക്ഷ്യങ്ങളെ മാത്രം നോക്കിയാൽ താളത്തിനു
കാൽ പഴുതിപോയെന്നു. ‘ഹൃ’ പാടിനിട്ടി ഗു
രുചാക്കുന്നതും, ഞ്ചി, ത, ഇവ രണ്ടിടനെയും
പുതമാക്കുന്നതും വോക്കുക. ‘വന്നേരി നാട്ടിൽ’
എന്നതിൽ ‘നാ’ പാലു മാത്രയിലുള്ള കാരക
പാദമായിട്ടാണ് പാടുന്നത്.

മരണോപാധത്തങ്ങളുടെ ഗണങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തു താളങ്ങൾക്കു വിശ്വയിച്ചിട്ടുള്ള 'ജാതികൾ', 1. ത്രിശ്രം, 2. ചതുശ്രം, 3. ഖണ്ഡം, 4. മിശ്രം, 5. സങ്കീർണ്ണം, എന്നിങ്ങനെ അഞ്ചുവിധത്തിലാകുന്നു. അവയിൽ ത്രിശ്രജാതിക്കു മൂന്നു ഭാഗമത്രയും, ചതുശ്രത്തിന്നു നാലു്, ഖണ്ഡത്തിന്നു അഞ്ചു്, മിശ്രത്തിന്നു് ഏഴു്, സങ്കീർണ്ണത്തിന്നു ഒമ്പതു എന്നീ മാനത്രകളും ആകുന്നു. ഈ അഞ്ചു ജാതികളിൽ പ്രധാനങ്ങൾ ത്രിശ്രവും ചതുശ്രവും ആകുന്നു. ത്രിശ്രത്തിൽ രണ്ടു മാനത്ര കൂടിയതോ ചതുശ്രത്തിൽ ഒരു മാനത്ര കൂടിയതോ ആകുന്നു ഖണ്ഡം. ത്രിശ്രവും ചതുശ്രവും കൂടിയതു മിശ്രം. മിശ്രത്തോടു ഖണ്ഡം ചേർന്നാൽ സങ്കീർണ്ണം. ഈ അഞ്ചു ജാതികളും ഭഗവാനെ അർപ്പിക്കുവാൻ സമ്പൂർണ്ണതാളങ്ങളായി—അതായതു താളവട്ടങ്ങളായിത്തീർന്നുവോൾ—കാലം ജാതിയിലും ശ്രവം, മഗ്ഗം, രൂപകം, ത്വന്വ, തൃപുട, അടതാളം, ഏകതാളം എന്നിങ്ങനെ ഏഴു വിവിധകൾ ഉണ്ടാക്കുന്നു. ഈ വിധ

ത്തിൽ ഏഴഞ്ചു മുപ്പത്തഞ്ചു താളങ്ങളാണു മേ
 ക്കുത്തറാഗസ്തളപ്പൊലെ മൂലമായിട്ടു ഗണി
 ച്ചുവരുന്നത് പ്രാചീനനാരായ ഉത്തരദേശീ
 യന്മാർ മൂലതാളങ്ങൾ അറുപതെന്നും ആറെ
 ന്നും മറ്റും പറഞ്ഞുകൊണ്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ
 ഭാഷിണാത്രന്മാരുടെ ഇടയിൽ മുപ്പത്തഞ്ചു
 താളങ്ങളെ മൂലരൂപന വ്യവഹാരങ്ങളായിട്ടു
 ഇട്ടു. പ്രസ്താവദേശികൊണ്ടു് ആയവ അറുപ
 കങ്ങളാചിത്തിയന്നതാണു്. കേവലഭാഷാഗോ
 നങ്ങളുടെ തമിഴുപ്രസ്താവവിചാരത്തിൽ സമ്പൂ
 ണ്ണതാളങ്ങളെപ്പറ്റി നമുക്കു ഗണിക്കേണ്ട ആ
 വശ്രം വരുന്നതല്ല. ഈടികളിലൊന്നും തി
 കഞ്ഞ താളവട്ടം കാണുന്നതല്ല. കാരോകൊ
 ജാതിയുടേയും മാത്രാഗതി അറിഞ്ഞാൽ മതി
 ആ ഗതികൾക്കു ത്രിശ്രുനട, 'ചതുശ്രുനട' എ
 ന്നിങ്ങനെയാണു് വ്യവഹരിച്ചുവരുന്നതു്. ഏ
 തു ഈടിയും ഏതെങ്കിലും ഒരു നടയിൽ ചെ
 ടാതിരിക്കയില്ല.

വഞ്ചിപ്പാട്ട്--(സമം--ത്രിശ്രുനട)

1. കേന്ദ്ര-കുതിർ-മണിയ-കല്പ-കച്ചവു
 നിയുണ്ടാ-എന്നടയ-മാരനെ-കണ്ടു
 ഇതു ത്രിമാത്രയിലുള്ള ത്രിശ്രുനടക്ക് ഒരു
 ഉദാഹരണമാണ്.

കാട്ടൻ--(അനാഗതം--ചതുശ്രുനട)

2 എന്ന നയന ദേവി
 വാണീട്ടഗുണാലയേ

ഇതു നാലു മാത്രമുള്ള ചതുശ്രുനടയാ
 ണ്. എന്നാൽ ഒരു വിശേഷമുണ്ട്. മുൻ പറ
 ഞ്ഞിട്ടുള്ള ലഗ്നപ്രാണങ്ങളിൽ ഗ്രഹം എന്നു താ
 ലത്തിന്റെ ഒരു അവയവം പറഞ്ഞുവെല്ലാം.
 അതിൽ താളം പിടിച്ചു തുടങ്ങുന്നതിന്റെ സ
 വ്യഭാവമേദേത്തായാണ് പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്.
 അത് നാലു വിധമുണ്ട്. സ്വരം മുമ്പും താളം
 തുടങ്ങുന്നതു അതിന്റെ ശേഷവും ആയാൽ
 അതിനു 'അതീത'മെന്നും, സ്വരത്തിനു മുമ്പു
 താളം തുടങ്ങിയാൽ 'അനാഗത'മെന്നും, ര
 ണ്ദം കല്പം തുടങ്ങിയാൽ 'സമം' എന്നും, ഇ

വ കലർന്നു 'വിഷമം' എന്നു വരുന്നു.
മേൽ ഉദാഹരിച്ചിട്ടുള്ളതിൽ വഞ്ചിപ്പു സ
മതാലത്തിലും, കാട്ടൻ അ പാഗതത്തിലും ചെ
കുന്നു

കിളിപ്പാട്ട്

(വഞ്ചന—സമം)

5. സകലശൂക-കലവിമല-
തിലകിതക-ഭേദവരേ
സാമന്യ-പിതൃഷ-
സാരസ-വൃസപര-

ഇവ അഞ്ചു മാത്രയിലുള്ള വഞ്ചന
യാകുന്നു.

പാന

(കിളനട—സമം)

5 കാളമേവക-കായങ്ങളേ-കാളം
കാള നാളിക-പാളികളെ-കാളം
എന്ന പാനമിശ്രുതമാണ്.

കൈകൊട്ടിക്കളി

(സങ്കീർണ്ണ—സമം)

5. അഗണിതഗുണനിലയേ
വരികനിയരികിലയേ.

ഈ പാട്ടു സങ്കീർണ്ണമായിട്ടു വെട്ടുകുന്നു

ഇങ്ങനെ ഈരടികളായ ഏതു ഭാഷാഗാനങ്ങളും മേൽപറഞ്ഞ അഞ്ചു ജാതികളിലുള്ള ഏതെങ്കിലും ഒരു നടയിൽ പെടാതിരിക്കുകയും കാരോ നടയിലും അനേകവിധത്തിലുള്ള പ്രസ്താവങ്ങൾ ഉണ്ടു്. എന്നാൽ മുറുകിപ്പട്ടനും സാവധാനത്തിലെന്നും ഉള്ള വ്യത്യാസമല്ലാതെ അഞ്ചിൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു നടയിൽ പെടാതെ ഒരു പ്രസ്താവവും സംധിക്കുകയും ചെയ്താൽ താളഗതിയിൽ മൂന്നു കാലത്തിലും പാടുമ്പോൾ ഉണ്ടാവുന്ന വ്യത്യാസം മാത്രമേ ഉണ്ടാവുള്ളു. ആയതുകൊണ്ടു ഭാഷാഗാനങ്ങൾ താളത്തെ അപലംബിച്ചു വകതിരിക്കുന്നതായാൽ ഏകദേശമുണ്ടെന്നുമാത്രമല്ല അങ്ങനെയുള്ള വിവരനംകൊണ്ടു ദൈവയോഗവും ദണ്ഡപാതന്ത്ര്യവും തട്ടക്കുവാനും ഒരു വഴിയായിത്തീരും. പാട്ടു പാടിക്കേട്ടതന്നെ ഉണ്ടാക്കേണ്ടതാണെങ്കിലും നോക്കിക്കണ്ടു് ഉണ്ടാക്കുന്നതായാലും പാട്ടിന്നു വലുതായ പരുക്കേൽക്കാതെ സൂക്ഷിക്കേണ്ടതാണെന്നു ചില സങ്കേതചിഹ്നങ്ങൾ ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കും.

സങ്കേതസൂചി.

U	=	കാൽ മാത്ര	-	അനുദൃതം
O	=	അര മാത്ര	-	ദൃതം
V	=	ഒരു മാത്ര	-	ലഘു
* * *	=	രണ്ടു മാത്ര	-	മുത
* * *	=	മൂന്നു മാത്ര	-	പുതം
↙	=	നാലു മാത്ര	-	കാകപാദം
* — *	=	താളമാത്ര	-	അക്ഷരകാലം
—	=	വിരാമം	-	യതി
→	=	അവിരാമപാദം	-	നിച്ഛിത്തങ്ങൾ
* * *'	=	ഉത്തർ	-	ഭുവനീകരണം
' * * *	=	അയവു	-	ശിഥിലീകരണം

ഭാഷാഗാനങ്ങളുടെ നിയമനമാർഗ്ഗത്തെ ഇത്രത്തോളം സൂചിപ്പിക്കുക മാത്രമെ ഈ പ്രകൃതത്തിൽ തരമുള്ളൂ.

XXIII. അനുകരണദശ.

‘അനുകരണദശ’യെക്കുറിച്ചാണ് ഇനി നമുക്കു ചിന്തിക്കുവാനുള്ളത്. അനുകരണമെന്നാൽ സദൃശീകരണമെന്നാണു ശബ്ദാർത്ഥം. അതു ശബ്ദാനുകരണവുമാവരും, അർത്ഥാനുകരണവുമാവരും - രണ്ടും കൂടീട്ടും ആവരും. വൈദ്യവും ജ്യോതിഷവും മറ്റും കിട്ടിപ്പാട്ടായിട്ടു പഠിച്ചാൽ അതു ശബ്ദാനുകരണം മാത്രമെ ആവുള്ളു. സൗന്ദര്യമായതിനാൽ അതു് അനുകരണങ്ങളിൽ അധമവുമാണ്. അതുപോലെ ശാന്തസ്പ്രധാനമായ ഒരു റിഷയം ഘോഷരക്ഷരമായ ഗൌഡീഭിതിയിലുള്ള ഒരു പാട്ടിൽ ചേർത്താൽ അതു് അർത്ഥാനുകരണം മാത്രമാണ്. അതു സൗന്ദര്യമായതുകൊണ്ടു മധ്യമായ അനുകരണമാകുന്നു. ശബ്ദാർത്ഥങ്ങളുടെ സദൃശീകരണം ഉത്തമകോടിയിൽ ഗണിക്കപ്പെടുന്നു. അനുക്രമം എന്നുതന്നെ ഉത്തമമായൊലും കൂട്ടിയതു കാട്ടുകയല്ലാതെ

ദൃക്രൂപാഭാവം തുല്യമാകുന്നതല്ല. മൂലം സ്രാഷ്ടിപരമാണ്. അനുകൂതം അതിന്റെ നിഴൽ മാത്രമേ ആകുന്നുള്ളൂ. കൃതം ജനകവും അനുകൂതം ജന്മവും, അല്ലെങ്കിൽ ഒരു ബിംബവും മറ്റൊരു പ്രതിബിംബവും ആകുന്നു. പ്രതിബിംബത്തിന്റെ പ്രകാശം, ഏതു വസ്തുവിൽ പ്രതിബിംബിക്കുന്നുവോ അതിന്റെ ഗുണഭാവങ്ങൾ പാലായിരിക്കും. ഏകദേശം ആത്മാവും ജീവനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധമാണു മൂലത്തിനും അനുകൂതത്തിനും തമ്മിൽ എന്നു പറയാം. കർത്താവു മനസ്സിൽ സങ്കല്പിച്ച സൃഷ്ടിച്ചതിനെ അനുകർത്താവ് കണ്ടു് അതുപോലെ ഉണ്ടാക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയാണു ചെയ്യുന്നതു്. കർത്താവിന്റെ സൃഷ്ടിശക്തി അനുകർത്താവിനും ഉണ്ടാകുന്നതായാൽ അനുകർത്താവെന്ന ശബ്ദത്തിനതന്നെ പ്രസക്തിയില്ലാതായി അതുകൊണ്ടു അനുകരണം ഒരു അധഃപതനദശയാണെന്നു സ്സഷ്ടംതന്നെ.

കഞ്ചന്റെ കരലശേഷം സംസ്കൃതനാടക

ഞങ്ങളുടെ ആധിപത്യം ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ
 തുടങ്ങുന്നതുവരെയാണു പ്രധാനമായ അനുക
 രണകാലം. അർബദ്ധീയചരിതം, കാലകേയവ
 ധം, മുതലായ തുല്യപ്പാട്ടുകളും, നളചരിതം
 മുതലായ വഞ്ചിപ്പാട്ടുകളും കറത്തിപ്പാട്ടുകളും
 അനവധി കൈകൊട്ടിക്കുളിപ്പാട്ടുകളും അക്കു
 ചത്തുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ പുതുതായ ഒരു
 മട്ടം അനുകൃതന്മാർ കാണുവാൻ സാധിച്ചിട്ടി
 ല്ലെന്നല്ല ഗാനസ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ പങ്കുകൊ
 ള്ളുവാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവർപോലും അപൂ
 വ്വമാണ്. പടച്ചവടി പടച്ചതല്ലാതെ സ്വ
 തന്ത്രകർത്താക്കന്മാരുടെ പിടിവിട്ടുപോക്കുകളെ
 പിന്തുടരുവാൻ അവർ ഭയപ്പെട്ടിരുന്നു. എ
 ന്നാൽ അന്നു പാടിക്കൂട്ടങ്ങൾക്കുവാൻ താമി
 ല്ലാത്ത കാലവും അല്ലായിരുന്നു. സുപ്രസിദ്ധ
 നായ ശാന്തപ്പിള്ളി പോലും 'വന്നേരിനാട്ടിൽ'
 മട്ടെടുത്തു 'കാലാരിസംഭവനായ മുനീന്ദ്രനെ'
 തിത്തപ്പാൾ പുളിശശിമട്ടിൽ കണ്ണും കൂടാതെ
 ശേഷിയതല്ലാതെ ഇടക്കൊന്നു ഇളക്കിക്കൊടു
 ത്തും നീട്ടിയും ചരക്കിയും വിറച്ചും തറച്ചും

‘വേണരി’ എടുത്ത വിദ്യകളൊന്നും എടുക്കുവാൻ പുറപ്പെട്ടില്ല. കണ്ടമട്ട് എന്നല്ലാതെ ‘തോന്നിയ മട്ട്’ എന്ന നില പാട്ടിൽനിന്നു പോയി.

XXIV. ജിംണദെ.

കുറെക്കാലം അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുകൂടി. അപ്പോഴേക്കും മലയാളനാട്ടിൽ നാടകത്തിന്റെ വാഴ്ച തുടങ്ങി. വല്ല മിക്കിലും മൂലയിലും ഉള്ള സ്വസ്ഥന്മാരുടെ സമീപത്തല്ലാതെ പാട്ടുകൾക്കു മിക്കു കിട്ടാതായി. ‘ചക്കീചങ്കര’വും, ‘വരങ്ങാടീപരിണയ’വും നാടകവേഷം കെട്ടിവന്നു പരിഹസിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ നാടകങ്ങളും ഗദ്യസാഹിത്യത്തിന്നു കാര്യം കഴിഞ്ഞു കൊടുത്തു സ്വസ്ഥവൃത്തി അവലംബിച്ചു. പാട്ടും ഗദ്യവും തമ്മിൽ ‘സ്വരമേച്ച’യില്ലാത്തതുകൊണ്ടു പാട്ടുകളുടെ കഥ വരുത്തലിലായി. ആരും തിരിഞ്ഞുനോക്കുവാൻതന്നെ പോയില്ല. വല്ല നിലവിളിയും വല്ല ദിക്കിലും കേട്ടാൽ

കേട്ടുവെന്നുകൂടി നടിക്കാതായി. 'കാട്ടാമുഗങ്ങൾ' ഒരു നമുക്ക് എന്നോ, മട്ടമാറി എന്നോ കേട്ടാൽ നല്ല മട്ടല്ലെന്നു കരുതി വഴിമാറിപ്പോയിത്തുടങ്ങി.

XXV. ജീണ്ണോദ്ധാരദേശം.

അങ്ങനെയിരിക്കുമ്പോഴാണ് സ്വപരാജ്യധുപാധി നാട്ടിൽ ചുറ്റും ചുറ്റും വരും തുടങ്ങിയത്. സ്വപരാജ്യഗീതി തരുന്നോക്കി പിന്നാലെ പൂർപ്പെട്ടു. അതിലെ ആദർശശാലി കണ്ടു തന്നെ നെന്ന് അഭിമാനിച്ചു സ്വപരാജ്യസ്ഥാനികൾ അതിനെ ആദരിച്ചു. ഇതാണ് ഭാഷാഗാനങ്ങളുടെ അടുത്ത കാലത്തുണ്ടായിട്ടുള്ള 'ജീണ്ണോദ്ധാരദേശം.' ഈ ഭാഷാഭാരതോദ്യമി ഭാഷാഗാനങ്ങളുടെ പരിണാമദേശകൾ ഒരു വട്ടത്തിൽ ഒരു 'സം' എന്ന പ്രാദേശികത്തിൽ എത്തി. ഈ ശുക്തിദേശത്തെ മനസ്സിൽ കരുതിക്കൊണ്ടാണ് ഈ പ്രസംഗപരമ്പരയുടെ ആദിയിൽ ഭാഷാപുത്തങ്ങളുടെ ഭാവി ശുഭഭാവമായി

കാണുന്നുവെന്നു പറഞ്ഞത്. ഈ അവസരത്തെ പാഴാക്കിക്കളയാതെ നാടൻപാട്ടുകളെ സന്മാർഗ്ഗങ്ങളിൽക്കൂടി വേണ്ടപോലെ നയിച്ചു മധുരസന്ദർശനങ്ങളും അനാലോചനകളും ആയി നാനാവർണ്ണങ്ങളിലുള്ള സുഖിലസ്മരനുകളെക്കൊണ്ടു കൈമളിയെ ആരാധിക്കുന്നതു ഭാഷാഭക്തന്മാരുടെ കൃത്യങ്ങളിൽ പ്രഥമഗണനീയമായ ഒന്നാണ്.

ഈ ഉൽകൃഷ്ടകൃത്യത്തിന്റെ ഗൗരവത്തെ കൃത്യം അപാതന്ത്രന്മാരായ നിങ്ങളുടെ സ്മൃതിപഥത്തിൽ കൊണ്ടുവരുവാൻ വേണ്ടി ഗൗരവമായ ഈ വിഷയത്തിന്റെ മുഖമെങ്കിലും കാണിക്കുവാനുള്ള ശ്രമമാണ് ഇവിടെ ചെയ്തിരിക്കുന്നത്. ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ പാട്ടുകൾക്കുള്ള പ്രാമാണ്യം, ഭാഷാഗാനങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യഗതി, സ്വാഭാവികവിഭാഗങ്ങൾ, ഗാനപ്രകൃതിക്ക് അനുസരിച്ച താളത്തിൽ കൂടിയുള്ള വളർച്ച, സ്വരരസം, നിയമനമാർഗ്ഗം, വിവിധ വളർന്നു തളർന്നു വീണ്ടും പൊടിക്കു

നന്നുവരെയുള്ള ഭഗവതിണമെങ്ങും, എന്നി
വയാണു് ഈ പ്രസംഗത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചി
ട്ടുള്ള വിഷയങ്ങളുടെ ചുരുക്കം.

ഇതിൽ അനവധാനംകൊണ്ടോ, അ
ജ്ഞാനംകൊണ്ടോ പല വീഴ്ചകളും വന്നുപോ
യിരിക്കാം. ജിജ്ഞാസുകൾക്കും ഗവേഷകർ
ക്കും ഇതിൽ അവതരിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള മതങ്ങൾ
വാദവിഷയങ്ങളായി തീർന്നുകൊണ്ടു് അപര
മായ ഗാനപ്രവഞ്ചത്തിന്റെ ഭിന്നമുഖം മറ
ന്നു് വോക്കി ഇത്രയും ജല്പിച്ചതു് അതിസര
സമരയെന്നും വന്നേക്കാം. എന്നാൽ

തുല്യനിന്ദാസ്തുതിമൗനീ
സത്തുഷ്ടോ യേന കേനചിത്
അധികേതസ്ഥിരമതിഃ
ഭക്തിമാൻ യഃ സ മേ പ്രിയഃ

എന്ന ഭഗവദ്വചനത്തിൽ പറഞ്ഞിരിക്ക
ന്നു് പല അന്യഭിചാരിണിയായ കൈരളീ
ഭക്തികൾക്കു മന്ത്രമാണു് ഈ കൈരളീഭാസ
നെന്നു് പ്രകാരമുള്ള സാരമസകൃത്യത്തിൽ ചാ

ടിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഭക്തിപരമേശ്വരനെക്കുറിച്ചു കാട്ടുന്ന ചാപല്യം ക്ഷണവ്യമാണല്ലോ. ഈ പ്രസംഗംകൊണ്ട് ഭാഷാബന്ധമുള്ളതായ സഞ്ജനങ്ങളുടെ ദൃഷ്ടി ഗാനസാഹിത്യത്തിലേക്ക് അന്തിമിഷമെങ്കിലും തിരിയുവാൻ ഇടയായി ഏകിൽ പ്രാസംഗികൻ ചരിതാർത്ഥനായി. ഈ അർച്ചനകൊണ്ടു കൈമളിഭേദിപ്പിച്ച അല്പമെങ്കിലും പ്രീതി ജനിക്കുവാൻ സംഗതിയായി ഏകിൽ ഈ ഭാഷാഭൂതൻ അനുഗ്രഹിതനായി.

കേപിത്താനെന്നറിയാതെ
കവിദൃഷ്ടം ചമഞ്ഞേൻ
കൃപകേരളം മഹാമാതാ
യവിവേകം പൊരുപ്പിൻ
ഗജന്ധൻ ഗതികണ്ടു
കുതിപ്പുണ്ടു കുതിച്ചേൻ
സുഗംഗാപ്രവാഹത്തെ
ത്തടവാനായ്തുനിശ്ചേതൻ
അടിത്തൊരിപ്പതിച്ചുപ്പോൾ
അടികാണാതുഴന്നേൻ

വിടിലെട്ട ചുഴിക്കെട്ടി-
ലലഞ്ഞുഞാൻ വലഞ്ഞെൻ
കുടൽഞാൻ കവിലോക
പ്പണികാണാൻ കൊതിച്ചുൻ
അരുതാതുജ്ജ്വലിലാശ
കാവകാശം കൊടുത്തേൻ
അതിമോഹജ്വരംകൊണ്ടു
മതിമോഹമിയന്നു
അതിവാരം പറയുന്നെ
നരിവുജ്ജ്വലിവിൻ.

ശുഭം .

കോളോം ലസ്റ്റ്, ഉജ്ജിവാപത്രം
1105.